

Giới thiệu Tận Thế Song Sủng

Truyện Tận thế song sủng Full - Bạch Tiểu Trinh

Cô, tỉnh dậy đã thấy mình ở một thân thể xinh đẹp tuyệt mỹ, có một vị hôn phu mới hứa hôn đẹp trai phong độ nằm bên cạnh.

Anh, tỉnh dậy đã thấy bản thân trọng sinh về ba năm trước, khi còn anh tuấn, bên cạnh có mỹ nữ trong sáng đơn thuần ngủ cạnh.

Thế giới của họ ngày hôm đó, đồng thời rơi vào mặt thế với zombie chạy loạn đầy đường. Thôi thì vừa yêu vừa giết zombie vậy.

Tóm tắt ngôn tình sủng này:

Đường Nhược kiếp trước qua đời trong tình trạng bệnh tật nghiêm trọng, luôn nằm trên giường và chuyển dịch vào hai cánh tay. Cô xuyên qua, trở thành một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt mỹ, thấy mình mơ màng trong bộ váy cưới, được dẫn đi vào lễ đường và đeo trên tay chiếc nhẫn đính ước với một người cô không rõ mặt.

Bạch Thất trải qua mặt thế suốt ba năm, khó khăn gian khổ bao nhiêu cũng đã nếm trải, một ngày tỉnh dậy thấy mình đã xuyên về chính mình ba năm trước khi mặt thế mới bắt đầu. Kiếp trước, bữa tiệc đính hôn giữa anh và Đường Nhược bị chính cô phá hỏng khi cô bỏ trốn, dong thuyền ra biển. Còn kiếp này, anh tỉnh dậy với Đường Nhược kề bên.

Tuy nhiên Đường Nhược không hề nhớ ra anh ta là ai. Và cả tính cách của cô so với kiếp trước cũng đã thay đổi hoàn toàn, là một người nhu mì, hiền chuyện, biết cố gắng thích nghi với thời loạn.

Đường Nhược bối rối với thân phận mình đang mang, không dám nói cho Bạch Thất hay bất kì ai biết. Nhưng cô cũng không ngừng tò mò thắc mắc về cơ thể này, cũng như quá khứ đã xảy ra chuyện gì.

Trên tất cả, cái thế giới họ đang đứng bồng nổ đại dịch zombie khắp nơi, người chết la liệt, họ phải cùng nhau học cách chiến đấu, kích hoạt nên dị năng phi thường và vượt qua thế giới muôn trùng gian lao bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mới Gặp Gỡ

Đường Nhược cảm giác mình đang vui lấp sâu trong một giấc mơ rất chân thật, mặc dù gần đây thời gian cô ngủ càng ngày càng dài, nhưng chưa từng có

giấc mơ nào chân thật đến vậy.

Trong mơ cô mặc chiếc váy cưới kéo dài trên mặt đất, bị từ trên mặt đất ôm lấy đặt ở trên ghế sa lon mềm mại, sau đó một nhóm người bắt đầu vây quanh cô lăm lăm.

“Mẹ, thuốc này không có gì vấn đề chứ? Mới vừa rồi chị ấy trực tiếp hít một hơi, đến bây giờ bộ dáng vẫn không được tỉnh táo, một lát nữa sẽ không chết luôn chứ?”

“Chỉ là một ít thuốc mê thôi, không thành vấn đề gì đâu, mới vừa rồi không phải con vịn nó đã an toàn vượt qua sao, một lát con đưa con bé lên lầu, cứ nói là nó uống rượu say, vào lúc mẩu chốt này không thể xảy ra lại chuyện không may được.”

“Mau mau, thời gian tới rồi, nhanh đi nó đi ra ngoài, Phi Phi, con phải vịn em gái con mới được.”

Đường Nhược cảm giác mình hoàn toàn bị người ta khống chế, đứng yên, ra cửa, bước lên đài cao.

Trên đài cao rất chói mắt, hoa tươi cùng ánh đèn tán loạn, màn ảnh phía sau giống như đang chiếu gì đó, chẳng qua cô mơ mơ màng màng, nhìn thấy không rõ lắm. Chẳng không thấy rõ người trước mặt là ai, đang làm gì cô.

Làm khó cô sống hai mươi năm, một khi bị bệnh, bệnh tới như núi sập, nhưng gần đây lúc nằm trên giường bệnh làm các loại điều trị bằng hoá chất, đã lâu rồi cô chưa từng thấy qua cảnh tượng hoành tráng như vậy, cho nên Đường Nhược cảm thấy giấc mơ này mặc dù chân thật, nhưng lại giả tượng mà tự mình nghĩ ra.

Khi còn bé cha mẹ cô ly dị, mẹ ra nước ngoài, cha thì tái giá, dẫn đến việc lúc cô hai mươi tuổi bởi vì bệnh bạch cầu phải nằm ở trên giường bệnh, cũng chỉ cô đơn một người. Bây giờ hồi quang phản chiếu, thấy một giấc mơ có cảnh kết hôn chân thật, khắc sâu như vậy, cũng coi như giải quyết xong tâm sự lớn trong cuộc đời, thử hỏi, người con gái nào mà không muốn mặc lễ phục xinh đẹp nhất, cử hành một hôn lễ cả đời khó quên chứ?

Cho dù, đây chỉ là một cảnh trong mơ, trong mơ ngay cả chú rể là ai cũng nhìn thấy không rõ.

Sau khi xuống đài cao, Đường Nhược mơ mơ màng màng ở bên tai lại nghe được vài giọng nói.

“Không ngờ lần này lại thuận lợi thông qua như vậy.”

“Ông thuê người điều khiển chương trình không tệ, biết quan sát sắc mặt, mỗi lần đều có thể xoay đề tài đến chỗ khác, còn có cái đài cao này dựng rất tốt, cách tân khách xa như vậy, ở trong ánh đèn và hoa tươi, dĩ nhiên là thấy không rõ lắm.”

“Tôi nói, vẫn là Bạch Thất quá kỳ quái, bộ dáng sốt cao nghiêm trọng, mới vừa rồi lúc tôi bỏ tay của Đường Nhược vào trong tay của Bạch Thất, vô tình đụng phải tay của nó, nóng hổi.”

“Ông nói như thế, tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, không nhìn thấy Bạch Ngạn cũng bị vịn đấy sao”

Bạch Thất này tên đầy đủ là Bạch Ngạn, bởi vì ở trong đại gia tộc họ Bạch đứng hàng thứ thứ bảy, cho nên người người đều thuận miệng gọi anh ta là Bạch Thất.

Đường Nhược khẽ nhắm mắt lại ngủ thiếp đi. Cô thật sự quá mệt mỏi, chưa từng có cảm giác thân thể mình nặng nề như vậy.

Lúc nhắm mắt lại, cô nghĩ, lần này đợi chờ cô nên là cái chết.

Dù sao, gần đây bác sĩ Trần cũng không có làm bất kỳ trị bệnh bằng hoá chất nào cho cô, mà ánh mắt y tá trưởng Liên nhìn cô đều mang theo thương xót.

Mặc dù Đường Nhược cảm giác mình không đáng thương, nhưng bác sĩ và hộ sĩ trong bệnh viện đều cảm thấy cô bé không có cha mẹ ở bên cạnh, thân lại mang bệnh nặng vô cùng đáng được mọi người đồng tình.

Khó tránh khỏi bệnh viện cũng yêu thương Đường Nhược thật nhiều.

Lúc Đường Nhược ngủ mê đi, mọi người đưa cô đang ngủ mê man vào một gian ‘phòng cho tổng thống’ trên lầu khách sạn.

Bị chuyển vào trước cô còn có Bạch Thất mặc một áo bành tô đang sốt cao.

Được đặt nằm chung với nhau trên giường lớn xong, hai nhóm người liền xã giao với nhau, khách sáo xong là đi ra ngoài.

Hôm nay là ngày vui, đối với đang tân hôn, tất nhiên sẽ không bị quấy rầy.

Hai người nằm ở trên giường ngủ đến mơ hồ, nhưng hai người đều cảm nhận được mặc lễ phục chính trang mà nằm ở trên giường sẽ khó chịu, cho nên ríu rít bắt đầu cởi quần áo, ngủ tiếp.

Bạch Thất cả người đều bị vây trong mơ mơ màng màng.

Anh nhớ mình thật sự quá mệt mỏi, lúc đang lẩn trốn một nhóm sóng lớn Zombie, đã thất lạc với các đồng đội. Cuối cùng phải chen chúc ở trong một khe hẹp rất nhỏ, còn dùng hết dị năng. Đang trong hỗn loạn nhắm mắt lại, liền mơ thấy một cảnh tượng kỳ quái vào ba năm trước.

Sở dĩ nói kỳ quái, là bởi vì anh nhớ rõ ba năm trước anh chưa từng đính hôn thành công với vị họ Đường kia, nhưng trong giấc mơ này người nọ lại ngoan ngoãn đứng cùng mình kết thúc tiệc đính hôn?

Chẳng qua Bạch Thất thật sự mệt chết đi được, chỉ chốc lát sau đã lâm vào hôn mê mà không có giấc mơ.

Thời gian dần trôi qua, lúc mặt trời mọc ở phương đông.

“A ——”

Tiếng hét hoảng sợ chói tai phá vỡ sự yên bình lúc sáng sớm, Đường Nhược nhíu mày, tiếng hét kia cách khá xa, nhưng đã đem cơn buồn ngủ của cô la đến tỉnh. Rất nhanh, liền nghe được tiếng hét chói tai vang lên liên tiếp.

Tại sao, tại sao ầm ĩ như vậy, chẳng lẽ trong bệnh viện đã xảy ra chuyện gì? Đường Nhược mở màng mở hai mắt ra, đập vào mắt chính là màu sắc của gối ngủ. Bệnh viện đổi lại gối rồi? Đưa tay sờ sờ, trong nháy mắt, Đường Nhược liền ngồi bật dậy.

Con mẹ nó, nhất định là cô tỉnh dậy không đúng cách.

Cái này rõ ràng không phải là gối, là lồng ngực của đàn ông, cô còn mò được cơ bụng của đàn ông bởi vì tập thể hình mà có.

Gặp quỷ, mình lại ngủ ở trên một giường với một người đàn ông trần trụi.

Bệnh viện thiếu giường bệnh đến nam nữ chẳng chia ra sao?

Nhưng mà lúc liếc nhìn về tay mình, Đường Nhược mới chân chính kinh hãi.

Trắng nõn thon dài, như ngọc tự nhiên.

Mặc dù mình cũng trắng nõn mảnh khảnh, nhưng mà, cái này hoàn toàn không phải là tay của mình.

Tay của mình mỗi ngày đều phải truyền dịch, đã sớm hiện đầy lỗ kim cùng vết máu ứ đọng. Làm sao có thể hoàn hảo không tí vết nào thế này.

Lúc Đường Nhược ngồi dậy, Bạch Thất cũng tỉnh, mở hai mắt ra, vừa lúc đối diện với ánh mắt bối rối muốn khóc sau khi ngồi dậy của Đường Nhược.

Hai người nhìn nhau.

Đường Nhược: “.”

Bạch Thất: “.”

“A ——” “Cứu mạng ——” bên ngoài từng đợt tiếng kêu sợ hãi, đánh vỡ cái nhìn yên lặng này.

Ánh mắt Bạch Thất trầm xuống, trước bất kể tại sao lại xảy ra chuyện anh vừa tỉnh dậy trụ đang ở trong phòng của một khách sạn không biết tên, bên cạnh còn có phụ nữ. Nhưng hiện tại hoàn cảnh bên ngoài đủ nói rõ cho anh biết nơi này không đủ an toàn.

Nhanh chóng đứng dậy, Bạch Thất vô cùng nhanh nhẹn di chuyển đến mắt mèo của cửa phòng, nhìn ra bên ngoài.

Phía ngoài, một con Zombie đang muốn găm cổ của một nhân viên làm việc khách sạn. Nhân viên làm việc của khách sạn vừa đưa tay cản trở, vừa hướng trên người Zombie đập một cước, không ngờ lại có thể đập con Zombie kia ra. Sau đó hắn ta liền xoay người thật nhanh hướng về một đầu khác của hành lang chạy trốn.

Zombie bị đập ngã trên mặt đất xong, lại lấy một loại tư thế vặn vẹo đứng thẳng lên, chậm chạp đuổi theo hướng người đã chạy trốn.

Bạch Thất khẽ nhíu mày.

Vì sao tỉnh dậy, không chỉ có vị trí mình ở chỗ quái dị, ngay cả năng lực của Zombie cũng thụt lùi rồi?

Con Zombie mới vừa rồi, hoàn toàn không có sự nhanh nhẹn và sức mạnh mà mình lúc trước gặp phải. Giống như là không tiến hóa vậy.

Không tiến hóa.

Chân mày của Bạch Thất nhíu chặt hơn, hắn rời đi mắt mèo, lại sải bước trước cửa sổ gian phòng, rầm một tiếng kéo ra rèm cửa sổ dày cộm nặng nề.

Tiếp theo hắn đã bị cảnh tượng ngoài cửa sổ kích thích thật sâu.

Trên đất bằng dưới lầu đã trở thành sân chiến đấu, thỉnh thoảng có Zombie nhào tới thân thể của người bình thường, thỉnh thoảng có tiếng người sợ hãi

kêu lên, cũng có người bình thường cầm lấy gây ổng phản kháng.

Độ bảo tồn của những vật kiến trúc này, còn có loại cảnh tượng đánh Zombie, không chút nào giống cảnh tượng sau ba năm tận thế, giống như là tận thế vừa mới bắt đầu.

Loài người vẫn còn không sử dụng dị năng, Zombie cũng không có tiến hóa, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trọng Sinh

Đường Nhược nhìn bộ dạng Bạch Thất mặc quần lót, thân thể trần truồng ở trong phòng đi tới đi lui, nhìn tới nhìn lui, sau đó lại nhìn một chút bộ dáng ngồi ở trong chăn chỉ mặc con quần lót của mình, cô cảm thấy rất bất lực.

Mặc dù đã nhớ lại, ngày hôm qua trong lúc mình mơ mơ màng màng đã trao đổi nhắn với người đàn ông này, nhưng Nhưng mà cô vẫn không cách nào tiếp nhận cái cảnh tượng vẫn cho là trong mơ thành tồn tại trong thực tế.

Rốt cuộc đây là chuyện gì a?

Là xuyên qua mà ngày ngày trong miệng hộ sĩ nhắc tới sao?

Vì để cho cô bé Đường Nhược này đối mặt với tánh mạng có hi vọng về tương lai tốt đẹp hơn, nên các y tá sẽ đem những tình tiết trong tiểu thuyết hoặc phim truyền hình mà mình đã xem qua nói cho Đường Nhược nghe, nhưng mỗi tình tiết đại khái đều không thể rời bỏ xuyên qua và trọng sinh. Các cô vẫn muốn Đường Nhược tin tưởng, linh hồn có thể xuyên qua thời không, tồn tại ở không gian khác.

Mặc dù lúc trước Đường Nhược vẫn không tin, nhưng mà hiện tại

Lúc trong lòng Đường Nhược chột dạ, thì Bạch Thất đã quay đầu lại, mắt sáng như đuốc nhìn cô đang ngồi ở trên giường.

Người đã trải qua sinh tồn trong tận thế, ánh mắt hung ác kia làm cho người ta có cảm giác lạnh thấu xương.

Cho nên, trong lòng Đường Nhược càng thêm trống rỗng.

Mặc dù sau khi mất đi tánh mạng, trời cao đã cho mình một cơ hội làm lại từ đầu, nhưng đối với thân thể không có chút trí nhớ, Đường Nhược vẫn vô cùng hoảng sợ.

“Đường Nhược?”

Đường Nhược thấy gọi tên của mình, thì ngoan ngoãn gật đầu. Mặc dù đối với việc xuyên qua mà tên của mình vẫn không thay đổi đã thấy có chút kỳ quái.

“Cô làm sao.” Bạch Thất muốn nói sao cô lại biến thành bộ dạng này, hẳn rõ ràng nhớ được lần cuối cùng ở trong căn cứ nhìn thấy Đường Nhược không phải là bộ dáng này, khi đó tóc của Đường Nhược giống như cỏ dại, gương mặt cùng thân thể tái xám khô gầy, không chút nào giống với gương mặt chừng hai mươi tuổi.

Mà bây giờ, tóc dài đen nhánh như mực cùng màu da trắng nõn đều đang nói cho hắn biết, bộ dạng Đường Nhược bây giờ hoàn toàn không giống với lúc trước anh đã nhìn thấy.

“Tôi, tôi làm sao?” Đường Nhược không khỏi có chút sợ.

Cô không nhớ được bất cứ chuyện gì của thân thể này, cũng không nhớ được tại sao mình với anh ta lại kết hôn (thật ra chỉ mới đính hôn thôi). Xuyên qua không có chút nào bảo đảm như vậy, thật là một chút cảm giác an toàn cũng không có.

Bạch Thất nhìn cô một, cũng không hỏi tiếp nữa, mà nhanh chóng rời đi cửa sổ đi về hướng nhà vệ sinh.

Hiện tại anh muốn xác nhận một việc, có phải mình đã trở lại ba năm trước hay không?

Anh nhớ rất rõ ràng, ba năm trước đây, sau khi Nhị tiểu thư Đường gia chạy khỏi bữa tiệc đính hôn thì anh liền lái du thuyền ra biển, đợi đến khi trở về, thì toàn bộ thế giới đã hoàn toàn thay đổi.

Cách cục của ‘phòng cho tổng thống’ vô cùng tốt, bên cạnh phòng ngủ chính có gắn thêm toilet, toilet vừa to vừa hoa lệ, nhưng mà Bạch Thất lại không có tâm tình để quan sát. Anh gấp gấp muốn biết hình dáng hiện tại của mình.

Khi dung mạo của anh xuất hiện ở trong gương, Bạch Thất cảm giác hốc mắt của mình nóng hổi.

Người đàn ông trong gương, anh tuấn nhe nhàng khoan khoái, khóe mắt còn mang theo chút ít non nớt, hoàn toàn không phải là bộ dáng lồi thoi không chịu nổi của ba năm sau khi tận thế.

Lệ nóng của Bạch Thất tràn trong hốc mắt, cảm thấy hai chân đều có chút run rẩy.

Đây không phải là trọng sinh mà có một vài người dân kể chuyện cổ tích đã miêu tả sao?

Bởi vì sau tận thế sẽ không có TV Computer ... để tiêu khiển, cho nên một vài quyển tiểu thuyết tồn tại sau tận thế đã được mọi người xem là hạng mục tiêu khiển.

Tiệm sách trong trụ sở có các loại tiểu thuyết cùng với các bộ sách tài liệu khác, một số người sẽ đi mượn đọc cộng thêm tự mình sửa đổi, sau đó giống như người kể chuyện cổ tích ở tủ lâu thời cổ, ở giữa quảng trường kể tình tiết trong tiểu thuyết để kiếm lấy tiền trả nước sinh sống.

Có đôi khi Bạch Thất cũng sẽ ngồi ở chỗ đó nghe một chút tình tiết tiểu thuyết, để gia tăng một chút lòng tin của mình đối với tương lai.

Mà hôm nay, mình thật sự trở lại ba năm trước.

Đường Nhượng thấy anh ta hỏi mình một câu, sau đó như bị thần kinh nhanh chóng vọt vào toilet, lại thỉnh thoảng nghe được lầu dưới truyền đến tiếng kêu sợ hãi, quả thực cảm thấy tóc gáy sau lưng dựng cả lên, gai ốc nổi đầy người. Nhưng cô vẫn còn nhớ rõ thân thể của mình đang trần truồng, cho nên cô bắt đầu nhìn xuống giường tìm kiếm quần áo.

Tất cả mọi chuyện đều phải chờ mặc quần áo đầy đủ hết rồi hãy nói!

Đập vào mắt chính là một váy cưới đuôi dài.

Mặc dù rất xinh đẹp hoa lệ, nhưng mặc cái này vào thì...?

Cái này rõ ràng. Không thể nào, muốn tự mình mặc cái váy này sẽ rất khó khăn, mà mặc cái này xong đoán chừng sẽ không đi được.

Đường Nhượng kéo chăn chuẩn bị đi đến tủ treo quần áo tìm, nếu hai người phải ở chỗ này qua đêm, chắc có chuẩn bị quần áo để thay.

Trong nháy mắt quần chăn, Đường Nhượng liếc về phía miếng ngọc bội trên ngực mình.

Cái ngọc bội này là lúc cô một tuổi, được bà ngoại đưa cho.

Bởi vì vẫn đeo ở trên người hai mươi năm, cho nên lúc vào bệnh viện, bác sĩ cũng không có cường chế yêu cầu lấy miếng ngọc bội này xuống.

Mà giờ khắc này nghĩ đến ngọc bội này làm sao tới, Đường Nhượng không khỏi run rẩy cả người.

Đây là chuyện gì thế?

Mình bây giờ không phải đã ký thác đến thân thể một người khác ư, cả người đã không phải là của mình rồi, vì sao cái ngọc bội này vẫn còn?

Tại sao lại quý dị như vậy?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Nhượng càng không xong, sắc mặt càng trắng hơn.

Vừa dùng lực, không cẩn thận bẻ gãy ngọc bội thấp kém trước ngực. Ngọc bội vỡ ra, cắt trúng tay Đường Nhượng, cũng lộ ra một đầu của miếng kim loại bên trong ngọc bội.

Miếng kim loại này tỏa ra ánh sáng màu xanh biếc. Khiến Đường Nhượng theo bản năng bưng kín hai mắt.

Đối mặt tình cảnh như thế, Đường Nhượng đã không còn kinh ngạc, giờ phút này cô chỉ có một ý niệm trong đầu, may quá, người đàn ông kia đang ở trong toilet không có đi ra ngoài.

Sau khi tia sáng ngừng lại, Đường Nhượng phát hiện mảnh ngọc bội trên tay mình biến mất.

Mặc dù xuyên qua, ngọc bội bỗng phát sáng, những thứ này cô cũng chứng kiến rồi, nhưng gặp phải chuyện đồ vật bỗng biến mất quý dị, trong lòng cô vẫn lúng lúng, đem cả người rút vào trong chăn.

Là thế giới huyền hoặc hay là cô huyền hoặc rồi, kinh nghiệm ngày hôm nay, thật sự là quá kinh khủng!

Cho dù phản ứng chậm chạp hơn nữa, cô vẫn có tư tưởng của người bình thường, và một thân thể máu thịt.

Chẳng qua cô mới rút đầu vào trong chăn, lập tức bắn ra ngoài cực kỳ nhanh.

Bởi vì, cô phát hiện mu bàn tay trái của cô, nơi gần ngón tay cái xuất hiện một hình xăm thực vật màu xanh biếc. Hơn nữa ở trong bóng tối nhìn kỹ còn có thể nhìn thấy nó lóe lên ánh sáng xanh lục.

Nắm tay trái của mình lại, Đường Nhược không tự chủ run lên.

Chuyện quỷ dị hết cái này đến cái khác, cô không phải là xuyên qua thế giới thần quái đó chứ?

Đường Nhược tìm tòi một vài câu chuyện xuyên qua mà các y tá kể với cô, tất cả câu chuyện đều không thể rồi bỏ trách đầu, cung đầu cô đại Không có một người nào, không có một câu chuyện nào là nói xuyên đến thế giới thần quái.

Chẳng qua các bản đều có kết cục tốt.

Sau khi khủng hoảng cực độ qua đi, ngược lại Đường Nhược bắt đầu tỉnh táo lại.

Người chết qua một lần cũng có thể sống lại, không nên khô hài như vậy, mới vừa sống lại, lại không giải thích được mà chết đi mất.

Cô vừa tự nhủ với mình, vừa đưa tay đụng vào cái lá Clover màu xanh biếc trên tay trái.

Sờ soạng hồi lâu cũng không thấy có bất kỳ phản ứng khó chịu nào, Đường Nhược mới từ từ an tâm lại.

Nếu không có nguy hại gì . . . , cứ để đó thôi. Cô lại bắt đầu bọc chăn đi tìm quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tận Thế

Edit: Tiểu Tuyền Beta: Sakura Trong tủ treo quần áo đã sớm bỏ vào hai chiếc vali lớn, một cái màu đỏ một cái màu đen, đại khái là chuẩn bị cho hai người. Đường Nhược không có do dự, trực tiếp mở vali màu đỏ. Bên trong quả nhiên có rất nhiều quần áo, mỗi một thứ đều có giá không rẻ.

Đường Nhược lật tìm một phen, phát hiện tất cả đều là váy, cũng không có quần quýt nữa, cảm một đồ lót cùng chiếc váy đơn giản ở phòng thay quần áo thay.

Phòng thay quần áo có kính sát đất, từ trong kính Đường Nhược thấy được mình ở thế giới này, trắng nõn mảnh mai, rất là trẻ tuổi xinh đẹp. Đúng vậy, mình bây giờ rất trẻ, dường như nhìn mình còn muốn trẻ hơn kiếp trước.

Đường Nhược nhìn chiếc nhẫn trên tay, khế cau mày, mặc dù nghĩ không ra tại sao nguyên chủ kết hôn sớm như vậy, nhưng so với thân thể tàn phế vẫn nằm ở trên giường bệnh thì thân thể này đã làm cho người ta vô cùng hài lòng.

Đi ra khỏi phòng thay quần áo, phát hiện Bạch Thất vẫn đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài như cũ. Anh thấy Đường Nhược từ phòng thay quần áo đi ra ngoài, thì sải bước đi đến, vào phòng thay quần áo.

Đường Nhược đoán được chắc đối phương đi thay quần áo, mấp máy miệng một cái, liền đi tới bên cửa sổ nhìn một chút xem tình hình dưới lầu rốt cuộc ra sao.

Vị trí của bọn họ là lầu sáu, trên căn bản có thể thấy rõ tất cả chuyện xảy ra ở dưới lầu.

Chỉ thấy dưới lầu có mấy thi thể ngổn ngang té ở trên đường, trên người một bãi máu, bên kia còn có mấy quái vật vừa giống người lại không giống người đang cúi đầu gặm thịt người máu chảy đầm đìa, trong lúc này cũng có mấy chiếc xe chạy qua, nhưng không dừng xe, tài xế giống như nổi điên rồi thật nhanh cán lên thi thể cùng những quái vật không giống người để đi qua, vòng qua vòng lại vài lần, cuối cùng chạy mất.

Đường Nhược cảm thấy bây giờ mình xuất hiện ảo giác rồi, nếu không tại sao có nhiều người chết ở bên ngoài khách sạn như vậy lại không ai quản. Vội vàng dụi dụi hai mắt, bấm bấm mũi, mở to mắt nhìn lại, dưới lầu là cảnh tượng đó.

Chẳng qua là nhìn thêm một chỗ, chẳng qua là nhìn sang phía kia, Đường Nhược liền ói. Ngay cả chạy về phòng vệ sinh cũng không kịp!

Hiện tại bên ngoài chính là Địa Ngục nhân gian, đang trình diễn màn quái vật ăn thịt người, người giết quái vật!

Thật là đáng sợ, thì ra cái thế giới này kinh khủng như vậy!

Từ phòng thay quần áo ra ngoài, Bạch Thất cảm lấy quần áo tắm rửa, nhìn thấy bộ đáng Đường Nhược như vậy, cũng chỉ nhẹ nhàng liếc mắt một cái, sau đó liền tiến vào phòng vệ sinh.

Anh đã có ba năm không có thoải mái tắm rửa rồi, hôm nay nhất định phải sướng khoái tắm nước nóng cho sướng.

Sau tận thế không lâu, kiểm tra đo lường nguồn nước mới biết là nhiễm virus bệnh và phóng xạ, không thể sử dụng, tất cả nước đều phải trải qua xử lý đặc biệt mới có thể sử dụng. Sau đó, tắm đối với con người ở tận thế mà nói, thật sự là cuộc sống hưởng thụ xa xỉ, ở tận thế chỉ có nhân tài và tầng lớp trên mới có tư cách hưởng thụ.

Thời điểm Đường Nhược ới đến không còn sức, Bạch Thất mới từ toilet đi ra, bước đến phía ngoài đã là áo trắng quần xanh, nhân khuôn nhân dạng (ý chỉ bộ đáng của người thành công). Anh nhìn Đường Nhược một cái, lại nhớ tới bắt đầu thu dọn đồ đạc trong phòng thay quần áo. Khi hắn thông dong bình tĩnh nuốt vào bánh ngọt mang từ trên bàn tiệc đính hôn của bọn họ vào phòng, lúc này Đường Nhược mới kịp phản ứng liền nhào tới trước mặt anh: “Đại ca! (tôi thật không nhớ được tên anh ta là cái gì.) phía ngoài, có quái vật giống người đang ăn thịt người.”

Bạch Thất nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, tiếp tục nuốt bánh ngọt.

Đường Nhược: “.”

Tại sao anh còn nuốt trôi, anh không nhìn thấy tôi đã ới đến nước chua hay sao?

Ánh mắt Đường Nhược lấp lánh, há to mồm nhìn hắn.

Bạch Thất rốt cục bị nhìn đến không nhịn được, liền dùng tay lấy một miếng bỏ vào đĩa ăn đưa qua: “Muốn ăn thì tự mình cầm đĩa ăn.”

Đường Nhược: “.”

Tôi rõ ràng không phải muốn cái này.

Ới thì ới, Đường Nhược vẫn ngoan ngoãn nhận lấy đĩa ăn.

Phía ngoài quái vật đang ăn thịt người, ta ở khách sạn ăn bánh ngọt.

Cảm giác thật không khỏe a. /(T o T)/~~

Đường Nhược hít hít cái mũi, yên lặng an ủi mình. Từ phản ứng bình tĩnh của người đàn ông trước mắt này, cô đoán cái thế giới này vốn không khoa học thế này, mình ngàn vạn lần không thể tỏ ra phản ứng quá ngu si quá dễ nhử để cho anh nhìn ra mình là giả.

Cô ngồi ở trên ghế ngoan ngoãn ăn xong hai cái bánh ngọt, chờ Bạch Thất ra lệnh.

Không có biện pháp, thế giới này quá không khoa học, lại không có người cho cô một bản thuyết minh, hay nội dung giới thiệu vắn tắt . . . , vẫn nên ôm chân to trước đã.

Mới ngồi một lát, thì một trận buồn nôn lại tuôn ra, Đường Nhược chạy đến phòng vệ sinh lại ới một lần nữa.

Ới xong rồi, một lần nữa ngơ ngác ngồi đối diện người đàn ông trước mặt, từ từ tiêu hóa, tiếp nhận sự thật mình đã xuyên qua thế giới thần quái.

Đối với loại bánh ngọt mà ở tận thế đã trở thành xa xỉ phẩm trong xa xỉ phẩm, tất nhiên Bạch Thất không thể nào ăn không vô, cho nên cái bánh ngọt hai mươi mấy tác đã bị Bạch Thất ăn hết sạch.

Đường Nhược: “.”

Một người có thể lấy tốc độ nhanh như vậy giải quyết cái bánh ngọt to bằng chậu nước rửa mặt, quả nhiên là thế giới không khoa học.

Sau khi Bạch Thất ăn xong, lật xem ví tiền của mình, phát hiện thẻ và giấy căn cước đều ở đây, nhét vào một bên balo, sau đó nhìn chung quanh chuẩn bị cầm vật thuận tay để làm vũ khí.

Sau tận thế tiền đã không thể mua được bất kỳ vật gì. Mặc dù bắt đầu tận thế không lâu, quốc gia đã thành lập một trụ sở có quy mô lớn ở thủ đô, cũng có mở ra cửa sổ dùng tiền đã lưu thông lúc chưa tận thế để đổi lại vật chất, nhưng mà đồ đổi lại quả thực ít đến đáng thương.

Mà đổi như vậy có thời gian xếp hàng chờ đến lượt, còn không bằng đi ra ngoài làm nhưng công việc trụ sở phân công còn có lợi hơn.

Có điều bây giờ mới bắt đầu tận thế, Bạch Thất cũng không biết trật tự của thế giới này còn ở đó hay không, trước cảm lấy những thứ này đã, chờ xác định xong rồi dùng hay vứt đi cũng không muộn.

Thật ra thì thẻ căn cước ở tận thế cũng không có tác dụng gì, chẳng qua sau tận thế, thủ đô dựng lên một ngọn trụ sở lớn, mà địa chỉ chọn xây chính là khu quy hoạch mới xây ở thủ đô tận thế trước.

Sau tận thế, thường thường sẽ xảy ra một loại tình huống là: người đi ra ngoài làm nhiệm vụ, trải qua kinh nghiệm trăm cay nghìn đắng thật vất vả mới về đến nhà, lại phát hiện, nhà đã bị người ta chiếm, còn có thể có thêm loại chuyện liên hoàn là vật chất bị người ta cướp, vợ cũng cướp, con thì bị bán.

Nếu muốn có cuộc sống bảo đảm ở trụ sở, phương pháp tốt nhất chính là phải tìm được nhà có hệ số an toàn cao nhất.

Mà đúng lúc ở vùng quy hoạch Đái Hoa Viên mới xây này Bạch Thất có một nóc biệt thự ba tầng.

Là biệt thự kiểu mới được đề nghị về tính an toàn, tính thư thích, đầy đủ hết tất cả chức năng, nơi này đều thống nhất dùng dấu vân tay để mở khóa, cửa kính chống đạn, các loại khóa mật mã an toàn chống trộm.

Kiếp trước tất nhiên anh không có cái biệt thự này, bởi vì đi qua bên đó muộn, nên khóa vân tay đã bị phá hỏng, biệt thự đã bị người ta chiếm, thứ nhất là mình không cảm ra được chứng cứ để chứng minh căn nhà này trước lúc tận thế là của mình, thứ hai trên đầu cũng không có đầy đủ vật chất để trả phí dựng, cho nên kiếp trước, trong trụ sở an toàn Bạch Thất vẫn sống ở khu bình dân. Có đôi khi đi ra ngoài rồi trở lại sẽ xảy ra chuyện mới vừa rồi, nhà cửa bị chiếm, đồ đạc bị cướp.

Đối với trụ sở an toàn mà nói, khu biệt thự dĩ nhiên là khu nhà giàu, cũng có bảo đảm hơn, ít nhất sau khi có thể cung cấp đầy đủ chứng minh đây là nhà mà anh đã mua trước khi tận thế, anh chỉ cần nộp một ít ‘ phí dựng ’ nhất định quân đội sẽ bảo đảm an toàn cho nhà và tài sản riêng của anh.

Nếu đã lập lại một lần, Bạch Thất tất nhiên sẽ không ngáy ngốc mà đem nhà của mình tặng cho người khác.

Cả đời này, anh không chuẩn bị tri hoãn để đi nơi khác mà trực tiếp trước chạy trụ sở an toàn mà tương lai thù đô muốn xây dựng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Không Gian

Đường Nhược nhìn anh lật xem giấy căn cước, bộ dáng đã thu dọn xong, nên cẩn thận mở miệng: “Anh định cứ như vậy đi ra ngoài hả?”

Thật không cần mang theo gì ư, cảm giác không có chút nào bảo đảm, thì đi ra ngoài nhất định bị cắn chết

Bạch Thất ở trong phòng tìm kiếm vũ khí tiện tay, nhìn quanh khắp nơi, liền thấy Đường Nhược vẫn đi theo phía sau anh, nhưng lại không có nói thêm cái gì, đem đầu quay sang nơi khác.

Đường Nhược vẫn nhắm mắt theo đuôi đi theo anh.

Sau đó, Bạch Thất nhìn thấy đèn ngủ chân dài đặt trên mặt đất ở hai bên đầu giường, bộ phận thân đèn được chế tạo bằng kim loại. Hắn đi qua cầm lấy đèn nâng nâng lên, tiếp theo lật ngược để đèn, đem mũ đèn . . . xoay cho rớt xuống, sử dụng một chút thân đèn bằng thép, cảm thấy khá tiện tay. Quay người lại, lại nhìn thấy Đường Nhược đi theo phía sau mình.

Anh nhú nhú mày, sau đó đưa thân đèn cho cô: “Cầm lấy.”

Ý là có thể mang mình đi chung hả?

Đường Nhược vui mừng ở trong lòng, nhanh chóng nhận lấy thân đèn, ngoan ngoãn một chút đứng nhìn Bạch Thất lại vặn xong một . . . thân đèn ngủ khác: “Chúng ta, chúng ta không cần mang quần áo và đồ ăn đi à?” Mặc dù phản ứng của cô chậm, có đôi khi sẽ hơi ngơ, nhưng thật sự không phải ngu, cũng biết xã hội bây giờ hỗn loạn, nước, thức ăn, cùng quần áo đều là vật trân quý.

Bạch Thất nhìn cô một cái, thấy cô không có khóc, cũng có chút kinh ngạc, thử nghĩ xem, ba năm trước đây thời điểm mình nhìn thấy tình cảnh này, cho dù lúc ấy ở trên thuyền đã thức tỉnh dị năng rồi, nhưng dù sao cũng không có hết kinh ngạc và hoảng sợ nhanh như vậy.

Bạch Thất thu hồi ánh mắt, xé một góc của tấm chăn quấn lên thân đèn, để cho mình cảm thuận tay hơn: “Chúng ta đã không có tay để mang, có thể bảo vệ mạng là tốt rồi, có mạng mới có những biện pháp khác.”

Đường Nhược gạt đầu, nhìn cái vali quần áo ở dưới chân vẫn có chút tiếc rẻ, vali này thật lớn, bên trong trừ quần áo đất tiền ra còn có mấy túi xách và vài đôi giày, thậm chí còn có một cây ô xếp rất đẹp và tinh xảo.

Cô thấy Bạch Thất đang mang giày vào, cũng chọn lấy đôi dép lê thấp vừa chân mang vào.

Nhìn nhiều đồ như vậy mà phải vứt bỏ ở chỗ này, rốt cuộc có chút không muốn, Đường Nhượng vịn mặt vali cảm thán một câu, “Nếu như có thể mang cái vali này theo thì tốt.”

Sau đó, vali màu đỏ bỗng biến mất không thấy.

Đường Nhượng: “.”

Bạch Thất: “.”

So với Đường Nhượng trọn mắt há mồm, dù sao Bạch Thất cũng ở tận thế ba năm, nên trấn định rất nhiều: “Cô thức tỉnh không gian dị năng hả?”

Nhưng anh rõ ràng nhớ được, ở trong căn cứ kiếp trước khi nhìn thấy Đường Nhượng thì cô không có thức tỉnh bất kỳ dị năng nào. Nếu như có dị năng, thì Đường Nhượng kiếp trước cũng sẽ không nghèo túng đến bộ dáng kia.

Sau đó Bạch Thất cũng cảm thụ một chút dị năng của mình, lại phát hiện trước mắt mình còn không có bất kỳ dị năng gì.

Kiếp trước Bạch Thất có dị năng thuộc tính Băng, là khi ở trên du thuyền đã thức tỉnh. Khi đó anh ở trên du thuyền bắt đầu nóng sốt, ba ngày sau đó anh phát hiện mình có thể bắn ra Băng Tinh từ đầu ngón tay. Lúc anh vô cùng hưng phấn dự định trở lại sẽ cố gắng lợi dụng dị năng này, thì mới phát hiện thế giới đã biến dạng, mà người có dị năng cũng rất nhiều.

Đường Nhượng hoàn toàn không hiểu, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, bởi vì trong đầu cô không ngừng tuần hoàn những chữ: bình tĩnh xem phản ứng, đây chính là thế giới không khoa học, đây có lẽ là ‘công năng đặc dị’ mà chủ nhân lúc trước có. Mình không thể ra vẻ quá ngu quá khờ quá si và phản ứng để nhử để cho anh ta nhìn ra mình là giả.

Cho nên cô quyết định dùng câu trả lời trăm kiểu để ứng đối vấn đề này: “Ha ha.”

Mình nhất định là xuyên qua đến thế giới huyền hoặc

Cẩn thận trong lòng hoàn toàn chịu không được a.

Ai có thể mang bản thuyết minh ra để tôi xem một chút không.

Làm người phạm hai mươi mấy năm, cô hoàn toàn không hiểu loại chuyện thần quái này

Bạch Thất nhìn bộ dáng kỳ dị của cô, từ vẻ mặt ngu si đến vẻ mặt ta hiểu ta sẽ giải thích, có chút lấy làm khó hiểu: “Không gian của cô lớn bao nhiêu?”

Đường Nhượng: “Ha ha. chắc không lớn lắm”

Bạch Thất: “Không lớn lắm là bao nhiêu, có thể bỏ vào bao nhiêu thứ, thời gian lưu động trong không gian tính giờ như thế nào?”

Những thứ này Bạch Thất nhất định phải hiểu rõ, dị năng không gian ở đầu thời kỳ tận thế, nhất là hiện tại, dị năng không gian rất quan trọng, bởi vì tất cả cũng chỉ mới bắt đầu, anh có thể dùng không gian của Đường Nhượng mang theo đầy đủ vật chất đi đến trụ sở dần xếp xong là tốt nhất.

Đường Nhượng: “.”

Tất cả vấn đề Đường Nhượng đều không thể trả lời. Bởi vì mọi chuyện cô đều không hiểu, hết thấy không biết.

Đột nhiên, Bạch Thất bắt Đường Nhượng lại, áp cô vào trên tường, “Cô là ai?”

Đường Nhượng bị sợ đến thót tim, cô vùng vẫy khỏi cánh tay của người đàn ông này nhưng đẩy mãi không ra: “Anh, anh muốn làm gì?”

Giết người diệt khẩu sao?

Bạch Thất lại lập lại rõ ràng: “Cô là ai?”

Đến giờ phút này anh vẫn không có nghe được Đường Nhượng gọi tên của mình lần nào, còn có mối vừa rồi từ khi nhìn thấy Zombie cho đến lúc cô hoảng sợ lại sau đó làm bộ trấn định, cũng không phải là phản ứng bình thường.

Mặc dù sau khi tận thế, anh và Đường Nhượng không có tiếp xúc bao nhiêu, nhưng dù chỉ có mấy lần gặp mặt trước tận thế, anh cũng cảm thấy tính tình thực sự của Nhị tiểu thư Đường gia không phải như thế.

Đường gia có hai đứa con gái một đứa con trai, trong đó con gái lớn và con trai út là do một người phụ nữ sinh, con gái thứ hai Đường Nhượng lại do một phụ nữ khác sinh. Mà hết lần này tới lần khác người phụ nữ không sinh ra con gái lớn và con trai út lại là vợ chính mà Đường Thiệu Thiên cưới hỏi đăng hoàng, con gái lớn và con trai út đều là con riêng.

Cũng giống như rất nhiều nhà giàu đều có những vụ bê bối, mẹ Đường Nhượng sau khi sinh Đường Nhượng liền buông tay nhân gian, ba Đường tái giá, cưới về là người phụ nữ lúc trước giãy dụa không rõ, mang theo đứa con gái lớn, sau đó lại sinh hạ con trai út. Sau khi cưới, lòng dạ của người phụ nữ này không cạn, trong mắt của người ngoài thì cũng chịu hết mực đối với Đường Nhượng do vợ trước của cha Đường sinh, thậm chí là cưng chiều quá độ,

chỉ cần Đường Nhược muốn, chỉ cần Đường Nhược cần, không một thứ gì mà không để cho cô lấy tới tay, đưa đến việc cô ngang ngược tùy hứng, lại cực độ thiếu hụt cảm giác an toàn.

Bạch Thất cũng không quá đồng ý chuyện đính hôn với Đường Nhược, bản thân anh không có tiếp xúc với Đường Nhược được mấy lần, nhưng tất cả trí nhớ về cô đều là bộ dáng ngang ngược càn rỡ, cuồng ngạo tự đại, nếu không phải di ngôn cuối cùng của ông nội lúc ở trên giường bệnh chính là muốn hoàn thành hẹn ước lúc trước của hai nhà, chắc chắn Bạch Thất sẽ không thực hiện như đám hỏi chính trị này.

Kiếp trước khi Đường Nhược đào hôn, nghe nói ở trong đại học cô kết giao với một bạn trai quen biết đã lâu. Mà đời này, cô không chỉ có biết điều một chút cùng mình hoàn thành tiệc đính hôn, quan sát đến bây giờ cũng không còn thấy cô toát ra bất kỳ bộ dáng lớn lối nào mà đại tiểu thư nên có, ngược lại bộ dạng vô cùng xa lạ chỗ này.

Bạch Thất nghĩ, kiếp này mình là trọng sinh, chẳng lẽ Đường Nhược trước mắt cũng trọng sinh?

Nhưng mà, người sống lại sau khi trải qua tận thế còn có thể có ánh mắt sạch sẽ thuần khiết như vậy sao?

Đường Nhược không biết ý nghĩ giờ phút này của Bạch Thất, cô suy nghĩ một chút, nuốt một ngụm nước bọt, chú ý sắp xếp từ ngữ rồi trả lời: “Tôi, tôi là Đường Nhược.”

Bạch Thất nói: “Ừ, sau đó thì sao?”

Đường Nhược khóc không ra nước mắt, giờ giờ chiếc nhẫn đeo trên tay, chỉ chỉ chiếc nhẫn.

Tôi là vợ của anh nha, mặc dù tôi kết hôn trong lúc đàn độn u mê, nhưng mà anh cũng không có thể vào lúc tôi xuyên qua ngày thứ nhất liền giết vợ diệt khẩu.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đính Hôn

Edit: Tiểu Tuyền Beta: Sakura Bạch Thất nhìn chiếc nhẫn của cô một chút, đồng thời nhìn thấy trên tay mình cũng đeo nhẫn: “Trừ chiếc nhẫn đính hôn ra thì còn gì nữa không?”

Thì ra chiếc nhẫn này là nhẫn đính hôn, vậy buổi tiệc hôm qua chắc là tiệc đính hôn.

Sắc mặt Đường Nhược có chút trống rỗng, cô đau đớn nhớ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm: “Tôi không nhớ ẽo, tôi chỉ nhớ được không biết người nào bỏ thuốc tôi, tôi liền mơ mơ màng màng đứng ở trên đài cao, sau đó giống như bị vịn cùng trao đổi nhẫn, cuối cùng tôi cứ như vậy mà đi, rồi cái gì cũng không nhớ được.”

Về mặt Bạch Thất cổ quái: “Ý của cô là, cô ngủ dậy một giấc, liền mất ký ức?”

“Chính là như vậy.” Đường Nhược gật đầu, trước khi chưa nghĩ ra lời giải thích tốt hơn, thì phải liều chết nói mình mất ký ức. Thật ra thì trí nhớ của mình đối với thân thể đúng là cái gì cũng không có mà! /(T o T)/~~

Bạch Thất “Ha ha” cười hai tiếng, nhìn cô lơ đãng nói: “Thì ra tính cách của một người trước lúc mất trí nhớ và sau khi mất trí nhớ lại khác nhiều như vậy.”

Đường Nhược cũng “Ha ha” hai cười cái: “Lúc trước, lúc trước tôi là cái dạng gì?”

Bạch Thất: “Người gặp người ghét, nhìn thấy đã muốn đánh cô một trận.”

Đường Nhược: “.”

Mình quả nhiên quá khờ, nhìn thấy cái hồ mà còn nhảy vào, đáng đời bị anh nắm lỗ mũi nhục nhã.

Đường Nhược lắc lắc tay trái, khiến cho chiếc nhẫn rõ ràng hơn một chút: “Nếu như tôi đáng ghét vậy, chẳng lẽ anh yêu tôi yêu đến bao dung tất cả, cho nên mới đính hôn sớm với tôi đúng không?”

Bạch Thất cười cười: “Ừ, ông ngoại cô hứa với tôi, chỉ cần tôi cưới cô, ông ngoại cô sẽ mang hai mươi phần trăm cổ phần của Thịnh Thế chuyển tới danh nghĩa của tôi.”

Đường Nhược: “.”

Cmn, mình lại gả cho thằng ăn com chùa vô on.

Nhưng mà.

Bây giờ không phải là ở thế giới thần quái không khoa học ư, những thứ xí nghiệp công ty lớn sẽ sản xuất thứ gì, có thể đưa vào hoạt động cùng phát triển theo ‘ bình thường ’ ‘ khoa học ’ xong, sau này còn muốn chia cổ phần?

Phát triển một chút công ty, thỉnh thoảng đánh cương thi, sau đó trên đất bằng phía dưới ở công ty, xác của một nhóm người đang nằm đó?

A, cái thế giới này quá kỳ diệu!

Bạch Thất thấy cô đắm chìm ở bên trong ảo tưởng, gương mặt nho nhỏ đang nhú chung với nhau, liền lấy tay vuốt mặt cô, hỏi cô: “Hiện tại cô hãy nói cho tôi biết, không gian của cô lớn bao nhiêu, thời gian ở trong không gian được tính toán như thế nào?”

Đường Nhược yên lặng cúi đầu, biết hôm nay làm sao cũng chạy không khỏi rồi, cho nên hơi có vẻ lúng túng nói: “Tôi không biết cái gì gọi là dị năng không gian, tôi cũng không biết tại sao vali lại biến mất, loại chuyện này tôi lần đầu tiên gặp phải.”

Bạch Thất cười, anh cũng có thể đoán được là Đường Nhược không biết sử dụng, nếu không một chuyện cần giữ bí mật như vậy, Đường Nhược không có ngu đến nỗi ở trước mặt mình trình diễn một lần: ” Không phải cô mất ký ức sao, sao còn nhớ rõ lần đầu tiên đụng phải loại chuyện này?”

Đường Nhược nhăn mũi chẳng quan tâm, cái gì cũng không biết.

Đối mặt với người không có lúc nào nói lời khách sáo với mình, trầm mặc mới là phương thức trả lời tốt nhất.

Bạch Thất cũng không so đo với cô nữa: “Cô nhắm mắt lại, cảm thụ một chút, xem cái vali đang ở nơi đâu? Dị năng không gian chính là cô có một không gian giả thuyết có thể chứa đồ, hiện tại, cảm thụ một chút nó lớn bao nhiêu.”

Đường Nhược nhìn hẩn, thấy không phải đang nói đùa. Từ đầu đến giờ, cô cũng biết cái thế giới này không khoa học. Cho nên theo lời anh nói, từ từ nhắm mắt lại đi tìm chiếc vali màu đỏ.

Lông mi thật dài của cô buông xuống, mỗi một chuyển động rất nhỏ đều khẽ lay động, giống như có lông vũ cọ cọ khẽ vào trong lòng Bạch Thất, có chút ngứa ngứa.

Bạch Thất ho khan một tiếng, thu tay về, giữ vững một chút khoảng cách với cô.

Cmn, chẳng lẽ ở tận thế quá lâu anh chưa từng gần gũi phụ nữ, nên nhớ lại ánh mắt sạch sẽ của cô, mới vừa rồi thậm chí anh có chút muốn.

Anh mới thối lui một chút thì Đường Nhược đã mở mắt ra, có chút hưng phấn nắm lấy cánh tay của Bạch Thất: “Tôi cảm nhận được, vali ở trong một kho hàng.”

Bạch Thất: “.”

Tay cô buông ra trước rồi hãy nói tiếp!

Bạch Thất: “Vậy kho hàng cỡ bao nhiêu?”

Đường Nhược tính toán một chút: ” Lớn hơn gian phòng này rất nhiều.”

Bạch Thất có chút kinh ngạc, anh nhìn chung quanh căn phòng, một phòng phù thêm một phòng khách này tăng lên ước chừng có 100 mét vuông ” Còn lớn hơn cả phòng này?”

Đường Nhược gật đầu.

Bạch Thất: “Có thể lấy vali màu đỏ ra không?”

Đường Nhược đưa tay đặt ở giữa không trung: “Vali đi ra ngoài.”

Vali quả nhiên rớt ra ngoài.

Bạch Thất: “.”

Đường Nhược: “.”

Bạch Thất: “Kế tiếp chúng ta đo lường tính toán một chút thời gian trôi trong không gian.”

Đường Nhược không hiểu: “Làm sao để đo lường tính toán?”

Bạch Thất nhìn cái tay Đường Nhược đang nắm cánh tay anh.

Lúc này Đường Nhược mới phát hiện mình có loại ‘ đặc dị công năng ’xong, vì quá hưng phấn, hai tay nắm cánh tay người ta cả người gần như nằm lên cánh tay người ta: “Thật ngại quá.” Vừa nói, vừa lập tức buông anh ra.

Bạch Thất đi tới toilet, bây giờ mới là ngày thứ nhất bắt đầu tận thế, tất cả nguồn điện nguồn nước vẫn còn cung ứng. Anh mở vòi nước ra, hứng một chén nước nóng, cảm thụ nhiệt độ một chút, sau đó bung ra để cho Đường Nhược bỏ vào không gian, “Quá một giờ nữa hãy lấy ra.”

Đường Nhược gật đầu, làm theo.

Lúc này, các website, diễn đàn, vẫn còn đang hoạt động, điện lực thủy lợi vẫn còn không xảy ra vấn đề gì?

Bạch Thất đi tới trước ti vi, mở TV.

Trên TV, tất cả tiết mục đã bị tạm dừng rồi, cơ hồ tất cả kênh đều đang trình diễn một tin tức, một phóng viên xinh đẹp đang không ngừng cho lời khuyên, tất cả nhân dân thành thị tốt nhất là mua nhiều lương thực một chút, tận lực giảm bớt đi ra ngoài, virus bệnh đang hoành hành ngang ngược, nhưng các tổ chức khoa học chuyên nghiệp trong và ngoài nước đối với loại virus bệnh dị chủng mới xuất hiện vô cùng coi trọng, vắc-xin phòng bệnh đang trong quá trình nghiên cứu, xin tất cả người dân không nên lo lắng, giai đoạn nguy hiểm rất nhanh có thể vượt qua.

Đường Nhược nhìn những tin tức tái diễn này, nhú chân mày. Nhưng ngay sau đó cô nhìn thấy Bạch Thất lấy ra điện thoại di động ngồi ở trên sofa lướt web.

Internet là nơi có tin tức rộng nhất, muốn hiểu rõ thế giới này có thể tìm hiểu qua internet.

Đường Nhược cũng đi tìm túi xách mà chủ nhân trước để lại, lấy điện thoại di động ra .

Chẳng qua một khắc nhìn thấy mặt mã để mở màn hình kia, Đường Nhược

Nói xong mở khóa bằng chỉ tay đâu? Tại sao cô ấy lại khóa bằng mặt khẩu chứ?

Đường Nhược thử gõ tất cả mặt khẩu mà cô có thể nghĩ ra, vẫn không phải mặt mã mở điện thoại di động, không thể làm gì khác hơn là ‘ ha ha ’ hai tiếng, nhích đến gần bên cạnh Bạch Thất, đưa đầu qua: “Trên mạng đang nói cái gì?”

Bạch Thất ngẩng đầu, nhìn cô còn đang ở vào trạng thái mở khóa màn hình điện thoại, liền cười một tiếng, nhàn nhạt nói: “Tất cả bọn họ đều đang nói, ngày tận thế đã tới.”

Thì ra ta xuyên qua thế giới tận thế.

Đường Nhược gật đầu, nhất thời hiểu ra: “Cho nên hiện tại, mới là ngày đầu tiên bắt đầu tận thế?”

Bạch Thất: “Có thể nói như vậy.”

Mặt Đường Nhược có chút đen.

Thì ra là mới vừa rồi biểu hiện ra hành động ta không thể quá ngu quá khờ quá quê mùa mới là hành động ngu nhất khờ nhất quê mùa nhất.

Nếu sớm biết là ngày đầu tiên tận thế, từ đầu đến cuối cô không cần làm bộ trấn định, sợ thì cứ phản ứng trực tiếp là được.

Chờ một chút.

Đường Nhược kỳ quái nhìn Bạch Thất: “Nếu là ngày đầu tiên tận thế, tại sao anh lại biết có tồn tại những thứ như ‘dị năng không gian’.” Còn có mới vừa rồi phản ứng bình tĩnh của anh khi nhìn xuống dưới lầu, rõ ràng giống như đã thấy vô số lần.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đi Ra Ngoài

Bạch Thất ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nói: “Nếu tôi muốn tìm lý do để lừa gạt cô, cái đầu không nhớ được gì của cô có thể từ đó đoán được thiệt giả sao?”

Đường Nhược oan ức suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể mấp máy miệng không hề đặt câu hỏi nữa.

Lấy hiểu biết của cô đối với thế giới này, thật đúng là không có thể phán đoán tin tức anh đưa là thật hay giả.

Dù sao mình có không gian, mà người đàn ông này đang cần một kho hàng di động, mình thì cần anh ta bảo vệ. Tạm khóa lại quan hệ này, sau này sẽ biết thôi.

Hai người nhìn xem diễn đàn một lát.

Trên diễn đàn có rất nhiều người cũng đang thảo luận sự kiện virus bệnh lần này. Có vài người nói đây là virus bệnh do thiên thạch bên ngoài vũ trụ mang đến, lại có vài người nói đây virus bệnh do phòng thí nghiệm khoa học truyền bá ra. Dù sao cũng là một đồng suy đoán, không ai chứng minh được thiệt giả.

Còn có rất nhiều người nói, người nhà của mình còn đang bị sốt cao, có thể biến dị thành Zombie hay không. . . , nên online thỉnh cầu làm sao bây giờ. . . .

Bạch Thất nhìn một lát, cảm giác đã đến thời gian, bảo Đường Nhược lấy ra cái chén vừa rồi mới bỏ vào.

Cái chén bị cầm ở trên tay trong nháy mắt, ánh mắt của Bạch Thất có chút tỏa sáng: “Không ngờ lại là tỉnh .”

Hiện tại nhiệt độ nước ấm không khác với vừa rồi.

Đường Nhược cũng biết ý nghĩa trong đó: “Anh muốn nói, nếu đồ thật bỏ vào hình dáng ra sao, thì khi lấy ra cũng là hình dáng đó, không có quá hạn?”

Vì không gian còn rất lớn, Đường Nhược cũng thu vali màu đen của Bạch Thất vào, nhìn quanh một chút bốn phía, cũng cảm thấy không có gì mang theo nữa thì hai người định chuẩn bị ra khách sạn.

Đường Nhược nắm thân đèn, thần kinh căng thẳng nói: “Chúng ta định đi đâu?”

Bạch Thất suy nghĩ một chút, chứng nhận bất động sản của bộ biệt thự ở trụ sở tận thể còn đang trong nhà tại thành phố H, muốn đi thì phải về đó lấy trước.

Kiếp này anh muốn bộ biệt thự từ kia đầu tới đuôi đều thuộc về mình. Mà buổi tối hôm sau anh sẽ bắt đầu nóng sốt, hiện tại không có dị năng mà tùy tiện lên đường đi thủ đô, khẳng định là không an toàn.

“Về nhà trước.”

Đường Nhược cũng nhớ không nổi là nhà của thân thể này ở nơi đâu, nếu Bạch Thất đã không nói sẽ bỏ cô lại, tất nhiên là ngoan ngoãn một chút phía sau đi theo Bạch Thất.

Hai người ra cửa, không phát hiện có dấu vết đánh nhau, Bạch Thất dẫn đầu hướng phía cầu thang đi tới. Hiện tại mặc dù có điện, thang máy cũng có thể sử dụng, nhưng ai cũng biết lúc gặp nguy hiểm động đất hỏa hoạn thì ngàn vạn lần không thể đi thang máy .

“Chúng ta không cần đến bãi đậu xe sao?” trong lối đi nhỏ của cầu thang, Đường Nhược không nhịn được nhỏ giọng hỏi một câu.

Một khách sạn cỡ lớn, thì bãi đậu xe lúc này hẳn sẽ có rất nhiều Zombie sao.

Nói thật, cô thật sự không có một chút cảm giác an toàn nào, để cho một cô gái tay trái gà không chặt đi đối phó xác sống, thử nghĩ xem đã cảm thấy thật huyền ảo.

“Không đi, trực tiếp đi phía ngoài, có xe .” Bạch Thất lời ít mà ý nhiều.

Một đường đi tới không có Zombie, đại khái đã bị nhân viên làm việc mới vừa rồi hấp dẫn đi hết.

Đường Nhược âm thầm thở ra một hơi, đột nhiên nhìn thấy người bán hàng biến thành Zombie lấy một tư thế kỳ quái hưng phấn hướng bọn họ vọt tới. Nói là ‘ hướng ’ nhưng tốc độ kia so với người bình thường thì chậm hơn rất nhiều rất nhiều, chỉ cần người bình thường có lòng, đánh không lại, vẫn có thể chạy trốn.

Bạch Thất vòng vo nửa vòng, liền nhường một chỗ ở phía trước cho Đường Nhược: “Cô tới giải quyết xong nó.”

Đường Nhược đang nắm thân đèn : “.”

Hầm răng của Đường Nhược đang run lập cập: “Tôi sẽ không bị gặm chết chứ.”

Bạch Thất nhìn Zombie kia càng chạy càng gần: “Nhắm ngay đầu của nó, mới có thể một kích trí mạng.”

Đường Nhược hoảng sợ bất an, “Tôi... tôi hơi sợ.”

Cô lớn như vậy, ngay cả gà cũng chưa từng giết qua một con.

Bạch Thất đưa mắt nhìn cô: “Mỗi người dưới lầu đều sợ, nhưng nếu như sợ có thể làm cho cô tránh khỏi loại chuyện này xảy ra, cô có thể tiếp tục, nếu không thể, vậy thì phải đổi mặt, tốt nhất cô hãy làm cho mình không sợ.”

Đường Nhược khóc không ra nước mắt: “Mặc dù anh nói rất có đạo lý, nhưng hiểu là một chuyện, làm được là một chuyện khác.”

Bạch Thất quát một tiếng: “Nếu không nhanh lên một chút, cô thật sự sẽ bị cắn chết, nhớ kỹ không thể để cho nó nhích tới gần, bị cào trúng cũng sẽ lây nhiễm thành Zombie.”

Đường Nhược ngó chừng người bán hàng ở phía trước, thật ra thì bọn họ đã không quá giống con người, gương mặt so với người chết càng thêm xanh xám, hành động cứng ngắc, hai mắt lờ lờ, máu màu xanh biếc, mùi hôi mùi tanh, coi như là thi thể trong nhà tang lễ thì càng giống người hơn họ.

Bọn họ đã không phải là người, là quái vật, cái thế giới này không khoa học, không khoa học !

Sắc mặt Đường Nhược xanh mét, hai tay nắm thật chặt lấy thân đèn, bỗng nhiên tiến lên trước mấy bước, đem tất cả sức lực đánh vào đầu Zombie kia.

Rầm” một tiếng, thân thể Zombie nghiêng một cái, không đợi nó đứng lên lại, Bạch Thất tiến lên mấy bước, thoáng một cái đâm thủng đầu của nó.

Máu của Zombie đã ngừng chảy, cho dù đâm vào đầu, máu cũng không có bắn ra ngoài, cho nên quần áo của hai người không có dính máu tươi.

Tầng lầu này chỉ có một con Zombie, khi Đường Nhược phát hiện này con Zombie này đã té trên mặt đất, hai chân như nhũn ra cô mới đỡ lấy mặt tường, từ từ ngồi chồm hóm xuống, ói ra lần nữa.

Dĩ nhiên, loại chuyện này có lẽ cũng là ới mãi thành quen.

“Này, súc miệng miệng đi.” Bạch Thất lấy ra một lọ nước khoáng, bình nước suối đã bị mở ra, cái khách sạn này có tủ lạnh nhỏ cung cấp nước, lúc trước khi ra cửa anh đã bỏ hai chai trong balo sau lưng mình, mấy chai còn lại đều ở trong không gian của Đường Nhược.

Vị ngọt của nước khoáng lướt qua cổ họng, nhịp tim đập loạn cào cào lúc trước cũng dần dần bình phục lại.

Lúc Đường Nhược uống nước, Bạch Thất cảm lấy gậy sắt đào mở đầu của Zombie trên mặt đất, bên trong còn không có tạo thành tinh hạch. Nguyên nhân đại khái là còn chưa nhận được tiến hóa.

Một lát sau, Đường Nhược ngẩng đầu nhìn hướng hần cười cười, “Đi thôi, tôi không sao rồi.”

Sắc mặt của cô vẫn còn kinh hãi như cũ sau khi suy yếu. Nhưng mà trong đôi mắt lại để lộ ra sự bền bỉ khiến Bạch Thất hơi sùng sốt.

Lúc trước còn không xác định, thì hiện tại Bạch Thất có thể trăm phần trăm khẳng định, người này không phải là Nhị tiểu thư Đường gia.

Trong lòng Bạch Thất có chút mâu thuẫn.

Trước tận thể Nhị tiểu thư Đường gia đào hôn xong, sau khi ở trụ sở gặp mặt lại, Bạch Thất cũng không có bất kỳ ý muốn thực hiện hôn ước tiếp, hơn nữa, khi đó Nhị tiểu thư Đường gia cũng không có nhận ra tướng mạo của Bạch Thất.

Mà bây giờ lặp lại một lần, hai người lại trao nhẫn cho đối phương, tựa hồ còn tình lại cùng một ngày.

Lúc tâm tư của Bạch Thất bay xa, Đường Nhược đã đứng lên.

Hiện tại thật ra thì phần lớn mọi người còn đang trong giấc mộng, cho dù tỉnh lại cũng chỉ ở bên trong khiếp sợ cùng e ngại, cho nên hiện tại người ở trên lầu và Zombie cũng không có mấy.

Lúc này, trên lầu có người thật nhanh nhảy xuống. Người nọ chạy đến trước mặt hai người, đầu tiên là sợ hết hồn, sau đó phát hiện Bạch Thất và Đường Nhược không phải Zombie, mới thở hắt ra kêu lên: “Trên lầu, trên lầu có chút ít Zombie giống như trong phim ảnh đã chiếu.” Vừa nói vừa nhìn thấy Zombie đã chết nằm trên mặt đất đã không thể nhúc nhích, mới nhảy dựng, “Chính là thứ này, chạy đuổi theo tôi.” Hần thấy trong tay Bạch Thất và Đường Nhược đều cầm gậy sắt, nhìn lại Zombie nằm trên mặt đất, biết đối phương có năng lực tự vệ, nên đến gần một bước, “Hai người muốn đi đâu, chúng ta có thể đi chung hay không? Cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau. . .

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thế Mâu

Edit: Tiểu Tuyền Beta: Sakura Bạch Thất nghe ngóng trên lầu truyền đến tiếng Zombie hí hơ, phân biệt một chút vị trí Zombie, liền nói với Đường Nhược: “Chúng ta cần phải đi.”

Động tác này rõ ràng nói cho người kia biết, bọn họ không cần kết bạn đồng đội.

Đường Nhược nhìn người đàn ông hơn ba mươi tuổi một cái, nhưng không nói gì, chỉ theo phía sau Bạch Thất đi tới.

Người đàn ông đó cũng không tự mình rời đi, mà đi theo phía sau bọn họ, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn sang phía sau xem con Zombie kia có đi xuống hay không.

Ba người từ thang lầu một đường giết xuống mặt đất.

Thật ra thì Zombie trên thang lầu không nhiều, tổng cộng đếm qua đếm lại chỉ có bốn con mà thôi, Bạch Thất đều bắt Đường Nhược đi lên trước gõ một con, sau đó Bạch Thất trực tiếp thuận thực đâm thủng đầu của nó.

Sau khi giết xong bốn con, Đường Nhược đã không còn cái loại cảm giác... muốn ói lúc trước.

Kéo lê thân thể tàn tật đối mặt với bệnh ma, cô cũng không khóc qua lần nào, huống chi hôm nay có được thân thể bình thường còn có không gian đặc thù.

Càng thêm không thể yếu thế.

Đi ngang qua sảnh lớn, vốn đang nghĩ xem có nên đi phòng ăn đi phòng ăn phía sau tìm xem có còn thừa lại đồ ăn hay không, lại phát hiện cửa thủy tinh nơi đó đóng rất chặt, mấy con Zombie vây quanh ở phía ngoài điên cuồng gõ cửa.

Bên trong có người.

Bạch Thất nhìn thoáng qua, sau đó quyết định trực tiếp rời đi.

Phòng bếp đã có người may mắn sống sót, dù mình đi vào cũng chưa chắc có thể chia được bao nhiêu, thay vì lãng phí thời gian ở chỗ này, còn không bằng đi phía ngoài sẽ thu thập vật liệu càng nhiều.

Bây giờ mới là ngày đầu tiên tận thế, mọi người còn chưa từ trong sợ hãi và bối rối kịp phản ứng, loại tình huống này đại khái cần mấy ngày thời gian hòa hoãn, sau khi dần chứng tỉnh táo lại, người có dị năng cũng có thể có thức tỉnh dị năng, sẽ bắt đầu tìm kiếm thức ăn khắp nơi.

Đến lúc đó vật liệu sẽ bị cướp đoạt càng nhiều.

Một đường ra khỏi đại sảnh, ở trong đại sảnh, Bạch Thất lại thuận tay cầm lấy một tờ bản đồ thành phố H, bản đồ này trước kia không có tác dụng nhiều, nhưng sau này không có điện thoại di động hướng dẫn thì nó rất hữu dụng.

Đi ra khỏi cửa chính.

Buổi sáng đã có những người phát hiện tình huống không đúng, đi ô-tô trốn ra khỏi khách sạn, Zombie ở bên trong khách sạn vốn không ít cũng vì vậy mà bị hấp dẫn ra đất bằng phía ngoài.

Bạch Thất nhìn chung quanh một vòng, thấy một chiếc xe nhỏ và một chiếc xe thể thao đậu ở chỗ này. Chủ xe chắc nhìn thấy có xe tốt hơn nên vứt bỏ nó lại, hoặc chủ xe cũng gặp phải tình huống đột phát gì đó. Trên cửa xe nằm phía bên ghế lái, đang giắt chìa khóa xe, mà xe thể thao thì đang khóa.

Người đàn ông đi theo phía sau nhìn thấy chiếc xe nhỏ, lại thấy thái độ từ chối người của Bạch Thất, nên biết bọn họ chắc chắn sẽ không mang mình theo, không chờ bọn họ nói chuyện, liền vội chạy qua, ngồi lên xe nhỏ nổ máy xe hơi rồi lái đi.

Đường Nhược: “.”

Dù sao cũng coi như mạng anh từ chỗ nguy hiểm ra ngoài, không nói một câu cảm ơn cứ thế bỏ đi.

Bạch Thất đã ở tận thế ba năm, đối với những người như vậy thấy nhiều nên chẳng phản ứng. Anh nhớ được trước tận thế mình có xe đậu trong bãi đậu xe dưới tầng hầm của khách sạn này, nhưng bãi đậu xe dưới tầng hầm lúc này khẳng định là chỗ rất nguy hiểm. Mà với thủ đoạn sinh tồn trong ba năm tận thế, bảo anh nổ máy chiếc xe Sports kia rồi chạy ra cửa cũng là chuyện dễ dàng.

Bạch Thất mở cửa xe rất nhanh, nổ máy xe hơi. Cùng Đường Nhược một người lên xe rồi lao ra khỏi quảng trường khách sạn.

Trong nhà ăn tầng một của khách sạn, có mấy người nghe được tiếng nổ máy của xe hơi, liền tiến tới bên cửa sổ cẩn thận nhìn quanh.

“Tin tức đều nói ở lại nhà chờ cứu viện, ... mấy người này không muốn sống nữa, thích mò mẫm hành hạ.”

“Chiếc này nữa là chiếc xe thứ mấy rồi.”

“Mặc kệ nó, đi tốt hơn, ai biết đồ ăn ở đây có thể kiên trì bao lâu.”

Lúc hai người Bạch Thất bọn họ đi ra, là khoảng mười giờ sáng rồi, lúc này ánh sáng đặc biệt chói mắt, khiến Đường Nhựt phải kéo tấm ngăn ánh sáng ở phía trước xuống.

Đường như Zombie không quá thích ánh mặt trời, lúc này trên đường phố không nhìn thấy người đi đường cùng Zombie.

Bạch Thất nhìn cô một cái, nhắc nhở: “Nên lấy áo tay dài mặc vào, ánh nắng chói chang lúc tận thế không chỉ tia tử ngoại đặc biệt mạnh, trong không khí cũng có chút ít phóng xạ.”

Đường Nhựt đối với việc Bạch Thất biết đến nhiều chuyện như vậy đã không có lòng dạ nào mà hỏi đến đề tài ngu xuẩn ‘tại sao anh lại biết nhiều như vậy’ nữa, chỉ gật đầu, từ trong không gian lấy ra một tấm chăn của khách sạn đắp lên trên người.

Bạch Thất: “.”

Khí trời tháng tám, cô đắp vậy, không nóng sao?

Trên đường thỉnh thoảng có mấy chiếc xe chạy như bay xông lên đại lộ, xa xa phía sau thường thường kéo theo một đại quân Zombie với chuỗi tư thế quái dị, đứng đưa bước đi. Lúc đầu hành động của Zombie cứng ngắt, tốc độ chậm chạp, nhưng một khi phát hiện sinh vật, bọn nó sẽ kiên nhẫn đuổi theo phía sau, không biết mệt nhọc cực khổ hướng về phía thức ăn tụ tập.

Cho nên thật ra thì một con Zombie không đáng sợ, đáng sợ chính là một đám quái vật không biết mệt mỏi, chỉ biết dững cảm tiến tới.

Bạch Thất rời đi cái thành phố này đã ba năm, cảm giác vừa quen thuộc lại xa lạ khiến cho anh dựa theo trí nhớ chọn một con đường tương đối thanh tĩnh. Lúc này, tuyệt đại đa số người kịp phản ứng, thì mục tiêu sẽ là trung tâm chợ các loại siêu thị lớn nhỏ. Cho nên hiện tại anh định tới một nhà trung tâm thương mại lớn cách khu vực thành thị khá xa. Các vật chất ở tận thế vẫn luôn không thể thiếu việc cất giữ, muốn sinh tồn được ở tận thế, sẽ phải chuẩn bị đầy đủ vật chất.

Nhìn ngoài cửa xe những thứ rõ ràng đã không phải là con người, Đường Nhựt cảm thấy tiếng tim đập vang vọng trong màng nhĩ, tất cả đều cảm thấy hư ảo và không thành thật.

Mình xuyên qua, mình sống lại một lần nữa, ở nơi thế giới quái dị dị dạng này.

Nhưng mà, bất kể như thế nào, cũng phải cố gắng sống sót.

Chạy ra khỏi trung tâm chợ, trừ chung cư rất xa ở hai bên đường, căn bản không nhìn thấy con người có hành động gì. Không bao lâu, Bạch Thất liền thấy một trung tâm mua sắm cao cao với bảng hiệu: bách hóa Thế Mạo.

Nơi này là một trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố H, là bất động sản do mình đầu tư xây dựng, chính là vì để khiến cho khu cao ốc vùng ngoại thành có giá bán cao hơn.

Mà buồn cười hơn chính là, nơi này còn chưa mở cửa, thì tận thế liền tới rồi, trong tận thế không đáng giá tiền nhất chính là nhà không có bảo đảm.

Trước khi Tận thế, trung tâm thương mại phải mười giờ mới mở cửa.

Virus bệnh tận thế là vào khoảng ba, bốn giờ sáng mới bắt đầu phát sinh biến dị, nhóm người đầu tiên bị hại thường chính là người thân cận nhất bên cạnh bọn họ, ban đêm xảy ra loại chuyện này, người đi làm ngày thứ hai tất nhiên là le que không có mấy.

Mà trung tâm thương mại ngày thường mười giờ mới mở cửa hiện tại cũng đang đóng cửa lớn.

Bạch Thất cho xe dừng ở sân rộng trước cửa Thế Mạo, rồi cầm lấy thân đèn đi xuống xe, kiểm tra bốn phía một chút: “Chắc không có ai.”

Đường Nhựt gật đầu, cũng lấy thân đèn ra đi theo phía sau Bạch Thất: “Anh không phải nói về nhà sao?”

“Trong nhà không có đồ ăn.”

Đường Nhựt: “.”

Cho nên muốn đánh cướp sao?

Bạch Thất không có quay đầu nói: “Buổi tối mấy ngày kế tiếp, tôi sẽ sốt lên, vì không để có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, chúng ta cần phải cất giấu một ít đồ vật để ứng đối cho chuyện kế tiếp.” Anh rõ ràng nhớ được kiếp trước, mỗi đêm đều nóng sốt, uống thuốc hạ sốt thế nào cũng không giảm, liên tục ba ngày sau đó, mới thức tỉnh dị năng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Siêu Thị

Nói đến sót lên, Bạch Thất quay đầu nhìn Đường Nhược một cái, hình như cô ấy không có sót lên thì đã thức tỉnh dị năng không gian rồi, hơn nữa cái không gian này rất khác không gian những người khác sau tận thế. Bởi vì không gian của Đường Nhược không chỉ có diện tích lớn hơn rất nhiều, mà thời gian ở bên trong gần như là tĩnh. Sau một tháng Tận thế, người thức tỉnh dị năng không gian mới ban đầu đều chỉ có bốn tới năm mét vuông, thời gian ở bên trong cũng không phải là tĩnh, chẳng qua chỉ chậm hơn một phần năm mà thôi.

Đường Nhược không hiểu: “Anh sẽ sót lên sao?”

Bạch Thất cạy mở cửa cuốn Thế Mập: “Đúng vậy, cô phải chuẩn bị tâm lý trước.”

Đường Nhược “Ừ” một tiếng, không hề đặt câu hỏi nữa, chuyên tâm đi theo phía sau Bạch Thất.

Cô có bộ dáng một bộ bé ngoan như vậy, làm cho Bạch Thất phải quay đầu lại nhìn cô một cái.

Bạch Thất kéo cửa cuốn lúc, tiếng vang khổng lồ làm cho một con Zombie mặc quần áo an ninh chạy ra. Cách một cánh cửa thủy tinh, gào thét với bọn họ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, gật đầu với nhau, Bạch Thất liền mở cửa thủy tinh ra.

Đường Nhược dùng hết sức một cơn đánh vào đầu Zombie, khiến cho thân thể Zombie cong xuống dưới.

Bạch Thất lập tức bỏ một cơn, sau đó đâm vào trong đầu Zombie.

Quay đầu nhìn Đường Nhược, chỉ thấy mặc dù vẻ mặt của cô vẫn khấn trương, căng thẳng như cũ, nhưng động tác trên tay mới vừa rồi đã kiên định có sức hơn. Biết cô đã điều chỉnh tốt tâm thái, cho nên đối với cô, Bạch Thất càng thêm vài phần kính trọng.

Giải quyết xong một Zombie này, kế tiếp liền không nhìn thấy những cái bóng Zombie khác. Cũng do trung tâm thương mại trước lúc tận thế có hệ thống bảo an bảo vệ làm rất đúng chỗ, nên giữ cửa chỉ một an ninh mà thôi.

Tầng một dưới đất là siêu thị.

Lầu một là các loại châu báu, đồ trang điểm.

Lầu hai là thời trang của phụ nữ và áo lót cùng túi xách.

Lầu ba là thời trang đàn ông cùng với vali túi.

Lầu bốn là trang trí nội thất, giường và các dụng cụ trang trí.

Lầu năm

Thời gian không đợi người, hai người lập tức chạy đến siêu thị tầng một dưới đất bắt đầu phát rồ vào nhà cướp của.

Siêu thị ở đây chia làm hai loại, một loại là hàng hóa đồ dùng là trong nước sản xuất, một . . . loại khác là đồ ăn vật đồ uống nhập khẩu từ nước ngoài.

Đường Nhược chiếm được không gian khổng lồ, nên không quan thứ gì, cứ nhìn thấy cái gì liền bỏ vào bên trong.

Bạch Thất cũng không nhân rồi, đang quan sát cảnh vật chung quanh đồng thời hấn đẩy xe đẩy tay, không ngừng bỏ bánh bích quy và mì tôm vào trong xe.

Bánh bích quy và mì tôm là đồ ăn rất thông dụng sau tận thế, có thể trực tiếp dùng làm hóa tệ để sử dụng hoặc trao đổi đồ cùng người khác.

Đột nhiên, đang quơ hai bàn tay cầm đồ Đường Nhược bỗng ngừng lại, sau đó bắt đầu chạy thẳng tới khu sản phẩm làm từ các loại giấy.

Bởi vì cô đột nhiên nhớ đến, mình là một cô gái, là con gái thì mỗi tháng đi cả sẽ tới thăm một lần, không chuẩn bị món đồ kia, vậy làm sao sinh tồn ở tận thế chứ?

Cũng may khu nhập khẩu hàng nước ngoài cũng có băng vệ sinh, Đường Nhược vung tay lên, đem cả giá hàng đều bỏ vào trong không gian, mặc kệ nó dùng ban ngày hay ban đêm, băng bông hay băng lưới, có cánh hay không cánh, trước bỏ vào rồi hãy nói, sau này sợ là rất nhiều người đều không có cái mà dùng.

Lúc Bạch Thất đẩy ba xe bánh bích quy tới, Đường Nhược đã thu hầu hết khu hàng nhập khẩu từ nước ngoài vào trong không gian. Nhìn khu cửa hàng rỗng tuếch, Bạch Thất đột nhiên có chút cảm khái.

Dị năng không gian tồn tại ở sơ cấp thật đúng là rất BUG.

“Bỏ những này vào xong thì cảm thụ một chút, không gian còn còn dư lại bao nhiêu.”

Đường Nhượng nghe lời thu đồ vật vào, sau đó nhắm mắt lại cảm thụ.

Lúc nhìn thấy lòng mi thật dài của cô rung động, Bạch Thất lại cảm giác trong lòng có chút ngứa.

Anh cảm thấy, sở dĩ Đường Nhượng làm cho người nhìn ra sự khác nhau với kiếp trước, chủ yếu là dựa vào đôi mắt này, thuần khiết sạch sẽ như đứa bé lại lộ ra từng chút kiên cường.

Một lát sau, Đường Nhượng mở mắt ta nói: “Tôi cũng không biết rõ lắm, nhưng giống như còn không bỏ đầy một phần năm”

Nhiều đồ như vậy bỏ vào mà không đến năm phần vậy thì không gian của Đường Nhượng hẳn tương đối lớn .

Nếu không gian còn trống nhiều, vậy hai người tất nhiên sẽ không khách khí.

Mới vừa rồi Bạch Thất đang quan sát, đã thấy được cửa kho hàng nội bộ bên trong siêu thị. Hai người tới kho hàng siêu thị, nhìn chung quanh một vòng, phát hiện chung quanh không có biến mất, liền lần nữa phát rò bắt đầu vào nhà cướp cửa.

Thời điểm nhận được một khu chất đông đồ uống, hai mắt Đường Nhượng đột nhiên tỏa sáng: “Cái này, cái này tôi muốn lấy hết.”

Bạch Thất quay đầu nhìn một chút, phát hiện là một loại sữa chua trong nước sản xuất “Cô thích ăn cái này?”

“Đúng vậy đúng vậy, không ngờ ở chỗ này cũng có.” Cô còn tưởng rằng nhãn hiệu này chỉ tồn tại ở trong thế giới trước đây. Lúc trước nằm ở trên giường bệnh, những món đồ như sữa chua này tất nhiên là không thể ăn, cho nên căn cứ vào nguyên tắc ăn không được mới là ngon nhất, chấp niệm của Đường Nhượng đối với sữa chua càng thêm sâu.

Hôm nay đổi lại thế giới mà vẫn có thể gặp được, còn được lấy mà không tốn tiền, chắc chắn sẽ không bỏ qua lần nữa.

Dù sao vật liệu, chỉ cần có thể ăn, Bạch Thất đều cảm thấy không sao cả.

Đường Nhượng dĩ nhiên đều thu hết tất cả loại sữa chua.

Hai người thu tất cả vò, mì tôm, bánh bích quy, đồ uống. trong kho hàng vào không gian, còn thu vào rất nhiều nôi, chén, bát, tô, bột mì, gạo, dầu, muối tương dấm đường. các loại thịt đông trong kho lạnh. Bột giặt, sữa tắm.

Có điều siêu thị thật sự quá lớn quá nhiều đồ, đại khái đem tất cả đồ dùng được bỏ vào xong, phát hiện lại đã đem không gian bỏ đầy hai phần ba.

Đường Nhượng tính một cái: “Cho dù chúng ta chỉ ăn đồ trong không gian, chân không bước ra khỏi nhà, hẳn là cũng đầy đủ ăn trong 4~5 năm.”

Bạch Thất liếc nhìn cô một cái, chỉ ra một sự thật: “Cô định mỗi ngày đều ở trong nhà ăn bánh bích quy, đồ uống cùng mì tôm, sau khi ăn sạch sẽ rồi chờ chết hả?”

Sau khi bắt đầu Tận thế, có thể ăn được bánh bích quy và mì tôm lúc tận thế đã là một loại xa xỉ, sau tận thế trụ sở tất nhiên cũng nuôi trồng ra được rất nhiều cây lương thực có thể ăn, bất quá vì cách ly với phóng xạ, mùi vị của những lương thực rau dưa trồng từ nhà kính lớn so với bây giờ thật khó mà nuốt xuống.

Hơn nữa, chuyện chủ yếu nhất chính là Zombie sẽ tiến hóa, nếu loài người lại không tiến bộ theo, miệng ăn núi lở như vậy, kết quả cũng chỉ có chết.

Đường Nhượng không biết chuyện Zombie tiến hóa, trước mắt đều cô có thể nghĩ đến đúng là mỗi ngày chỉ ăn thực phẩm bỏ đi, trong tương lai khuôn mặt mình sẽ đầy mụn.

A, quá tàn nhẫn, quả thực không đành lòng nghĩ!

Cho nên dứt khoát nói: ” Hay là chúng ta đi tìm chút ít trái cây và rau dưa nhé.”

Ước chừng do virus bệnh bộc phát quá đột ngột, đưa đến việc sáng sớm sẽ có chuyến xa chở rau dưa trái cây tươi đến lại không có vận chuyển tới.

Hai người tìm một vòng, cũng chỉ ở khu rau quả tìm được chút ít trái cây và rau dưa.

“Đến lúc đó chúng ta lại đi ra phía ngoài xem một chút, thời gian không nhiều lắm, trước tiên chúng ta thu mấy thứ khác vào đã.” Bạch Thất đưa một trái dưa hấu cuối cùng cho Đường Nhượng, liền đề nghị hai người lên lầu, “Nếu như có tới người nhìn thấy trống không thế này, khó bảo toàn sẽ không đoán được trên tay chúng ta có đồ đặc biệt gì đó, hay là trước khi rời đi, lấy một túi du lịch che mắt người ngoài.”

Đường Nhượng cũng biết đạo lý thất phu vô tội hoài bích có tội, thấy Bạch Thất nói như vậy, tất nhiên sẽ không cự tuyệt, ngoan ngoãn một chút đi theo Bạch Thất lên lầu một.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Càn Quét

Edit: Tiểu Tuyền Beta: Sakura Lâu một phần lớn là tiệm châu báu và ngọc khí.

Chỗ tốt của trung tâm thương mại chính là mỗi cửa tiệm cửa hàng đều thống nhất lấy cửa trung tâm thương mại làm cửa chính, nói cách khác, tất cả những cửa hàng ở trong trung tâm thương mại đều không có cửa!

Bạch Thất nhớ đến một năm sau tận thế, chuyện ban bố nhiệm vụ yêu cầu lính đánh thuê đi tìm vàng và bạc, mặc dù lúc đó anh không phải là một thành viên trong nhóm lính đánh thuê, hơn nữa cũng đã không có ở trong căn cứ lớn của thủ đô, nhưng phần thưởng cho nhiệm vụ lúc đó giống như rất phong phú, khiến ngay cả cả trụ sở bọn họ ở cũng đang thảo luận tác dụng của vàng bạc mà quốc gia cần.

Mà sau nhiệm vụ lần đó không lâu, trong căn cứ cũng xuất hiện việc dùng điểm thưởng để thay mới vũ khí đơn.

Còn có một truyền thuyết về ngọc khí trong căn cứ, nghe nói khi đó có người thông qua ngọc khí mở ra không gian trong ngọc khí, không gian kia so sánh với không gian mà người đi nặng không gian mở ra thì lớn hơn rất nhiều.

Không có lựa thì làm sao có khối, lời đồn chưa hẳn vô căn cứ. Bất kể là thật hay giả, chứa đựng những thứ này cũng chiếm không bao nhiêu không gian, cứ thử một lần là được.

Cho nên Bạch Thất nói: “Lấy hết những món vàng bạc này đi, cả ngọc khí nữa”

Đường Nhược cảm giác mình đã biến thành tên trộm tội ác tày trời. Một lần trộm là trộm cả trung tâm mua sắm, đưa đến nhân sinh quan được nuôi dưỡng hai mươi năm của cô ở kiếp trước, đều bị lẫn lộn giá trị rồi, cảm thấy trong lòng thật sự có chút bất khoan.

Cô vừa cầm ngọc với vàng vừa che lồng ngực của mình yên lặng sám hối.

Bạch Thất cách cô không xa, thấy cô che ngực lại đang tự kỷ một mình, không nhìn được lại muốn véo mặt cô, mặc dù không xa, nhưng tay cũng không đủ với tới, đành phải thôi, chỉ cười một tiếng.

Sống trở lại lần này, lại mang theo con nhỏ tung tung, tựa hồ mình cũng có nhiều thêm chút vui vẻ.

Hơn phân nửa giờ sau, hai người đã đem ngọc, vàng và bạc nên thu đều bỏ vào không gian. Lúc quẹo cua lên lầu hai, Bạch Thất đột nhiên chỉ vào một cửa hàng mỹ phẩm ở khúc quanh rồi nói: “Cô không cần lấy một ít sao?”

Đây là mỹ phẩm cao cấp nổi tiếng của nước ngoài được quý bà yêu thích, mặc dù Bạch Thất không có mua qua, nhưng cũng biết trước tận thế, giá tiền của một bộ bằng tiền lương một năm của giai cấp bình thường.

Đường Nhược không hiểu lắm: “Lấy cái gì, đồ trang điểm?”

“Ừ, phía ngoài tia tử ngoại rất mạnh, con gái không phải đều thích dưỡng da sao?”

Đường Nhược suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng đem tia tử ngoại cùng với mặt gắn chung với nhau, bỏ lại câu ‘cmn’, liền nhanh chóng bỏ tất cả mỹ phẩm nhìn thấy vào không gian.

Cái gì dinh dưỡng, cung cấp nước mát da, cái gì kem chống nắng. trước khi Đường Nhược ngã bệnh cũng lên đại học giống như người bình thường giống nhau, đối với đồ trang điểm ri tai lướt mắt với nhau nên có sự hiểu biết nhất định, nhưng bởi vì đi tới thế giới này, thì sẽ không giống, cho nên cô cũng không biết nhãn hiệu nào thích hợp với mình, không thể làm gì khác hơn là tin đất tiền nhất là tốt nhất.

Cần quét xong lầu một hai người tới lầu hai.

Quần áo cũng là một trong nhu yếu phẩm, sau tận thế sản lượng cây bông liền ít đến đáng thương, quần áo hàng dệt bông ở trong trụ sở tận thế cũng đã thuộc về xa xỉ phẩm trong xa xỉ phẩm, mà sau tận thế cũng có sản xuất ra một chút quần áo, nhưng đều là sợi hoá học, mặc lên người không thoải mái hay nổi bệnh sởi không nói, còn bất tiện.

Virus bệnh có thể thông qua phương thức găm cắn để lây bệnh, cũng có thể thông qua truyền máu. Da là màng bảo hộ của loài người, nhưng bệnh sởi nổi lên khiến da dễ dàng bị mình cào rách, mang theo vết thương đi chém giết Zombie, rất dễ dàng lây virus bệnh truyền bá từ Zombie tới.

Bạch Thất cùng Đường Nhược thương lượng, chuẩn bị tách ra tìm kiếm quần áo thích hợp với mình.

Mặc dù Đường Nhựt vẫn rất sợ, sợ nơi này vô duyên vô cớ xông tới một con Zombie, nhưng cũng biết đạo lý hiện tại thời gian quý giá.

Bọn họ có thể tới tới đây chủ yếu là bởi vì bọn họ thắng được tiên cơ, cho nên tốt hơn hết phải lợi dụng ưu thế thời gian này.

Bạch Thất cầm xe đẩy tay của siêu thị đẩy lên lầu ba khu chuyên dành cho đàn ông. Đường Nhựt ở lầu hai tiến vào khu quần áo của con gái trẻ mà chọn mua.

Đầu tiên vẩy liền áo ... tất cả đều bị loại bỏ, tận thế mà mặc vẩy chạy tới chạy lui, hình ảnh này thật lòng quá không tốt, nhưng nếu có vài cái cảm thấy quá đẹp cũng không nhin mà được thu vào, nếu thật sự không được, đến lúc đó cho người khác cũng tốt.

Bây giờ là tháng tám, trong trung tâm mua sắm trừ quần áo mùa hè, cũng đã đưa lên rất nhiều quần áo mùa thu. Đường Nhựt thấy quần áo phù hợp với số đo của mình là ném vào không gian, càng không có loại nhân nhả khi bình thời đi dạo phố, thứ nhất cô đã có hai năm không có đi dạo qua phố, căn bản đều ở bệnh viện vượt qua, thứ hai không có thời gian cùng tâm tình để cô làm loại hoạt động đi dạo phố này.

Áo lót, quần lót, vớ. tất cả đều không bỏ qua.

Trong đó Đường Nhựt lấy nhiều nhất là một cửa hàng nhãn hiệu thời trang Anh quốc, quần áo trong cửa hàng này hết sức phù hợp với thẩm mỹ của Đường Nhựt, căn bản đều tham chiếu thời trang phục cổ của Anh quốc làm ra, bên trong vẩy quá gối còn có quần tất, áo gió áo khoác đều là màu cà phê hoặc là lam. Ở sau khi tận thế, màu này không sợ bẩn.

Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, cho dù Đường Nhựt cảm giác mình xuyên qua đến thế giới tận thế là không khoa học, dưới tình huống có điều kiện, cũng không thể khiến cho mình quá lười thôi. từ nhỏ cô vẫn nghe được câu nói của mẹ cô: phụ nữ thì nên đối mình tốt hơn một chút, mình cũng không tốt với mình, còn ai sẽ đối tốt với mình chứ?

Cửa hàng này phong cách còn có rất nhiều giày boot mang phong cách anh, Đường Nhựt mang vào một đôi, cảm thấy hết sức êm chân, nên liền bỏ đi giày xăng-đan buổi sáng thay ở khách sạn, trực tiếp mang đôi giày boot da cừu này, rồi đem tất cả giày boot có số đo hợp với mình ở trong tiệm, và giày để đều bỏ bên trong không gian.

Từ trong cửa hàng mang phong cách Anh quốc đi ra, Đường Nhựt đã thay quần áo và giày. Bởi vì buổi sáng tìm không được được quần áo thích hợp, Đường Nhựt đang mặc vẩy liền áo, lúc cùng Bạch Thất nhào lên đối chiến với Zombie, Đường Nhựt cũng phát hiện mặc bộ vẩy này rất bất tiện, nên ở chỗ này chọn lấy một bộ áo sơ mi quần yếm để thay.

Áo sơ mi kiểu Anh chỗ cổ áo ống và tay áo sẽ có đính hoa xinh đẹp, hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn này của Đường Nhựt, Đường Nhựt cũng tự cảm thấy mình bây giờ hết sức xinh đẹp.

Lên lầu ba, Đường Nhựt chuẩn bị bắt đầu gọi Bạch Thất, nhưng cô phát hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Cô còn không có hỏi Bạch Thất tên là gì, điện thoại lại không mở được màn hình khóa, cũng sớm đã ném lại trong khách sạn rồi!

A, cô gái tự kỷ thần kinh yếu ớt.

Mình quả nhiên quá ngu xuẩn.

Trong đầu Đường Nhựt yên lặng hiện lên mấy chữ này, không thể làm gì khác hơn là bò lên trên quầy hàng bên cạnh thang cuốn tìm bóng dáng của Bạch Thất.

Cô mới vừa bò lên quầy, nhìn chung quanh một vòng, suy nghĩ một chút, chuẩn bị đến sự tử Hà Đông rộng thì nghe thấy ở bên cạnh truyền đến tiếng nói của Bạch Thất: “Cô bò lên cao như vậy chính là muốn cho tôi xem bộ đồ mới của cô sao?”

Thì ra là Bạch Thất đang đứng ở một chỗ khác bên cạnh thang cuốn đi lên lầu, nhìn dáng vẻ của anh có vẻ cũng đã đợi một lát rồi.

Đường Nhựt yên lặng bò xuống , đi tới bên cạnh Bạch Thất.

Bạch Thất cũng đã thay một bộ quần áo mới, toàn thân là màu đen, chân mang một đôi giày thể thao màu đen, nhìn qua càng lộ vẻ sắc bén hơn. Đại khái lúc trước ở trong khách sạn tìm không được áo đen cùng giày thể thao, nên đến đây liền đổi bộ khác.

“Anh lấy đủ rồi?” Đường Nhựt quyết định nói sang chuyện khác để che dấu hành động ngu xuẩn của mình.

Bạch Thất nhíu mày: “Nơi này không có quần áo mùa đông, tạm thời chỉ có thể thế thôi.”

Đường Nhựt cũng nhớ đến, mình không có lấy được quần áo mùa đông: ” Sau Tận thế mùa đông là quang cảnh thế nào?”

Bạch Thất nói: “Rất lạnh, so sánh với mùa đông bình thường lạnh hơn gấp đôi, nhất là ban đêm.”

Đường Nhựt lại muốn hỏi, bình thường mùa đông nơi này lạnh đến mức độ nào, nhưng miệng chỉ hơi mở, lại cảm thấy đối phương nhất định sẽ cảm giác mình quá ngu xuẩn, nên không hỏi nữa.

Thu lại quần áo Bạch Thất xong, hai người lại bắt đầu lên lầu bốn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Xong

Đồ của lầu một và lầu hai không chiếm diện tích lớn, hơn nữa quần áo hai người lấy thật sự không coi là nhiều, cho nên tính toán một cái trong không gian ước chừng còn trống một phần ba.

Lầu bốn là giường và vật dụng gia đình, cùng dụng cụ đóng quần dã ngoại bên ngoài.

Đường Nhược thu lại hai mươi mấy bộ giường, tám bộ trang trí nội thất, lại thu thêm hai mươi mấy cái chăn và đệm giường, cảm thấy đã đầy đủ mới đi qua hội hợp cùng Bạch Thất đang chọn dụng cụ đóng quần dã ngoại bên ngoài.

Chỉ thấy bên trong xe đẩy tay Bạch Thất đầy, đã trang bị đầy đủ cờ lê, dao công cụ, xẻng công binh.Anh nhìn thấy Đường Nhược đi tới, thì chỉ vào nơi đặt một đồng đèn pin cầm tay và đèn bàn đóng quần dã ngoại nói: “Đem những thứ kia thu vào.”

Đường Nhược tất nhiên là ngoan ngoãn một chút làm theo.

Sau đó Bạch Thất lại đẩy một xe công cụ và máy tập thể hình tới đây bảo cô bỏ tất cả vào không gian.

Sau khi thu gom toàn bộ xong, hai người lại lấy ra hai balo đóng quần dã ngoại vác tại trên người. Trong balo có một ít bánh bích quy, nước, khăn lông . . . dùng để che dấu tai mắt người khác.

Một hơi trở lên lầu năm.

Lầu năm của trung tâm thương mại này là nơi tập trung của hàng ăn uống, mỗi quán ăn đều có cửa riêng quầy riêng, nói cách khác muốn vào lấy đồ đều phải phá khóa cửa của mỗi nhà. Hai người suy nghĩ một chút, cảm thấy đồ ăn của quán ăn cũng không nhiều lắm, nên không có hạ thủ từng nhà, chỉ chọn lấy hai quán ăn đặc biệt lớn mà hạ thủ, một quán ăn thức ăn chủ yếu là hải sản, quán còn lại chủ yếu là thịt bò.

Thời điểm Bạch Thất mở cửa phòng bếp của quán ăn hải sản ra, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều hải sản được nuôi ở trong hồ nước còn có một số chứa ở trong tủ lạnh.

Dù sao không gian của Đường Nhược là thời gian tĩnh, bọn họ dĩ nhiên sẽ không bỏ qua tủ lạnh và bể cá, đem tất cả hải sản thu vào. Thuận tiện thu một ít than đá, than củi, bình gas ở trong phòng bếp.

Tiếp theo là quán ăn thịt bò cũng theo như phương pháp này mà đánh cướp một lần.

Thu xong những thứ này rồi, Đường Nhược cảm thụ một chút: “Không gian gần đầy rồi, chỉ còn có mười mấy thước vuông thì sẽ đổ đầy toàn bộ.”

Bạch Thất gật đầu, dự định lúc này rồi đi sẽ trực tiếp về nhà.

Nhưng trước khi về nhà, còn có một chuyện phải làm.

Bạch Thất mang theo Đường Nhược từ từ đi lên lầu sáu.

Nơi này là phòng giám sát của trung tâm mua sắm, là tất cả camera giám sát của trung tâm. Hiện tại trung tâm vẫn còn có điện, nếu không xóa đi hình ảnh đã ghi lại của camera, khó tránh khỏi về sau sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để cho người khác nhìn thấy sự ‘ kỳ quái ’ của Đường Nhược.

Cách cửa là có thể nghe được tiếng gầm bên trong. Bên trong có Zombie, hơn nữa không chỉ một con.

Cửa phòng an ninh vô cùng bền chắc, Đường Nhược nhìn Bạch Thất vô cùng thuần thực cầm lấy một cây sắt đã đem khóa cửa gỗ mở, ngay cả kinh ngạc đều quên mất, chỉ hết sức chăm chú nhìn cánh cửa kia. Chỉ sợ bên trong đột nhiên nhào ra mấy con Zombie, đem cô cắn chết.

Chẳng qua hiển nhiên, Bạch Thất đã quen nhìn cảnh tượng như vậy. Chỉ thấy hắn đem khóa cửa cạy xong, liền nắm tay nắm cửa, nghe tiếng Zombie đã tụ lại đến phía sau cửa, liền nhắm ngay phía cửa đẩy, dùng sức đập một cước, Zombie đã bị cửa đè ở phía sau. Tiếp theo Bạch Thất nhìn một vòng bên trong phòng, phát hiện không có những con Zombie khác, mới nói: ”Này, giải quyết xong bọn họ.”

Đường Nhược cũng hiểu Bạch Thất đang huấn luyện cô, cho dù sợ, nhưng vẫn cắn răng, nắm chặt xẻng công binh đi tới.

Bạch Thất buông chân đạp cửa ra, Zombie tựa như gà chọi, hưng phấn nhào đầu về phía bọn họ.

Thân thể Đường Nhục khễ khom xuống, hai tay dùng sức nắm xẻng công binh, vung ra ngoài.

“Cóp, Cóp”

Hai tiếng trầm muộn va chạm từ xẻng công binh truyền đến. Trong thời gian ngắn quơ xẻng hai lần, khiến cho mặt Zombie bị chấn động quay ra sau.

“Nhắm ngay đầu, một kích phải trúng.” Bạch Thất ở một bên chỉ điểm.

Đường Nhục hít vào thở ra lần nữa, giờ lên xẻng công binh, bước nhanh tiến lên, dùng đầu xẻng nhắm ngay đầu một con Zombie đâm xuống.

Đội lúc cô kịp phản ứng, mới phát hiện này con Zombie này đang muốn đưa tay bắt cánh tay của cô, nhưng lại bị Bạch Thất dùng chân đá vào lồng ngực, ngăn lại.

Bạch Thất đá văng con Zombie bị Đường Nhục giết chết: “Lúc giết Zombie đồng thời phải chú ý an toàn của mình, giống như cô sẽ chỉ làm cho mình cũng biến thành quái vật như nó.”

Hồ hấp của Đường Nhục hỗn loạn, gật đầu.

“Còn có một con, mau!”

“Bình, Bình, Bình!” lần này Đường Nhục càng thêm liều mạng, nhắm về phía đầu Zombie dồn sức đánh. Cho đến khi tay của mình đều run rẩy lên.

“Vào đi.” Lúc Bạch Thất quay đầu hô một câu, cô mới phục hồi tinh thần lại, nhìn một chút, đỉnh đầu Zombie đã bị gõ đến vỡ nát trên đất, bên trong có thứ gì đó tràn ra.

Trong phòng giám sát, Bạch Thất đứng trước máy vi tính hết sức chuyên chú hack hệ thống giám sát, Đường Nhục thì đứng ở phía sau vịn tường ỏi như điên.

Chỉ mấy phút đồng hồ, Bạch Thất đã xóa hết hệ thống internet của cả trung tâm mua sắm, nhưng hắn vẫn không yên lòng như cũ, dù sao hắn đã có ba năm không chạm qua những thứ này rồi, hiện tại, thủ đoạn đánh Zombie, so sánh với thao tác Computer trong thời kỳ đại học thì tinh tiến hơn rất nhiều.

Cho nên, anh bảo Đường Nhục cầm chùy đưa cho mình, rồi đập hệ thống giám sát kia tanh bành.

Hết bận xong, tất nhiên là phải về nhà.

Bạch Thất nhìn cô đang uống nước ừng ực, Đường Nhục uống xong nước lại là một hảo hán, hấn nhứu mảy: “Chúng ta xuống lầu, về thôi.”

Đường Nhục thu nước lại, gật đầu.

Ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Thất nhìn mình chăm chăm, nắm thật chặt xẻng công binh trong tay, mím môi nói: “Anh yên tâm, nếu chúng ta đã lập tổ đội đánh quái, thì tôi sẽ không làm đồng đội heo đầu. Tôi sẽ cố gắng làm được chuyện anh an bài cho tôi, đuổi theo tốc độ của anh.”

Cô không muốn kéo chân sau, mặc dù mình có một không gian, nhưng cô cũng không muốn thật trở thành kẻ ngồi ăn sau đó chờ chết mà Bạch Thất đã nói.

Đời trước cô đã trải qua cuộc sống như vậy nhiều năm... thật không muốn lại trải qua một lần.

Khóe mắt của Bạch Thất liếc về phía tay cô, bàn tay kia đã mài thành màu đỏ, nếu tiếp tục mài nữa, có lẽ sẽ chảy máu.

Ý chí như vậy, quả thật hiếm thấy.

Hiện tại đã khoảng một giờ chiều, thời điểm bọn họ xuống lầu đi qua cửa lớn, liền nghe thấy được vài tiếng nói. Hiện tại lúc này, trong lầu dưới của siêu thị quả nhiên đã có người, nhưng không phải rất nhiều, đại khái là vài nhóm người.

Khu đồ ăn vặt nhập khẩu của siêu thị hầu hết bị lấy sạch, những chỗ khác Đường Nhục và Bạch Thất không có động tới, bởi vì sau đó bọn họ đã trực tiếp mang cả kho hàng đi, trừ chút ít sửa chữa Đường Nhục muốn.

“Móa, nơi này không phải viết đồ ăn vặt nhập khẩu nước ngoài ư, làm sao mấy kệ chứa đều trống không thế?”

“Là có người tới trước một bước, đã mang đi hết đúng không?”

“Vậy thì có bao nhiêu người mới có thể cầm nhiều đồ như vậy, không nhìn thấy xe dừng phía ngoài, một cái tay cũng có thể đếm hết à.”

Nghe được lầu dưới truyền đến tiếng nói, hai người liếc mắt nhìn nhau, bước chân nhẹ nhàng chạy ra ngoài.

Hiện tại còn không có người thức tỉnh dị năng, chắc là không biết liên tưởng đến dị năng không gian, nhưng cũng sợ vạ nhất.

Bọn họ tiến đến cửa vào, quả nhiên đã có mấy chiếc xe đậu ở đó.

Hai người mỗi người một tiến vào xe thể thao, chạy tung bụi mù.

Rẽ vào một chỗ ngoặt, liền nhìn thấy xe cảnh sát chậm mặt chạy đến.

Ngày thứ nhất của tận thế, chính phủ vẫn tích cực ở ổn định lòng người, không chế cục diện.

Trên đường đi ngang qua một trạm xăng dầu, cũng phát hiện nhân viên cảnh sát đã cầm lấy vũ khí và khiến giữ ở cửa ra vào.

Bạch Thất nhìn thoáng qua rồi lái xe đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Về Nhà

Edit: Little squirrel Beta: Sakura Xe của nhóm cảnh sát vũ trang hạng nặng đều ngay ngắn sắp xếp thành hàng để đổ xăng. Mua xăng vẫn là có giới hạn, không phải là bất kì xe nào tới đây cũng có thể đổ đầy.

Đến lượt xe Bạch Thất, nhân viên công tác tiến tới yêu cầu Bạch Thất lấy giấy căn cước ghi số đăng ký. Bạch Thất quay cửa kính xe xuống. Vừa chuyển giao giấy căn cước, vừa thấp giọng hỏi nhân viên bên cạnh trạm xăng dầu: “Sau này mua xăng cũng bị giới hạn sao, là giới hạn mỗi ngày hay giới hạn mỗi xe?”

Chính phủ bắt tay hành động vô cùng nhanh chóng, ngay tức khắc đã khống chế các trạm xăng dầu, xăng là thứ quan trọng nhất lúc ban đầu tận thế, bởi vì muốn tới trụ sở ở đề đô, nhất định phải có đủ xăng mới có thể chạy đến.

Nhân viên công tác ước chừng đã trả lời trên trăm lần vấn đề như vậy, mặt không chút thay đổi nhận lấy giấy căn cước: “Tạm thời không biết, đại khái hai ngày này cũng sẽ giới hạn mua.”

Đổ đủ 10L xăng, sẽ không cho đổ thêm nữa, Bạch Thất lái xe ra khỏi trạm xăng.

Đường Nhược cảm ông nhòm lấy từ trung tâm bách hóa, ngồi ở vị trí phó lái nhìn ra bên ngoài.

Hiện ra khu vực trung tâm thành phố đã được dọn dẹp, trên đường không còn nhìn thấy Zombie, phần lớn cửa hàng cũng đã bắt đầu buôn bán hoặc là sửa sang lại, trên đường cũng đã có người quét dọn vết máu.

“Tốc độ của Chính Phủ rất nhanh, nhanh như vậy đã khống chế được cục diện.” Đường Nhược cảm thán một câu, đặt ống dòm xuống, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, “Tiếp tục như vậy, tận thế cũng sẽ trôi qua.”

Bạch Thất chuyên tâm lái xe, trên mặt còn vẫn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt: “Bây giờ vẫn chưa tính là thật sự bắt đầu, phải chờ tới ba ngày sau, mới thật sự là bắt đầu, đến lúc đó chính phủ cho dù có lòng quản lý cũng vô lực.”

Hiện tại đại đa số người đang mang bệnh độc trên người, ba ngày sau bệnh độc chân chính bộc phát, vượt qua là có thể thức tỉnh dị năng, không thể vượt qua sẽ biến thành Zombie, đến lúc đó số lượng Zombie sẽ nhiều hơn so với hiện tại không chỉ là gấp mười lần.

Khi đó chính phủ tự thân cũng không lo nổi nên không thể chú ý đến dân chúng, nếu chỉ muốn đợi chờ cứu viện, sợ rằng phải ở nhà đóng kín cửa chờ thêm hơn hai tháng mới có thể đợi đến lúc quân đội tới đây. Mà bây giờ nguồn nước hạn chế ở siêu thị cũng là vấn đề lớn nhất.

Nghe lời này của Bạch Thất, tâm tình Đường Nhược chìm xuống, cũng không còn tâm tư nhìn ra ngoài. Cô đã có thể mơ hồ đoán được, Bạch Thất tới từ nơi nào. Nếu chỉ ở thời đại luôn luôn hòa bình, cho dù Bạch Thất vẫn luôn tập thể hình cũng không thể hình thành thân thủ lưu loát cùng tính cảnh giác như vậy. Hơn nữa lại càng không cần phải nói đến anh rất hiểu rõ tận thế.

Bởi vì thái độ của anh quá chắc chắn, cho dù nhẹ nhàng băng quơ kể lại như vậy cũng làm cho người không khỏi sinh ra một cổ cảm giác tin phục, tiện đà khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng với tương lai.

Ngay cả như mình còn xuyên tới đây thì sao anh lại không thể trọng sinh trở lại nơi này.

Nếu hai người đã người tám lạng người nửa cân, Đường Nhược cũng sẽ không vạch trần chuyện này ngay trước mặt anh, đôi khi có nhiều thứ mình mơ hồ đoán được là một chuyện, cảm giác thực sự tìm kiếm nghiên cứu chứng thực nó lại là chuyện khác.

Nhà Bạch Thất trước lúc tận thế là ở khu vực trung tâm thành phố, mà bây giờ khu vực trung tâm thành phố cũng đã được cảnh sát vũ trang dọn dẹp sạch sẽ.

Thấy mọi đội ngũ dài xếp hàng trước cửa một cái siêu thị, lại thấy hai bên siêu thị đều có cảnh sát vũ trang canh giữ, cũng biết hiện tại do sợ siêu thị lớn bị người dân tranh mua, có lẽ đã đều bị giới hạn.

Mà những quầy bán quà vật nhỏ kia.

Bạch Thất nhìn quanh tìm kiếm một cái, phát hiện quầy bán quà vật nhỏ đều đã trực tiếp đóng cửa. Có lẽ vật phẩm cũng bị chuyển đi.

Đường Nhựt cũng phát hiện chuyện này: “May mà hành động của chúng ta nhanh chóng, nếu không khẳng định cũng sẽ bị ngăn ở ngoài cửa xếp hàng mua đồ như vậy.” Nhớ lại hai chiếc xe cảnh sát đón đầu họ khi ra cửa, Đường Nhựt thật tâm cảm thấy xe kia chính là vừa đi qua kiểm soát các cửa hàng bách hóa lớn.

Lát sau, vòng qua một nhà in đã mở cửa, Bạch Thất mua một quyển bản đồ đất nước chi tiết, liền trực tiếp lái ô-tô về nhà. Trong đầu anh cũng không có trí nhớ trước mặt thế một tuần lễ mọi người đã trải qua như thế, khi đó anh đang ở trên du thuyền, sau khi lái du thuyền trở về, bến tàu hết thấy đã đều là Zombie, anh vừa đánh vừa đi tới chỗ an toàn, cho đến ba tháng sau mới tới được căn cứ thành phố H.

Nhà của Bạch Thất ở thành phố H là một biệt thự nhỏ hai tầng liên kết, ở khu nhà cao cấp, nhưng khi đó là mua theo nhu cầu nhà cho người độc thân, cho nên diện tích cũng không lớn.

Lúc đi ô-tô tiến vào cổng lớn khu nhà, bảo an phát hiện biển số xe này không phải của tiểu khu, còn cố ý cho chặn xe lại.

Phía sau bảo an còn mang theo một cậu bé mười sáu mười bảy, hai người về mặt cảnh giác nhìn xe Bạch Thất. Bạch Thất kéo cửa sổ xe xuống, chào hỏi: “Tòa nhà 2 khu C.”

Đối với Bạch Thất đã là ba năm không có tới, nhưng đối với bảo an cũng chỉ là một ngày không thấy Bạch Thất mà thôi, mà tiệc đính hôn của Bạch Thất cùng Đường Nhựt bị công ty hai đại gia tộc lấy ra tuyên truyền, còn lên cả báo chí, nên cũng biết Bạch Thất và Đường Nhựt.

“Hóa ra là ngài Bạch và cô Đường, thay đổi xe, tôi không có chú ý cho kỹ. Do bên ngoài không an toàn, trong tiểu khu sáng nay cũng xuất hiện vài con quái vật. Cho nên bên này chúng tôi kiểm tra càng thêm cẩn thận hơn.” Bảo an cười lên hướng về phía Bạch Thất, hết sức thật thà.

Bạch Thất gật gật đầu, nhìn thấy cậu nhóc phía sau bảo an tuy rằng nghiêm mặt căng thẳng, nhưng vẫn thoáng thấy vẻ mặt lo lắng cho cha, ba năm không gặp, anh vẫn còn nhớ thiếu niên này.

Trước lúc tận thế, thiếu niên từng nhặt được số tiền mặt vô chủ lớn ở trong tiểu khu, lại cũng không nuốt riêng, ngược lại tìm kiếm từng nhà trong tiểu khu, hỏi xem ai bị mất tiền tài.

Vốn tưởng rằng bên ngoài ba năm, hết thấy đã quên lãng, nhưng thì ra quay về chốn cũ cũng có thể gọi lên chuyện cũ.

Trong nháy mắt Bạch Thất có một chút cảm thán, liền hướng về phía hai người nhắc nhở một câu: “Ừ, thật giống như bệnh độc bùng nổ, các anh cũng đừng đi ra ngoài nhiều, bên ngoài xếp hàng mua lương thực, anh cũng đi có thể mua chút ít về dự trữ.”

Bảo an cười cười, vỗ vỗ tay con của y, “Tên nhóc này mới vừa đi qua rồi, trước kia một cân gạo ba đồng tiền, hiện tại muốn năm mươi đồng tiền một cân, tiếp tục như vậy, nơi nào mua nổi, nên chờ một thời gian, dù sao trong nhà còn có thể chịu được hai ngày nữa.”

Người bên ngoài tới nơi này đi làm cũng phải tiết kiệm tiền gửi về nhà, không muốn tiêu tốn quá nhiều trên đồ vật như vậy.

Bạch Thất nghe y nói như thế, gật đầu cũng không nói thêm cái gì nữa.

Nhưng Đường Nhựt ngồi một bên nghe y nói như vậy, mở ba lô ra lấy hai chai nước đưa qua, “Phoi dưới nắng mặt trời, cầm lấy hạ nhiệt một chút đi.” Vốn cô cũng muốn cho thêm chút nữa, nhưng lại sợ bại lộ bản thân. Hiện tại nước còn quý hơn gạo, hai chai nước, bây giờ người bình thường cũng đã không nguyện ý lấy ra.

Bảo an vốn định từ chối, bỗng nghĩ đến tài lực của nhà họ Bạch và nhà họ Đường nên cũng không còn ý thoái thác nữa, vui vẻ cầm về: “Cám ơn cô Đường.”

Hiện tại cho dù đứng xếp hàng mua được nước ở siêu thị, một chai 550ml cũng đã phải 80 đồng tiền. Hai chai nước cộng lại cũng bằng một ngày tiền lương của y rồi, đối với Đường Nhựt mà nói thì không coi vào đâu, nhưng đối với y mà nói có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm.

Bạch Thất thấy Đường Nhựt như thế, cũng không có ngăn cản lòng nhiệt tình của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ăn Cơm

Lái xe vào trong nhà để xe, Bạch Thất mang theo Đường Nhục trở lại căn nhà đã xa cách ba năm. Đối với căn nhà vừa quen thuộc lại xa lạ, Bạch Thất có chút hoảng hốt.

Cho tới bây giờ mới chính thức cảm thấy, mình đã trọng sinh lại.

Đặt ba lô xuống, hai người đều có chút mệt, cũng đều không có tâm tư đi thăm căn nhà này, chỉ cùng nhau ngồi trên ghế sa lon, mở phim truyền hình, lấy điện thoại đi động ra.

Bạch Thất còn phải nhớ lại mấy trạm xăng ở phụ cận còn tập trung một ít vật tư, trừ tính đường đi tới để đồ thật cẩn thận. Những thứ khác tạm thời đều không có vấn đề, mà xăng, bây giờ là một vấn đề lớn.

Đường Nhục cũng chưa phải thành thực sử dụng không gian, từ trong trăm ngàn loại vật phẩm lấy ra một lọ sữa chua, xem như là rất khó khăn, lấy mấy lần, trên mặt đất đã rơi ra rất nhiều đồ ăn vặt cùng đồ vật.

Đối với sữa chua luôn tâm tâm niệm niệm, Đường Nhục cũng cảm thấy bất lực, không thể làm gì khác hơn lại phải bỏ đồ vật vào trong không gian lần nữa.

Trong TV các loại tiết mục tiêu khiển vẫn bị tạm dừng, mỗi kênh đều đang phát ra tin tức giống nhau, sân bay cùng trạm xe lửa nơi nào đã tạm dừng vận hành, tổ cứu viện đã đi tới các nơi ra làm sao, siêu thị cùng trạm xăng ở đâu đã bị chính phủ khống chế giám thị, các phần tử không tuân thủ luật pháp không nên vọng tưởng thừa dịp loạn nâng giá vật phẩm, vân vân.

Đường Nhục nhìn tin tức, sửa sang lại không gian của mình. Cô nhìn thấy Bạch Thất ngồi ở trên ghế sa lon xem xét bản đồ, lại nhìn nhìn đồng hồ đất tiền trên tay mình đã biểu thị hai giờ rưỡi chiều, nhớ lại, hai người bọn họ cũng chưa ăn cơm trưa.

“Cơm trưa anh muốn ăn cái gì?”

Bạch Thất ngẩng đầu, có chút kinh ngạc: “Cô biết làm?”

Đường Nhục nghĩ nghĩ: “Anh có thể làm cơm không?”

Bạch Thất trước lúc tận thể dĩ nhiên sẽ không nấu cơm, sau tận thể càng không tiếp xúc đến nấu cơm, mỗi ngày có bánh bích quy vào miệng đã là xa xỉ, sau lại được trụ sở cung cấp cho bữa ăn dinh dưỡng quả thực cùng một mùi vị với nước mũi. Cho nên quyết đoán nói: “Không biết.”

Đường Nhục há miệng, nhấp máy môi.

Một lát sau, dưới ánh mắt lấp lánh của Bạch Thất, nhỏ giọng hỏi lại một lần: “Kia, lúc trước tôi có biết nấu cơm không?”

Bạch Thất: “Lúc trước tôi và cô đều không biết, bây giờ cô biết nấu cơm à?”

Đường Nhục nghĩ nghĩ, Bạch Thất sẽ không nấu cơm rồi, nếu mình nói không biết nấu cơm thì cuộc sống sau này thật sự phải ăn mì tôm qua ngày.

Lúc trước ở trong bệnh viện, Đường Nhục đã muốn ăn ngán cháo trắng rồi, nếu bây giờ còn luôn ăn mì tôm, một hồi xuyên qua trọng sinh này chẳng bằng dừng tôi.

Cho nên vò đã mở lại sút nói: “Hiện tại tôi biết nấu cơm!”

Bạch Thất: “.”

Loại khí thế hiện ngang lăm lăm này khiến Bạch Thất khiếp sợ, Bạch Thất nói: “Đã như vậy, thừa dịp còn có điện, làm nhiều chút dự trữ đi, có lẽ ngày mai sẽ không có điện.”

Đối với nấu cơm, Đường Nhục nấu rất ngon. Từ nhỏ cô theo bà ngoại sinh hoạt, lúc vừa được mười hai tuổi, bà ngoại cô đã không động tay vào bất kỳ việc nhà nào rồi, cho nên mọi chuyện cần thiết cũng gần như đều do Đường Nhục một tay làm thay, còn phải nghĩ tất cả biện pháp làm ra các loại đồ ăn mỹ vị bổ dưỡng bồi bổ cho bà ngoại.

Trừ lãng phí chút thời gian lúc vừa mới bắt đầu tìm nguyên liệu nấu ăn, kế tiếp Đường Nhục vô cùng nhanh chóng làm ra ba món ăn đơn giản và một món canh.

Công cụ nấu nướng ở thế giới này không khác thế giới ban đầu của Đường Nhục lắm, cho nên Đường Nhục cũng sử dụng hết sức thuận tay. Cô làm một đĩa trứng trắng cà chua, một đĩa thịt ba chỉ, tôm bóc vỏ xào bông cải xanh cùng một nồi canh xương sườn ngô.

Lúc bùng lên bàn gọi Bạch Thất tới dùng cơm, ánh mắt Bạch Thất đã muốn một đường rớt xuống. Anh ở tận thế ba năm chưa từng được ăn một miếng thịt lợn nào.

Sau tận thế, phóng xạ cũng bắt đầu rò rỉ, hầu như tất cả động vật đều tuyệt chủng, loài người thức tỉnh ra dị năng, ra cửa cũng không phải không hề sợ tia tử ngoại cùng phóng xạ, nhưng là người bình thường không thức tỉnh dị năng thì không thể ra khỏi trụ sở. Bởi vì vừa ra ngoài trụ sở cũng sẽ bị phóng xạ cùng với tia tử ngoại giết chết.

Dù sao thời điểm Bạch Thất chết, khi đó ở trên thế giới này sống tốt nhất không phải là Zombie cũng không phải là loài người, mà là một vài loại côn trùng đáng thương mà loài người vẫn luôn không đặt vào mắt. Khi đó con kiến đã từ chiều dài hai millimet hóa thành dài nửa thước rồi, hơn nữa còn có khuynh hướng tiếp tục lớn lên.

*1 thước = 0.33m

Hơn nữa, chúng nó còn xuất hiện trên bàn ăn của loài người.

Sau một ngày mệt mỏi, có thể ăn được mỹ vị bổ sung thể lực thế này, là chuyện Bạch Thất trước kia từ tận thế trở lại nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Chúng ta phải ngốc ở chỗ này bao lâu?” Đường Nhựt gấp một khối xương, hương thơm nồng đậm từ xương quện với mùi ngô, này là thức ăn lúc trước Đường Nhựt ở bệnh viện cũng không ăn được, nguyên khối xương, nguyên khối thịt, đều có thể trực tiếp nuốt vào trong bụng.

“Đại khái ba ngày.” Bạch Thất lời ít mà ý nhiều, ăn từng ngum lớn, nếu không phải anh còn có lực khống chế thì anh đã sớm không cần cầm đũa, trực tiếp lấy tay bốc cơm. Thật sự là ba năm chưa được ăn thịt.

“Anh sốt lên thì tôi cần chuẩn bị cái gì đây, thuốc hạ sốt?”

Bạch Thất lắc đầu, tỏ vẻ không cần.

Lúc trước ở trên thuyền anh đã thử qua mấy viên thuốc hạ sốt rồi, căn bản không có tác dụng, ngày thứ hai vào thời điểm kia, cả người liền hôn mê. Sau ba ngày như vậy, anh thuận lợi thức tỉnh dị năng.

“Ba ngày sau, chúng ta sẽ lên đường đi thành phố A.” Trong kiếp trước, để đô thành phố A đã nhanh chóng tạo dựng lên một trụ sở an toàn, tính trên cả nước mà nói, mặc dù nó không phải là trụ sở nhanh chóng nhất, nhưng lại là cái an toàn nhất. Bởi vì nơi đó binh lực đầy đủ, hệ thống hoàn thiện, phản ứng nhanh chóng, so với những trụ sở nhỏ khác thì an toàn hơn rất nhiều.

Kiếp trước Bạch Thất không phải là vừa bắt đầu đã tìm đến nương tựa nơi đó, nhưng ở bên ngoài vẫn có nghe người ta nhắc tới ưu thế của nơi đó. Sau này, khi đến đó, mới phát hiện trụ sở thành phố A đã phát triển giống như một thành phố.

Ít nhất trước khi Bạch Thất chết, trụ sở thành phố A vẫn tồn tại hoàn hảo, không chỉ nghiên cứu ra quần áo chống phóng xạ cho người bình thường, còn nghiên cứu ra rất nhiều đồ công nghệ cao.

Hơn nữa anh biết rõ một chuyện, trước đây người đến tìm nơi nương tựa sớm nhất, khi tiến vào trụ sở an toàn tìm chỗ ở thuộc về mình rất dễ dàng, người sau còn muốn đi vào, cũng không có đơn giản như vậy. Lúc mình đi tới đó sau này, hầu như nộ sạch của cái trên người mới được phân cho một cái lều rách nát ở khu người nghèo.

Đường Nhựt gật đầu, cũng nhìn ra ‘nhiệt tâm’ của Bạch Thất đối với thức ăn. Cho nên tự giác đem xương còn dư lại để cho anh. Dù sao lúc trước ở bệnh viện dưỡng thành thói quen ăn ít, nhiều bữa ăn cũng không sửa được trong chốc lát, còn không bằng để cho anh ăn nhiều một chút.

Sau này nấu cơm, lại thêm món ăn là được.

Bạch Thất tiêu diệt sạch ước chừng ba chén cơm mới thôi, Đường Nhựt tự giác thu thập bát đũa đi rửa chén. Rửa rửa, đột nhiên cô phát hiện ra một vấn đề, cô xoay người nhìn Bạch Thất hỏi: “Chúng ta không cần đi tìm người nhà gì đó sao?”

Bạch Thất tưởng cô gọi mình là muốn tự mình rửa chén hoặc giúp đỡ gì đó ..., lại không nghĩ là hỏi cái vấn đề này, cho nên tiếp tục bình tĩnh ngồi bên bàn ăn, ghi chép kế hoạch lộ tuyến: “Tôi không có người thân, toàn bộ đã chết sạch, những người còn lại đều không quan trọng.”

Lúc anh tám tuổi thì cha mẹ gặp tai nạn máy bay đều chết cả. Ông nội đã mất vào lúc anh mười chín tuổi. Đối với người thân khác thì Bạch Thất cũng không có một chút xiú ý nghĩ thương hại đồng tình muốn trợ giúp, bởi vì sau này, trong tận thế, ngay cả bác hai sau khi nhìn thấy anh thì cũng là kiểu xa lánh anh ngàn dặm.

Nhân tính lạnh lùng ích kỷ như vậy.

Trong tận thế những thân thích này phát huy tinh thần này vô cùng nhuần nhuyễn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ngủ

Đường Nhựt há miệng, nhắc tới cái đề tài này trong lòng cô có chút áy náy, nhưng suy nghĩ một chút vẫn hỏi: “Người nhà tôi thì sao?”

Mình đã chiếm lấy thân thể người khác, rốt cuộc cũng nên thực hiện một chút nghĩa vụ của người ta chứ, nói thí dụ như hiếu kính cha mẹ, thực hành trách nhiệm của người vợ. Chuyện vợ chồng này đề một bên. Vẫn còn dư lại phần cha mẹ trưởng bối.

Bạch Thất suy nghĩ một chút, nói: “Cô vẫn còn mẹ kế cả ngày nghĩ cách mưu hại, cùng một người cha lạnh nhạt cả ngày ăn chơi đàng điếm bên ngoài, còn có hai chị gái và em trai mẹ kế sinh mỗi ngày muốn tranh đoạt gia sản với cô, cô muốn tìm người nào?”

Đường Nhựt: “.”

Quên đi, nghe chừng thực sự chẳng cần tìm đâu.

Rửa bát xong, lại múc mỗi người một chén canh táo đỏ óc chó đậu phộng cho nhẹ dạ dày, Đường Nhựt ngồi yên xem tivi, nhấn rất nhiều kênh, trừ tin tức, đều không còn cái gì khác, mà tin tức cũng chẳng qua là lặp lại nội dung đã truyền bá lúc trước. Cho nên cô bèn chạy đến phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, dù sao trong không gian có nhiều chỗ trống, làm nhiều chút cũng sẽ không bị hỏng. Cô làm hơn một giờ, cảm giác đầu mình có chút choáng váng, dọn dẹp qua loa một chút, đã muốn đi tắm rồi ngủ.

Nói đến ngủ, Đường Nhựt mới nhớ tới, ngay lập tức chạy lên dạo qua một vòng.

Lúc xuống dưới mặt có chút đen: “Cả nhà anh chỉ một căn phòng một giường, buổi tối tôi ngủ ở đâu?”

Lúc này Bạch Thất mới nhớ ra, chuyện mình từng vì từ chối một đứa em họ cố tình gây sự, phá phòng khách duy nhất, đổi thành phòng tập thể thao.

Đường Nhựt nhìn ánh mắt Bạch Thất liếc về hướng ghế sa lon.

Cô bèn nhìn qua khoảng cách giữa ghế sa lon với cửa lớn, nghĩ đến tình huống mình ngủ ở trên ghế sa lon, nửa đêm nếu có Zombie phá cửa vào được đây. Lập tức lắc đầu nói: “Tôi ngủ trong phòng ngủ, anh ngủ ghế sa lon, chặn anh cứ lấy đi, tự tôi lo được cho bản thân.”

Bạch Thất cũng không có vấn đề gì, ba năm tận thế, chỗ ngủ còn không tốt bằng ghế sa lon, chỉ có có chặn đã là tốt rồi.

Như thế, Đường Nhựt yên tâm thoải mái đi lên lầu tắm.

Khi Bạch Thất ngẩng đầu lên từ điện thoại di động, trời đã hoàn toàn đen lại, bây giờ là bắt đầu tận thế, khoảng bốn giờ cũng đã tối rồi. Anh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, mới đi qua kiểm tra cửa sổ một lần, mới phát hiện Đường Nhựt lên lầu hơn bốn tiếng rồi.

Chẳng lẽ ngủ? Vậy hẳn cũng nên đưa chặn cho tôi chứ.

Bạch Thất nhìn qua ghế sa lon, quyết đoán đi lên lầu lấy chặn.

Lên lầu lại phát hiện trên giường không có ai, cho nên Bạch Thất nhanh chóng đi tới phòng tắm.

Quả nhiên, Đường Nhựt ngâm nước trong bồn tắm ngủ thiếp đi.

Một ngày tinh thần khản trương dễ dàng khiến người ta thư giãn sau khi kiệt sức.

Đối với việc thả lỏng này, ngủ thiếp đi cũng có thể tha thứ được.

Nhưng là.

Vì sao không đợi mặc quần áo vào rồi hẵng ngủ!

Ôm Đường Nhựt từ bồn tắm lớn lên, nghĩ cách giúp cô nằm trên giường. Lúc tay đụng phải thân thể cô, mới phát hiện thân mình Đường Nhựt nóng hổi. Bạch Thất ngây ra một lúc, nhanh chóng đặt tay lên trán cô, “Quả nhiên là phát sốt rồi.”

Đối mặt Đường Nhựt phát sốt không biết gì, Bạch Thất không có bất kỳ ý nghĩ gì khác, anh cảm thấy đây chính là điềm báo Đường Nhựt thức tỉnh dị năng. Chỉ là đối với ‘dị năng không gian’ lúc trước Bạch Thất cũng có chút kỳ quái. Tuy kỳ quái nhưng Bạch Thất cũng không đi nghiên cứu xem rốt cuộc làm sao cô nghĩ cách dẫn ra dị năng, đoán chừng dù có hỏi Đường Nhựt thì bản thân cô cũng không giải thích được.

Cũng may nơi này đồ dùng giặt rửa không thiếu, trực tiếp dùng khăn tắm bọc lại, Bạch Thất ôm người đi ra ngoài.

Sau khi đặt cô ở trên giường, mới phát hiện đôi tay cô đã sưng hẳn lên.

Lục lục hòm thuốc, cũng tìm được một hộp thuốc mỡ mát lạnh, thoa vào bàn tay cô.

Sau khi làm mọi thứ xong xuôi, Bạch Thất phát hiện đầu mình cũng bắt đầu có chút mơ hồ, đưa tay sờ sờ, phát hiện mình cũng đã bắt đầu phát sốt nhẹ.

Nhìn chung quanh căn phòng lớn một vòng, gian phòng này rất lớn, cơ hồ cả lầu hai đều thông thành một gian phòng, kết hợp với thư phòng, phòng tập thể thao, phòng giữ quần áo, phòng vệ sinh

Nhưng cũng chỉ có một giường, mà ghế sa lon lầu dưới không có chần!

Bạch Thất vén chăn lên cũng lẩn vào giữa giường. Hiện tại mặc dù là tháng tám, nhưng sau khi tận thế thì nhiệt độ biến hóa đã không còn giống như lúc trước, nhất là nhiệt độ ban đêm thoáng cái đã hạ xuống cực thấp.

Dưới tình huống không có chần cùng nệm, Bạch Thất cũng sẽ không lấy mình ra đùa.

Tại sao phải đùa giỡn với tính mạng của mình để phòng bị cho một đôi nam nữ đã đính hôn.

Hơn nữa, anh đã quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận đùa bốn lưu manh Đường Nhược rồi!

Đường Nhược lại bắt đầu nằm mơ rồi, trong mộng cô đứng ở giữa một mảnh cánh đồng, cách đó không xa còn có một dòng suối nhỏ trong suốt. Qua dòng suối nhỏ còn có một căn nhà ngói đỏ lớn, căn nhà lớn ước chừng cao như ba tầng lầu vậy, chẳng qua là xung quanh đều không có cửa sổ.

Ông trời trêu đùa mình à!

Ở tận thế cực khổ một ngày, lại xuyên qua?

Đường Nhược nhìn một chút, đi tới căn nhà bên kia.

Nếu là xuyên qua lần nữa thì cái thế giới này cũng quá nhỏ đi, bởi vì nhìn mảnh đất này tối đa cũng chỉ lớn bằng hai mẫu đất, thêm cả căn nhà cùng dòng suối nhỏ, nhiều lắm là lớn bằng ba mẫu đất, một thế giới bằng ba mẫu thì quá nhỏ.

Đường Nhược lội qua dòng suối nhỏ, phát hiện nước ở nơi này vô cùng trong suốt mát mẻ, mức nước lên một ngum nhỏ, phát hiện mùi vị hết sức ngọt.

Qua dòng suối nhỏ, tiến tới trước mặt căn nhà lớn ngói đỏ, vòng một vòng mới phát hiện bên cạnh có cánh cửa nhỏ, gỗ, sau đó cửa liền tự động mở ra.

Đường Nhược: “.”

Kể từ khi xuyên vào tận thế một ngày, cô có cảm giác tâm mình cường đại hơn khá nhiều, đối với loại cửa tự động mở ra kỳ dị này đã không còn sợ hãi nữa.

Đi vào giữa căn nhà lớn liếc mắt một, lúc này Đường Nhược mới hoàn toàn bị dọa cho sợ ngây người.

Trong căn nhà lớn đồ đầy đồ ngổn ngang lộn xộn, mà đồ vật này đều tương đối nhìn quen mắt, bởi vì đều là chiến lợi phẩm buổi sáng Đường Nhược càn quét được.

Thì ra là đang ở kho hàng trong không gian của chính mình.

Đường Nhược nhìn kho hàng tràn đầy ba tầng lầu, có chút im lặng còn có chút vô lực, nghĩ cứ ném nó lại như vậy, Đường Nhược có chứng thích sạch sẽ nhìn không được tình trạng này, còn sắp xếp lại sao, cô lại cảm thấy mình nhất định sẽ mệt chết ở chỗ này.

Hay là lại ra dòng suối để bình tĩnh chút đi.

Nếu như có thể sử dụng ý niệm thì tốt quá rồi.

“Đúng vậy , ý niệm.” Nếu đồ bỏ vào lấy ra có thể sử dụng ý niệm để khống chế, vậy thì làm sao lại không thể dùng ý niệm khống chế trong kho hàng của chính mình đây.

Đường Nhược nhanh chóng nhắm mắt lại dùng ý niệm phân biệt thu xếp lại.

Thực phẩm đều để ở một khu vực, đồ dùng rửa mặt để ở một khu vực, công cụ... cũng để ở một khu vực.

Quả nhiên, đồ vật trong kho hàng cũng theo ý niệm của cô mà tự di chuyển.

Thu dọn một lát, hết thảy đều được chuẩn bị ngăn nắp. Sau khi tính toán, Đường Nhược phát hiện không gian trong kho hàng còn thừa ra ước chừng hơn hai trăm thước vuông. Nhìn mấy giá hàng hóa bên cạnh khu thực phẩm nhập khẩu, cô cảm thấy ngày mai có thể đặt món ăn đã nấu chín ở trên kệ hàng cho dễ lấy.

Thu xếp xong kho hàng, lại đi ra ngoài ngắm đất đai của mình, nhìn một lập tức phát hiện đất đai này là loại đất gì, dùng xẻng công binh lấy từ trong nhà

đào đào trên vùng cây cỏ rậm rạp, đào ra một củ cải rất lớn. Củ cải tựa hồ được trồng trong thời gian rất lâu rồi, cái đầu lớn vô cùng, mà lại trắng trong suốt.

Người người, lại lấy thìa bạc cắm vào, đợi thật lâu, phát hiện cái thìa này không bị biến đen, mới dám đặt trên khoe miệng cắn một miếng nhỏ. Củ cải này có mùi vị càng trong lành hơn củ cải mua trong thành phố.

Cho nên Đường Nhựt lại lấy ra một chiếc xe ba gác từ trong kho hàng, bắt đầu đào củ cải một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bí Mật

Cũng không biết qua bao lâu, Đường Nhựt đã đào trồng tron cả ruộng củ cải.

Nhặt được của quý rồi.

Đường Nhựt ôm củ cải lớn vô cùng. Cô mệt mỏi cả một đêm nên ngủ thiếp đi trong kho hàng.

Ngủ ở trong không gian, cô tỉnh lại trong hiện thực.

Tỉnh lại nhìn thấy đầu của mình đang tựa trên lồng ngực Bạch Thất.

Đường Nhựt: “.”

Đã từng có lần đầu tiên, sau lại đến lần thứ hai, cũng không có khó tiếp nhận như vậy nữa. Hiện tại cô ngoại trừ cảm giác ‘bây giờ không mặc quần áo’ thì không hề có cảm giác khác.

Thì ra là, người ta đã sa đọa như vậy rồi!

A, kể từ khi xuyên qua, từ đó cùng tiết tháo mỗi người đi một ngã!

Ngồi dậy nhìn qua đồng hồ đeo tay, đã thấy là tám giờ hai mươi buổi sáng, bởi vì cái đồng hồ này có chỉ ngày tháng, cho nên cô cũng biết bây giờ là sáng ngày thứ hai rồi.

Một giấc ngủ mà lâu như vậy sao.

Nhớ ra lúc trước Bạch Thất nói mình phát sốt . . . , Đường Nhựt thấy hán còn đang ngủ, đưa tay sờ sờ đầu hán, đúng là nóng. Cô vào phòng tắm dùng khăn lông đắp nước hạ nhiệt độ cho anh thì nước chảy từ vòi ra đã không còn trong suốt. Dùng thìa bạc thử qua, quả nhiên đã biến thành màu đen.

Đường Nhựt đành phải lấy nước khoáng trong không gian ra. Nhưng dùng nước khoáng rửa mặt, lại cảm thấy như vậy thật sự quá lãng phí, sau đó cô nghĩ đến dòng suối nhỏ trong không gian của mình.

Thử một lần, cô phát hiện mình không thể trực tiếp bằng ý niệm lấy đồ ở bên ngoài kho hàng, có lẽ là phải bỏ đồ ở bên ngoài vào trong kho hàng, mới có thể lấy ra.

Vậy lần sau lấy cả bồn nước là được rồi.

Rửa mặt xong, đắp khăn lông lên cho Bạch Thất, Đường Nhựt đi xuống lầu chuẩn bị bữa sáng.

Hiện tại điện vẫn có, nhưng không biết khi nào sẽ ngừng lại, Đường Nhựt nấu cháo trứng muối thịt nạc, chưng rất nhiều bánh bao, các loại mùi vị đều có, sau, lại bắt đầu chưng các loại canh xương, xào các loại món ăn. Dĩ nhiên nhiều nhất vẫn là canh xương củ cải.

Sau hai giờ trôi qua, các loại đĩa cùng bát canh đã bày đầy cả một bàn cơm.

Nhìn đồng hồ, Đường Nhựt liền đi lên lầu nhìn Bạch Thất.

Thời gian bọn họ nhận biết, tính ra chính xác mới được một ngày. Dường như là quan hệ vừa mở mắt đã nhìn thấy đối phương, lại dường như là quan hệ đối phương đeo một đôi nhẫn như mình, Đường Nhựt theo bản năng coi anh thành người duy nhất trong thế giới này cô có thể bám vào.

Thật ra thì cô cũng thiếu hụt cảm giác an toàn nghiêm trọng. Kể từ sau khi bà ngoại qua đời, thật giống như cô đã mất đi chỗ dựa tinh thần duy nhất. Hiện

tại có người tới bỏ khuyết cái chỗ trống này, Đường Nhục cũng trực tiếp thuận theo chấp nhận Bạch Thất.

Lúc này Bạch Thất đã hết sốt, cũng không toát mồ hôi, chỉ còn đang ngủ.

Đường Nhục nghe được lầu dưới có tiếng đánh nhau, kéo rèm cửa sổ ra nhìn xuống lầu dưới một, lại thấy được cảnh tượng ngày hôm qua nhìn thấy ở khách sạn.

Dưới lầu rải rác mấy cái thi thể, có điều những thi thể kia đã không thể coi là người, đều là thi thể Zombie, bên cạnh mấy người đứng cầm lấy búa hoặc là cờ lê còn có người bị giữ chặt không buông, những người này khóc vô cùng thê thảm.

Đường Nhục thở dài, đôi mắt thế giới như vậy, cô cũng chỉ là người bình thường tự thân khó bảo toàn, nên cô không thể giúp được cái gì.

Trong một đám người cầm vũ khí, Đường Nhục phát hiện bảo an ngày hôm qua cùng con trai anh ta. Mặc dù trên mặt bọn họ lộ ra không đành lòng, nhưng trong mắt đều tràn đầy kiên nghị.

Xem ra bọn họ cũng biết bọn Zombie này nguy hại, coi như là một trong những người tinh ngộ cùng điều chỉnh tâm tình lại được sớm nhất, chẳng qua ngày hôm qua bọn họ thể hiện bộ dáng không thể từ bỏ đối với việc mua đồ, đại khái vẫn tin tưởng sự khống chế của chính phủ, tin thế giới này còn có thể khôi phục hình dáng bình thường.

Đường Nhục lại nghĩ tới giọng nói khẳng định của Bạch Thất ngày hôm qua, giọng nói chắc chắn như vậy, khiến cô cũng mất đi lòng tin với chính phủ bên này.

Kế tiếp là tiến trình xử lý thi thể, là ở cư xá trên quảng trường gọi lên xăng trực tiếp cho đốt cháy.

Đường Nhục lười kéo rèm cửa sổ, xoay người nhìn thấy Bạch Thất đã mở mắt ra đang không nhúc nhích nằm ở trên giường.

“Có thấy khá hơn chút nào không?”

Bạch Thất trên giường quá xa lạ, ánh mắt sắc bén như vậy làm cho người ta không rét mà run, Đường Nhục không dám đi vào, chỉ đứng ở bên cạnh cửa sổ lẳng lặng hỏi anh.

Bạch Ngạn đại nhân cầu xin hãy trở lại bình thường!

Sáng nay lúc Bạch Thất phát sốt, Đường Nhục đã len lén lấy thẻ căn cước của anh ra mới biết tên thật của anh.

Nếu như gặp phải chuyện nguyên hiểm mà gọi không ra tên đối phương, vậy thì thật Sparta*.

*chắc là chỉ cái meme “This is Sparta” Ծ_Ծ

Bạch Thất quay đầu nhìn thấy Đường Nhục, mới cảm thấy ngày hôm qua hết thấy cũng không phải là cảnh trong mơ, mình rốt cuộc thật sự trở lại, không phải là trong căn lều nhỏ dơ dáy bẩn thỉu ở thành phố A sau tận thế.

“Đại khái còn phải một lát nữa mới có thể khôi phục lại sức lực bình thường.” Bạch Thất hoảng hốt trong chốc lát, ôm đầu ngồi dậy, dùng sức vuốt vuốt mặt, đứng dậy rửa mặt.

Mặc dù Đường Nhục làm một bàn món ăn, nhưng cô cũng chưa ăn sáng, cho nên hai người ăn cháo thịt trứng muối nóng hằm hạp cùng bánh bao.

“Hôm nay chúng ta còn phải đi ra ngoài không?” Thu thập xong đồ, lại nấu thêm vài thứ, Đường Nhục nhìn thấy Bạch Thất vẫn ngồi ở bên bàn lên kế hoạch đi đường, cũng đi qua ngồi xuống.

Bạch Thất ngẩng đầu lên: “Có lẽ hôm nay bên ngoài vẫn còn cảnh sát vũ trang canh gác ở các cửa hàng, không mua được quá nhiều đồ.”

“Hóa ra thế.” Đột nhiên, Đường Nhục giật mình một lại nghĩ tới một chuyện quan trọng, “Đúng rồi, chúng ta có thể đi ra ngoài mua chút hạt giống về được không?”

“Mua hạt giống, tự mình trồng?”

Đường Nhục gật đầu.

“Sau tận thế, tia tử ngoại đặc biệt mãnh liệt, trồng cái gì cũng sẽ trực tiếp bị chiếu xạ chết, hơn nữa nguồn nước bị ô nhiễm, không có nguồn nước cũng không trồng được cái gì.” Bạch Thất rất thực tế, muốn làm cho Đường Nhục bỏ ý niệm này đi.

Sau tận thế, chỉ có trong trụ sở để đô thành phố A, mới có rạp gieo trồng thực vật.

Đường Nhục nghĩ nghĩ, mấp máy miệng, vẫn quyết định nói thật: “Không phải là trồng ở bên ngoài, là ở nơi này.” Vừa nói, cô vừa lấy ra một rổ củ cải tới hôm qua đào được trong không gian.

Kiếp trước khi cô qua đời, cũng chỉ hai mươi một tuổi, thời điểm mười tám tuổi bị bệnh, đúng là lúc lên đại học năm thứ nhất không có cha mẹ ruột dạy

đồ, cũng không có bạn cùng lứa tuổi chuyện trò với cô, cả đời trước cô đều rất đơn thuần ngay thẳng sống ở bên người bà ngoại, sau bà ngoại qua đời, cô lại càng ít tiếp xúc với người khác, cho đến khi vào bệnh viện, vẫn ở bệnh viện có y tá cùng ở bên, cô cuối cùng cũng cảm thấy trên thế giới này có nhiều người tốt hơn người xấu.

Mà đối với Bạch Thất một người trọng sinh đã buộc định cùng mình bên nhau, Đường Nhược thật không muốn lừa dối hay lừa gạt nào.

Đối mặt Đường Nhược ‘ thẳng thắn ’ như thế, Bạch Thất sùng sốt một chút: “Không gian của cô còn có thể trống?”

Đời trước, anh từng nghe qua tin đồn cũng có người trống trọi trong không gian do ngọc bội mờ ra, nhưng hắn vẫn cho rằng đây chỉ là tin đồn mà thôi.

Hiện tại tâm tình anh có chút vi diệu, ở trong tận thế, cho dù không phải trong tận thế, đối với người xa lạ trước mặt thì người nào có bí mật không phải đều che giấu sao, nhưng cô ngốc này lại nói hết ra với mình, không giữ lại chút nào.

Ở trong tận thế, nói một bí mật lớn như vậy cho người khác biết sẽ tương đương với việc đặt tính mạng mình trên tay đối phương.

Là loại tín nhiệm như thế nào mới có thể khiến cho cô nói bí mật lớn như vậy với mình?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thực Vật

Đường Nhược gật đầu: “Hôm qua lúc tôi ngủ, ở trong mộng tiến vào không gian, những củ cải này trồng ở ruộng đó, tôi đào hết lên, sau đó lại nghĩ, có thể đổi thành các loại khác không, như thế, chúng ta sẽ không cần thường xuyên đi ra ngoài tìm rau dưa hoa quả rồi, không phải là tiện lợi hơn sao?”

Bạch Thất hỏi vấn đề đất đai có bao nhiêu, có nguồn nước hay không.

Đường Nhược cũng nhất nhất nói ra.

Cô tin mình và Bạch Thất ràng buộc với nhau là một loại an bài của trời cao, người kia cũng giống như mình sẽ không bao giờ vứt bỏ đối phương.

Đối mặt với thiếu nữ cố gắng tin tưởng mình như vậy, trong lòng Bạch Thất có chút phức tạp.

Nhưng nghĩ tới đời trước mình lẻ loi một mình, giờ phút này tín nhiệm Đường Nhược dành cho anh cũng khiến anh cảm thấy được an ủi từ tận đáy lòng.

Đã có đối tượng thí nghiệm, hai người cũng không có ý định ở yên tại nhà.

Xe trực tiếp đỗ ở cửa nên cũng giảm bớt thời gian đi tới nhà để xe, lên xe, mở bản đồ ra, lên kế hoạch đường đi, hai người chạy về hướng chợ hoa và cây cảnh vùng ngoại thành.

Ngày hôm qua trên đường phố còn coi như sạch sẽ chỉnh tề, nhưng sau khi trải qua một đêm, trên đường phố cũng đã vô cùng bừa bộn. Khu vực trung tâm thành thị cũng thỉnh thoảng có nhìn thấy cảnh sát vũ trang đầy đủ mang súng đi qua, thỉnh thoảng cũng sẽ trực tiếp nhìn thấy cảnh tượng cảnh sát vũ trang bắn chết Zombie.

Nhìn giống như hiện trường đóng phim vậy. Thế nhưng hoàn toàn không có cảm giác khẩn trương kích thích như khi xem phim kia mà là sợ hãi cùng với tuyệt vọng.

Trước cửa mỗi siêu thị vẫn có đội ngũ xếp hàng thật dài.

Lúc đi qua cửa siêu thị còn nghe được một người đàn ông cầm theo hai túi gạo mắng: “Mụ nội nó, ngày hôm qua một cân* vẫn là năm mươi, hôm nay liền tăng tới năm trăm rồi, hai túi gạo lớn mà đòi của lão từ năm vạn đồng.”

*một cân TQ = 1/2kg Việt Nam

“Cái gì. Cứ như vậy còn có thể sống tiếp được sao?”

“Đừng nói nữa, nhanh nhanh gọi mọi người trong nhà ra xếp hàng đi, có lẽ hai ngày nữa, năm mươi vạn cũng không mua được hai túi gạo đâu.”

Ngoại trừ hàng dài rồng rắn trước cửa các siêu thị, các ngân hàng cũng kín người hết chỗ. Có mấy ngân hàng vì tránh né vấn đề tài chính, trực tiếp không chịu mở cửa, cho nên người ẩu đã phá cửa nổi liền không dứt.

Nếu là không có cảnh sát cơ động trấn áp và canh giữ, đoán chừng thành phố H sớm đã bị đám người cướp sạch không còn gì.

Có điều bây giờ cũng đã là gió thổi mưa giông trước cơn bão, lung lay sắp ngã.

Bạch Thất một đường đều không dừng lại, chỉ ở trạm xăng dầu đổ thêm hai mươi lít xăng, quét bốn vạn đồng cứ tiếp tục đi về phía chợ hoa và cây cảnh ngoại thành.

Nhưng Đường Nhượng nhìn thấy hình ảnh như vậy, rốt cuộc trong lòng có chút bất an: “Bạch Ngạn, thật sự không cần... không cần đi tìm người nhà của tôi sao?”

Mặc dù cô cũng không thể xác định mình có thể sống sót thật tốt trong tận thế hay không, nhưng mà, nếu chiếm thân thể người ta thì cô thật sự muốn cố gắng tự mình hoàn thành trách nhiệm của một đứa con gái.

Bạch Thất nhìn cô một cái, không nói gì, chỉ quay tay lái đi vào con đường khác.

Qua nửa giờ, đi đến trước một khu biệt thự hạng sang, nhưng khi ô-tô đi vào thì bị bảo an ngăn không cho vào.

Bạch Thất quay cửa kính xe xuống, nói: “Đường gia Nhị tiểu thư muốn về nhà, cũng không được tiến vào sao?”

Nhân viên an ninh kia thấy Đường Nhượng ở ghế lái phụ thì mới để cho hai người đi vào.

Bảo an cho qua rồi, trước cửa biệt thự Đường gia, lại có rất nhiều người không muốn hai người đi vào.

Chỉ thấy một người phụ nữ lớn tuổi hơn Đường Nhượng rất nhiều, lại diêm dúa hơn cô đứng ở cửa, cười nói: “Nhượng nhi à, không phải hai người đang đi trăng mật ở Châu Âu sao, lúc này tới đây làm gì nha.”

Đường Nhượng quay đầu nhìn Bạch Thất, không tiếng động hỏi: đây là mẹ kế tôi?

Nhìn thấy Bạch Thất gật đầu, cô liền giải thích: “Này, hiện tại thế đạo bên ngoài rất loạn... .”

Còn chưa nói hết, người phụ nữ kia đã ngắt lời cô nói: “Chính bởi vì quá rối loạn cho nên hai người các con càng không thể đi loạn khắp nơi, di Liễu còn có một đồng chuyện, nếu con cũng ở đây thì càng thêm không an toàn, bên Bạch Thất kia an toàn hơn chút, nhanh rời khỏi nơi này đi, hiện tại trên đường cũng không quá bình yên đâu.”

“Tôi, ba tôi.”

“Ba của con không cần con lo lắng đâu, bên này chúng ta có rất nhiều hộ vệ, ai, di Liễu cũng không nói chuyện với con nữa, ôi đứa em trai không nên thân kia của con, di luôn luôn không yên tâm.”

“Mẹ.” Trong nhà truyền đến giọng nữ, “Ồ bên ngoài nói lâu như vậy làm gì đâu, hiện tại bệnh độc kinh lắm, cẩn thận bị những người mang bệnh độc kia lây bệnh cho, vẫn mau vào đi.”

Đường Nhượng: “.”

Quả nhiên là mình khờ, thật ngu, lại còn muốn trở lại hoàn thành trách nhiệm của con gái.

Cho nên cô hỏi một câu cuối cùng: “Ba tôi đang ở trong nhà cũng có ý không để cho tôi đi vào?”

Di Liễu đứng ở cửa cười cười: “Con gái gà ra ngoài như bát nước đổ đi, Nhượng nhi à, di Liễu đều đã nói hết lời có ích cho con rồi, con cũng không cần bám lấy nơi này nữa.”

Đường Nhượng xoay người rời đi.

Tiếng cửa vang lên phía sau kia giống như tiếng chém dao, nhất đao lưỡng đoạn mối quan hệ cô với gia đình mà bản thân không nhận thức kia.

Cho đến khi lên xe, hai người cũng không nói gì nữa.

Vừa ra nội thành thì nhìn thấy Zombie nhiều hơn.

Bạch Thất nhìn lên trời một chút nhíu mày: “Chúng ta nhất định phải trở về trước ba giờ, nếu không số lượng Zombie nhất định sẽ càng tăng lên nhiều, hơn nữa tôi sợ khu vực nội thành hạn chế tiến vào, sẽ đóng cửa thành phố.”

Đường Nhượng gật đầu đồng ý.

Suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Tôi nên tin tưởng những gì anh nói ngày hôm qua, tôi tưởng rằng những người thân của tôi. Sớm biết thế sẽ không đi qua tự rước lấy nhục.”

Bạch Thất nói: “Nhìn rõ sớm một chút, khiến mình yên dạ yên lòng, không phải tốt hơn à.”

Đường Nhựt nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, dù sao cuộc sống không có người nhà cũng đã trải qua nhiều năm rồi, hôm nay ít nhất cũng không phải một mình, cho nên bỏ qua.

Hai người cũng nghĩ tới việc đi siêu thị trực tiếp mua chút hạt giống, nhưng từ lúc hạt giống này mầm đến khi có kết quả, cũng không biết cần bao nhiêu thời gian, nên trực tiếp đi tới chợ hoa và cây cảnh ở ngoại thành mua cây thành phẩm dời tới đó gieo trồng đi.

Đến giữa trưa, hai người mới tới chợ hoa và cây cảnh, nếu là bình thường thì đi ô-tô tới đây cũng chỉ một giờ, hiện tại trên đường tương đối nhiều vấn đề cho nên tốn gần hai giờ.

Chợ hoa và cây cảnh đã đóng cửa hoặc hôm nay chưa từng mở cửa, lấy ống nhòm ra nhìn bốn phía, cũng không thấy người, Bạch Thất nói thẳng: “Lấy được cây giống đây không gian rồi chúng ta sẽ rời khỏi nơi này.”

Đường Nhựt gật đầu, cầm lấy xẻng công binh thật dài đi vào trong nhà kính. Bạch Thất tay cầm xẻng công binh vẫn theo thật sát phía sau Đường Nhựt.

Lúc trước Đường Nhựt ngồi ở ghế lái phụ xem trên điện thoại Bạch Thất, đã xem xét các loại cây giống hoa quả, cho nên hiện tại vừa nhìn thấy toàn cây là cây mà cũng có thể phân biệt ra được mấy loại.

Mục tiêu của bọn họ đều là cây táo, cây lê cao ngang người, bởi vì sợ cây quá lớn, đến lúc đó Đường Nhựt không thể nhỏ qua trồng trong không gian được.

Lấy vài cây táo, cây lê, bọn họ đổi nhà kính khác tìm. Kế tiếp là dâu tây, cây nho, đến cả thanh long cũng thu thập hết.

Lúc cảm thấy không gian hai trăm mét vuông đã chật đầy thì hai người mới quyết định trở về.

Nhưng lúc Đường Nhựt vừa có thể bước ra khỏi nhà kính một bước thì có một bóng đen đánh tới.

“Cẩn thận.” Bạch Thất phản ứng nhanh chóng, trực tiếp ôm Đường Nhựt xoay qua, một cái xẻng vung tới.

Thứ tập kích họ quả nhiên là Zombie, lộ ra khuôn mặt hư thối, hai mắt trắng bệch, làn da thối rữa trên mặt nhiều nếp nhăn bong tróc, nhìn từ bộ đồ, có lẽ là nhân viên làm việc nơi này. Đường Nhựt đứng ngơ ngác bên cạnh Bạch Thất, nhìn Bạch Thất dùng sức đập đầu Zombie, giải quyết con Zombie kia mà lòng vẫn còn sợ hãi rồi nắm chặt tay của mình nói, “Tôi, lần sau nhất định tôi sẽ cẩn thận phân tâm chút nào hết.”

Bạch Thất lấy ống nhòm ra quan sát bốn phía, phát hiện không tìm được thân ảnh Zombie khác trừ tên này, cũng mới yên lòng. Nhìn thấy gương mặt Đường Nhựt tái nhợt, vô vô mặt của cô, từ tốn nói: “Được, lần sau nhớ phải đi đằng sau tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Qua Đêm

Không gian đã không còn chỗ chứa cây con nữa, lại mang theo rất nhiều hạt giống, hai người mới đi ô-tô đuổi tới nội thành.

Cũng không phải là nhất định phải về nhà ở nội thành kia, nhưng bây giờ bọn họ còn chưa thức tỉnh dị năng, mà nội thành còn có nhóm cảnh sát vũ trang đông đúc, bọn họ theo bản năng cho rằng nội thành an toàn hơn địa phương xa lạ này.

Đến lúc tiến vào cây cầu duy nhất qua sông lớn để vào nội thành, lại nhìn thấy rất nhiều cảnh sát vũ trang mang theo súng lớn canh gác ở nơi này.

Phía trước rất nhiều đoàn xe xếp hàng đang đợi kiểm tra.

“Chắc là đóng cửa thành phố đây.” Bạch Thất nói một câu.

Đường Nhựt cầm lấy ống nhòm nhìn một đầu cầu kia: “Rất nhiều rất nhiều xe, gần toàn bộ ở nơi đó. Cũng không biết bao giờ mới có thể đến phiên chúng ta.”

Bạch Thất nhìn đồng hồ, hiện tại đã chừng ba giờ chiều, nhưng xem tình huống xếp hàng trước mặt này, tới phiên bọn họ vào nội thành cũng phải mất ba giờ.

Trời tận thế bốn giờ chiều đã tới rồi, Zombie sơ cấp e ngại ánh mặt trời, sẽ ẩn núp ở chỗ có bóng tối.

Một khi đến ban đêm, những người bị cảm nhiễm chịu không nổi nữa sẽ biến thành Zombie, lại có Zombie từ trong bóng tối đi ra, cho dù hai người có dị năng cũng không thể bảo đảm an toàn, huống chi hai người cũng không có dị năng, hơn nữa còn có thể đến lúc lại phát sốt.

Bạch Thất quyết định thật nhanh lập tức quay đầu rồi đi, nếu không phía sau có xe nữa tới đây, xe của mình bị ngăn ở giữa, đoán chừng ngay cả quay đầu cũng không được.

Đường Nhượng thấy anh quay đi hướng khác, không khỏi hỏi: “Chúng ta phải qua đêm ở đâu đây?”

Bạch Thất nói: “Tìm nơi thích hợp, nhân khẩu không thể quá đông đúc, phòng ốc nhìn qua phải bền chắc.”

Đường Nhượng gật đầu, lập tức cầm lấy ống nhòm tìm kiếm nhà ở.

Nửa giờ sau, hai người đến một nhà hát rất lớn.

Nhà hát mới xây, có lẽ còn chưa chính thức mở cửa nên tất cả ghế đều che vải bảo vệ màu trắng.

Bạch Thất cầm lấy đèn pin, mang theo Đường Nhượng tìm được một cái cửa nhỏ phía trước hậu trường tầng hai, đây là một phòng hóa trang, ở tận cùng bên trong hậu trường tầng hai, dựa theo tình huống này mà xem, gian phòng này nhìn qua coi như là bí mật nhất, an toàn nhất.

Cửa mở ra, bên trong cũng chỉ rộng có 10m², trừ đi một cái bàn trang điểm, còn có phòng thay đồ chừng 3m² cùng một cửa sổ lớn 1m² trên tường.

Sau khi hai người tiến vào, Bạch Thất trực tiếp khóa cửa lại, chuyển bàn trang điểm ra sau để chặn cửa.

Đường Nhượng lấy ra đèn dã ngoại năng lượng mặt trời treo trên giá áo ở phòng thay đồ. Bật lên một cái, cả gian phòng đều sáng rực.

“Hãy qua đêm ở nơi này đi, có lẽ còn phải ở thêm vài đêm nữa.” Chuôi xẻng công binh của Bạch Thất đặt ở trên bàn trang điểm, chỉ chỉ phòng thay đồ, “Cô có thể vào bên trong rửa mặt.” Sau đó anh lại đi đến phía trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài một chút.

Nơi này cao hai tầng lầu, cho dù phía ngoài thật sự phát hiện nguy hiểm gì khó mà ngăn cản, nhảy xuống từ nơi này cũng sẽ không phát sinh gãy chân gãy tay ngoài ý muốn gì.

Hai bên đều có thể lui có thể phòng là quy tắc chọn lựa chỗ ở khi ra ngoài của thợ săn sau tận thế.

Hiện tại trời đã tối đen, bên cạnh nhà hát không có khu dân cư, nhưng có rất nhiều khu làm việc của chính phủ. Bạch Thất cũng không thể bảo đảm nơi này không có Zombie.

Hiện tại Đường Nhượng cũng không thấy trên người dính dớp, cả ngày hôm nay các cô cũng chỉ giết một con Zombie, tuy nói cô không cảm giác được trên người có gì khó chịu nhưng thấy bụng đã đói.

Lấy chăn và nệm ra, để Bạch Thất trải giường chiếu, Đường Nhượng kê hai băng ghế của phòng hóa trang chung một chỗ làm cái bàn, dọn bữa tối lên phía trên.

Chỗ này quá nhỏ, bày biện đồ đạc một chút mà đã chật kín cả gian phòng.

Buổi trưa bọn họ ăn ở trong nhà kính, khi đó tinh thần tập trung cao độ, cũng không ăn cơm từ tẻ, hai người gặm bánh bao với nước cho xong chuyện. Mà bây giờ đã bốn giờ chiều, trời đã tối đen lại. Mơ hồ còn có thể nghe được tiếng mưa ở bên ngoài.

Bạch Thất trải xong giường, đã thấy Đường Nhượng cũng đã dọn xong cơm tối.

“Bên ngoài trời mưa sao?” Đường Nhượng gọi Bạch Thất đến ăn cơm tối.

“Ừ, xem ra còn lâu mới tạnh.”

Sau trận mưa này, bệnh độc sẽ khuếch tán mạnh mẽ hơn, bởi vì nguồn nước đều hoàn toàn bị ô nhiễm.

Phòng thí nghiệm trong căn cứ của đời trước đã nói, người bình thường không thể thức tỉnh dị năng nhưng bởi vì trong không khí ở tận thế có rất nhiều mầm bệnh độc không nhìn thấy được bằng mắt thường, những thứ bệnh độc này theo không khí đi vào thân thể con người, cải tạo thân thể con người đến mức độ nhất định.

Sau khi cải tạo thành công, dưới sự kích thích đặc thù sẽ thức tỉnh dị năng, lần lượt phát sốt, nếu không thành công, thứ nhất tạo thành người bình thường có kháng thể phổ thông, nếu không biến thành người có dị năng cũng sẽ không biến thành Zombie. Thứ hai, sức chống cự thấp sẽ trực tiếp biến thành Zombie.

Dĩ nhiên, nếu là người có dị năng hay người bình thường bất hạnh bị Zombie cắn hoặc bắt được, cũng sẽ bị lấy thành Zombie như cũ.

Cơm tối là súp xương củ cải, ngư hương nhục ti*, dưa leo trộn, rau cần xào đậu phụ khô.

*Ngư hương nhục ti: một món ăn cay mang đặc trưng của Tứ Xuyên, nói nôm na đó là món gồm có (tạm gọi là) nước sốt được chế từ đường, dấm, xì

dầu, hành, bột ngọt, nước luộc thịt, và thịt lợn thái chỉ, xào chung với măng, mộc nhĩ, ớt tươi. Sau đó cho phần sốt đã chế ở trên bỏ vào thịt và đảo đều.

Gọi là Ngự Hương, không phải vì có liên quan tới cá, mà cách chế biến và các gia vị dùng trong món ăn này tương tự như cách người Tứ Xuyên chế biến món cá.

Dùng xong com tối, Bạch Thất đã bảo Đường Nhược lên giường ngủ. Đường Nhược không hiểu, Bạch Thất giải thích nói: “Ngày hôm qua cô cũng phát sốt rồi, hôm nay vẫn nên đi ngủ sớm một chút.”

Đường Nhược ngơ ngẩn, suy nghĩ một chút lại có chút cao hứng: “Không phải nói phát sốt là sẽ thức tỉnh dị năng ư, nói như vậy tôi cũng thức tỉnh dị năng?”

Bạch Thất thật ra thì cũng không muốn đả kích cô: “Trừ thức tỉnh dị năng, còn có thể biến thành Zombie, hai cái chọn một, ước chừng một phần trăm cơ hội có thể thức tỉnh dị năng.”

Đường Nhược: “.”

Cái tí lệ đào thải này, quả thực quá hung tàn.

Vì không để mình vừa xuyên qua liền trở thành một thành viên trong đại quân Zombie, buổi tối vẫn nên đi ngủ sớm một chút!

Người ở trong bóng tối nên thính giác càng thêm nhạy bén, đối với tiếng gầm thình thoảng vang lên của Zombie bên ngoài, cùng với tiếng sấm đánh liên miên trong trời mưa lẫn lộn một chỗ, Đường Nhược ngồi ở trên giường không nhận được co cô lại, “Cái kia. Bạch Ngạn. Không phải anh cũng sắp phát sốt à, không bằng bây giờ cũng đi ngủ luôn đi.”

Lúc này mấy thứ tiết tháo, trinh tiết, nhân sinh quan hết thảy đều vứt hết đi, vừa nghĩ bên ngoài toàn bộ đều là những thứ quái vật kia, cả người đều không khỏe rồi.

Nhìn nhìn khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của Bạch Thất, đột nhiên Đường Nhược có cảm giác vô cùng an toàn.

Zombie cùng anh đẹp trai, tất nhiên muốn lựa chọn đẹp trai.

Bạch Thất đang nhìn xuống cửa sổ rồi xoay người nhìn Đường Nhược đang bất an còn vô cùng lúng túng, khóe miệng anh vẽ ra một đường cong: “Được.”

Kiếp trước anh chưa bao giờ hưởng thụ qua tư vị được người khác chiều cô, nên anh cũng không nghĩ đến việc đi chiều cô người khác.

Nhưng thật ra thì, một người sống đơn độc trong tận thế cũng rất tịch mịch.

Có người cùng giúp đỡ, cảm giác này cũng rất không tệ.

Đường Nhược thấy anh nhìn mình, cảm giác trên mặt hơi nóng lên, để che dấu lúng túng, không thể làm gì khác hơn là từ không gian lấy ra hai cốc sữa đậu nành hạch đào đưa tới: “Buổi tối trời rất lạnh.”

Nguyên nhân bởi vì kiếp trước bị bệnh mà chết cho nên Đường Nhược rất chú ý đến những thứ chăm sóc sức khỏe, cô làm rất nhiều đồ uống nóng đặt ở trong không gian, tùy thời lấy ra.

Bạch Thất nhận lấy sữa đậu nành, hai tay đặt trên cốc, trong đồ uống nóng lộ ra mùi táo đỏ nồng đậm, còn mang theo vị ngọt của hạch đào. Hiện giờ thế giới anh đang ngồi, dường như hoàn toàn ngăn cách với tận thế rét lạnh, tàn bạo bên ngoài kia.

Nhìn Đường Nhược đặt cốc sữa đậu nành đã uống xong ở đầu giường, ánh mắt tiểu tâm dục dục* mang theo chút khản cầu nhìn anh, Bạch Thất mỉm cười đứng lên: “Yên tâm đi, bọn chúng không lên nổi tầng hai.”

*tiểu tâm dục dục : e dè, cẩn thận từng li từng tí

Trời cao đối với anh cũng không tệ, để cho anh mang theo ký ức của kiếp trước sống lại một lần.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Hệ Băng

Đường Nhược cất hai cái cốc không xong thì lúng túng nhìn anh.

Thật sự lúc này cô không dám ngủ một mình.

Giờ mới có năm giờ, nếu là lúc trước khi tận thế thì còn chưa đến giờ ăn tối, thế mà ở tận thế đã là thời gian ngủ.

Bộ dáng này của cô quả thật khiến người ta buồn cười. Bạch Thất đi tới, lẳng lặng nằm bên kia giường.

Giữa hai người cũng còn có một chút khoảng cách.

Hơn nữa, tuy nói cùng nằm trên một giường nhưng vẫn chia ra đắp hai chăn.

“Ngủ đi, trời lạnh.” Bạch Thất nhìn cô nói.

Đường Nhược gật đầu, nhắm mắt lại.

Có điều cách âm nơi này quá kém, tiếng sấm bên ngoài cũng quá lớn, xen lẫn tiếng gầm của Zombie cứ thế lọt vào tai.

Đường Nhược co người lại vào trong chăn.

Đợi một lát, nhìn cô vẫn đang đóng chặt mắt, lông mi lại không ngừng run rẩy, Bạch Thất than nhẹ một tiếng, cúi người xuống.

Vỗ vỗ mặt của cô, lấy tay phủ trên một lỗ tai cô. Tiếp theo, Bạch Thất nhẹ nói với lỗ tai còn lại của cô: “Ngủ đi, không phải nói khi ngủ cô mới có thể vào không gian à, cho nên ngủ sớm sớm vào không gian đi. Sau này vật tư của chúng ta đều phải dựa vào cô đây.”

Loại không khí ngọt ngào phấn hồng này khiến cho Đường Nhược có chút đỏ mặt, tuy nhiên nghe cái câu phía sau kia, ngay lập tức đã cảm thấy không có không khí rồi, cô không tự chủ cầu nhàu một tiếng: “Tôi chính là sức lao động miễn phí mà.”

Bạch Thất nhẹ nhàng cười ra, lại nói câu: “Ngủ sớm một chút đi.”

Đường Nhược còn tưởng rằng mình sẽ không ngủ được, song được Bạch Thất nhẹ ôm lấy, cảm nhận được mùi vị quen thuộc trên người anh, chỉ chốc lát đã từ từ ngủ thiếp đi trong tiếng mưa rơi sấm đánh cùng với tiếng gầm bên ngoài.

Sau khi đi vào giấc mộng, Đường Nhược không có chút nào ngoài ý muốn tiến vào không gian.

Cô đem tất cả các loại cây giống trong kho hàng đặt giữa đất đai bên ngoài, tưới thêm nước cho cây nhỏ.

May mà trong không gian có thể sử dụng ý niệm để khống chế, nếu không đúng thật là quá mệt.

Sau khi chuẩn bị xong toàn bộ, bắt đầu sắp xếp nguồn nước. Lúc trước lấy không ít chậu ở Thế Mạo, hôm nay dùng ý niệm mức nước vào chậu cũng rất dễ dàng.

Phát hiện Đường Nhược ngủ thiếp đi, Bạch Thất nhẹ nhàng đứng dậy, đến nhìn bên cửa sổ trong chốc lát. Hai người bọn họ bây giờ đều không có dị năng, nửa đêm còn có thể phát sốt đến hôn mê, không thể không chuẩn bị chu đáo.

Cho đến khi Bạch Thất cảm giác đầu mình bắt đầu mơ hồ, mới quay trở lại trên giường.

Quay đầu, nhìn thấy Đường Nhược ngủ say bên cạnh.

Môi anh khẽ cong lên, lần qua đêm bên ngoài là lần tâm tình tốt nhất trong ba năm tận thế.

Cảm nhận hương thơm như có như không từ tóc Đường Nhược thỉnh thoảng truyền đến, Bạch Thất cũng yên tâm ngủ.

Lần thứ ba ở tỉnh lại trong ngực Bạch Thất, Đường Nhược vô cùng ngạc nhiên, lẩn lộn như thế nào mới có thể đạp rơi chăn của mình, để chui vào trong chăn người khác a.

Nhìn lại người ta, đoan đoan chánh chánh nằm ở nơi đó, tựa hồ ngay cả tư thế cũng không có thay đổi qua.

Trăm mối không có cách giải!

Đường Nhược ra vẻ bình tĩnh rời giường, đưa tay sờ sờ đầu Bạch Thất, sau khi phát hiện anh cũng không phát sốt thì yên lòng đi rửa mặt.

Ngày hôm qua đã sắp xếp rất nhiều nước, lúc này lấy một chậu ra ngoài rửa mặt hoàn toàn không có vấn đề, mà cô phát hiện dòng suối nhỏ trong không gian kia nhìn không sâu, mặt nước cũng không rộng nhưng lại rất nhiều nước, bởi vì ngày hôm qua sau khi cô tưới xong cây ăn quả, lại chuẩn bị nhiều chậu nước thế này, cũng không nhìn thấy nước trong dòng suối nhỏ có hiện tượng vui đi gì cả.

Bên ngoài mưa bụi vẫn còn nhẹ nhàng rơi. Không có mặt trời, mưa phùn thế này mơ hồ làm cho người ta càng áp lực hơn.

Uống một chén sữa hạch đào xong, thấy Bạch Thất không có dấu hiệu muốn tỉnh lại, Đường Nhượng đã đến dưới cửa sổ lấy bột mì lên men ra, còn muốn làm cho xong bánh mì nếp hôm qua làm dở.

Cô không thích ăn cơm một mình, sau khi bà ngoại qua đời cô phải ăn cơm một mình bốn năm, thật vất vả đến đại học, cho rằng có thể ăn cơm cùng bạn cùng phòng, lại không nghĩ một trận cảm mạo, lại khiến cho cô lại một mình ăn cơm. Cho nên cô muốn đợi Bạch Thất dậy cùng nhau ăn.

Bạch Thất mở mắt ra tỉnh lại, nhìn thấy Đường Nhượng mặc áo sơ mi phục cổ màu cà phê đang nhào nặn bột mì cách mình không xa. Bàn tay trắng nõn lộ ra trong cô tay áo hoa văn rườm rà, đặt trước bột mì trắng như tuyết, nhào nặn. Ánh mắt của cô rất chuyên chú, nghiêng đầu nhìn bột mì dưới tay, một chút cũng không chú ý tới Bạch Thất đã tỉnh.

Đột nhiên Bạch Thất cảm thấy hình ảnh này rất ấm áp.

Sau khi trận mê muội suy yếu kia trôi qua, Bạch Thất mới đứng dậy. Đường Nhượng đang nặn bột mì nhìn thấy anh rời giường, cũng rất cao hứng: “Hiện tại còn cảm giác khó chịu không?” Cô rửa tay, lấy đồ dùng rửa mặt cho Bạch Thất.

“Không có khó chịu đến vậy.” Bạch Thất cảm nhận một chút dị năng trước, phát hiện còn chưa thức tỉnh, sau đó anh giúp Đường Nhượng thu thập chăn nệm trên mặt đất.

Hai người ăn xong bữa sáng, Đường Nhượng tiếp tục chuẩn bị thức ăn.

Lúc trước bọn họ lấy rất nhiều than hòn, cũng có bếp lò, nồi ngói, muối, chậu, mấy thứ dụng cụ phòng bếp, cho nên trực tiếp nấu cơm ở chỗ này cũng không phải là việc khó gì.

Đường Nhượng nấu cơm, Bạch Thất làm trợ thủ cho cô. Làm xong cơm, Bạch Thất lắp đặt mấy thứ dụng cụ tập luyện hôm qua bọn họ lấy, rèn luyện mấy giờ.

Bên ngoài trời đang mưa, nước mưa có chứa bệnh độc, bọn họ còn chưa thức tỉnh dị năng, theo lời Bạch Thất đại khái phải qua tối nay bọn họ mới có dị năng.

Nếu như vậy, hai người định trú tại chỗ này không ra khỏi cửa thôi.

Một người có thể ở trên giường bệnh nằm hơn mấy tuần không cần xuống giường, một người nếu gặp nguy hiểm có thể ẩn núp ở trong bóng tối mấy ngày mấy đêm, hai người cứ thế ở trong căn phòng nhỏ chừng mười mét vuông cả một ngày.

Hôm nay Đường Nhượng đi ngủ, thế nhưng hôm nay cô ở trong không gian không thể ngủ được.

Tươi nước, cào toi đất, sửa sang lại không gian, gánh nước. Đường Nhượng cảm giác mình đã vô cùng mệt nhọc, nhưng không có dấu hiệu buồn ngủ trong không gian.

Đường Nhượng: “.”

Ông trời ngươi lại trêu chọc ta!

Sẽ phải sống ở không gian không ra được ư.

Đường Nhượng mang tâm trạng chán nản ôm cây củ cải lớn một lần nữa đếm thực vật ở bên trong ruộng.

Đếm lại đếm, cô phát hiện mình còn không có dấu hiệu muốn ngủ, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy lần nữa dùng ý niệm nấu nước.

Đúng, nấu nước nóng, bởi vì hiện tại cô là sau khi ngủ lấy ý niệm tiến vào không gian, cho nên cô có thể cảm giác được bản chất sự vật, thật ra thì cũng không thể tự mình nhận thức. Cho nên cô chuẩn bị đun nhiều nước nóng hơn, sau này ở bên ngoài có thể dễ dàng tùy thời mang nước ra tắm rửa.

Sau khi Bạch Thất tỉnh dậy, phát hiện Đường Nhượng mỗi lần đều tỉnh sớm hơn anh còn chưa tỉnh.

Nhìn đầu của cô tựa vào vai của mình, Bạch Thất có chút kỳ quái: thứ nhất, cô gái này hôm nay vì sao còn chưa tỉnh. Thứ hai, làm sao cô gái này dựa tới đầu vai mình thế.

Đưa tay sờ sờ đầu của cô, sau khi phát hiện cô không có phát sốt, liền yên lòng.

Cẩn thận không quấy rầy cô, sau khi rón rén rời giường, chuyện đầu tiên Bạch Thất làm chính là mở tay phải ra, ngưng tụ băng tinh.

Một ít băng hình thành từ giữa ngón trỏ, tiếp theo càng lúc càng lớn, cho đến trên lòng bàn tay tạo thành một băng tinh to chừng 5cm mới dừng lại. Đây là cực hạn của anh trước mắt, băng tinh hiện tại to hơn thời điểm hắn phát hiện mình có dị năng ba năm trước đây rất nhiều.

Vung tay một cái, Bạch Thất bắn băng tinh trong tay ra, ‘suru’ một tiếng ngay giữa khung cửa sổ xa hơn năm mét, một nửa băng tinh kia khảm vào khung kim loại.

Tỉ lệ chính xác cùng lực đạo này khiến Bạch Thất rất vừa lòng, mọi thứ đều càng thêm tinh tiến hơn ba năm trước đây.

Tất nhiên đây cũng là kết quả vì anh sử dụng dị năng hệ Băng này đã ba năm, khi thức tỉnh lần nữa, tự phát đã vô cùng quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hằng Ngày

Hiện tại có lẽ phần lớn người đều đã thức tỉnh dị năng, nếu loài người thức tỉnh dị năng rồi, Zombie cũng đã hình thành tinh hạch.

Chỉ cần có tinh hạch thì dị năng của anh có thể thăng cấp, uy lực càng cường đại hơn, đối với an toàn của mình cũng càng có bảo đảm.

Sau khi Bạch Thất rửa mặt, phát hiện Đường Nhục vẫn chưa tỉnh. Vỗ vỗ nhẹ mặt của cô, lại phát hiện cô đang thắm thì gì đó.

Cẩn thận nghe ngóng cũng không thể nghe rõ nội dung gì, mơ hồ chỉ nghe được, ‘ bà nội. Con sống rất tốt. ’ Bạch Thất dứt cho Đường Nhục ngủ nước, thấy cô còn ngủ say, cũng không quấy nhiễu cô nữa.

Bên ngoài còn đang trời mưa, và lại còn kèm theo sấm đánh, lại có xu hướng mưa càng lúc càng lớn.

Bạch Thất không nhớ rõ khí trời lúc mới bắt đầu tận thế, nhưng anh còn nhớ sau khi mình lên bờ, trời cũng chưa từng mưa thêm lần nào. Cho nên về sau nguồn nước trong tận thế càng ngày càng quý. Người có dị năng hệ Thủy cũng vì vậy nước lên thì thuyền lên, ở tận thế được các lão đại trong căn cứ rất coi trọng.

Mưa vẫn không ngừng, hôm nay Zombie bên ngoài rập hát cũng nhiều hơn.

Ước chừng mới có một ngày mà Zombie bên ngoài nhiều gấp đôi, ngày hôm qua bọn họ tới nơi này chỉ có vài con lẻ loi lác lác ở đây.

Một tiếng sấm này cũng đánh thức Đường Nhục. Cô ngẩng đầu nhìn Bạch Thất đứng ở bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới lầu, che đầu lẩm bẩm một tiếng, sau đó ngồi dậy: “Hôm qua ở trong không gian bận việc cả đêm nhưng không thể ngủ được.”

Bạch Thất thấy cô tỉnh, xoay người, hỏi: “Trồng cây sao? Cũng không cần làm xong một lần, từ từ cũng được.” Sau đó, anh giúp cô rời giường, đưa đến đồ rửa mặt đã chuẩn bị xong một bên, đẩy cô vào gian phòng nhỏ bên cạnh, tự mình bày các loại bữa sáng đã làm ngày hôm trước lên bàn.

Trong túi của Bạch Thất cũng có các loại mì phở đồ uống ..., có điều không thể giữ ấm mà thôi, nhưng mà nơi này có bếp lò, vừa rồi anh dùng bếp lò nóng ngày hôm qua làm đồ ăn.

“Ừ, trồng cây, tuy nhiên còn làm rất nhiều thứ.” Đường Nhục cầm lấy bàn chải đánh răng khăn lông rửa mặt, sau đó kể lại cho anh từng việc làm đêm qua.

Bạch Thất cũng an tĩnh nghe, thỉnh thoảng có chen vào hai câu.

Sau khi xong, cô phát hiện Bạch Thất cũng không tự mình ăn bữa sáng trước mà chờ cô cùng ăn, tự nhiên mỉm cười ngồi xuống cầm lấy một cái bánh trứng, cắn vài ngụm.

Lúc sau nhớ tới: “Đúng rồi, không phải nói hôm nay dị năng có thể thức tỉnh sao, anh thức tỉnh dị năng gì rồi.”

Bạch Thất mở bàn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một băng tinh trong suốt long lanh.

Đường Nhục nháy mắt mấy cái, liền sờ sờ: “Wow, dị năng thật đẹp nha.” Cô cũng học bộ dáng của hắn, mở bàn tay, suy nghĩ cả nửa ngày, cũng chưa thấy cái gì bốc lên từ lòng bàn tay.

Đường Nhục có chút uể oải.

Bạch Thất thấy thế cười cười, nhấp một hớp sữa hạch đào: “Có lẽ cô là dị năng dạng thể lực.”

“Thứ này còn có phân chia sao?”

Bạch Thất giải thích nói: “Dĩ nhiên, trừ bỏ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, còn có những dị năng mở rộng từ đó là hệ Băng, Lôi, Phong, còn nữa chính là dị năng dạng thể lực, sức lực đặc biệt lớn gọi là dị năng lực lượng, tốc độ đặc biệt nhanh gọi là dị năng tốc độ, còn có dị năng không gian, dị năng chữa trị đều gọi là dị năng dạng thể lực.”

Đường Nhựt nghĩ nghĩ, thả bánh trứng trong tay ra: “Tôi phải thử nghiệm dị năng của mình như thế nào đây?”

Bạch Thất đưa cốc sữa hạch đào vào trong tay cô: “Bây giờ cô có thể cảm thấy trong cơ thể có một cỗ năng lực khác thường không?”

Đường Nhựt nhận lấy sữa hạch đào, ngồi cảm nhận từ từ cảm giác trong người rồi lắc đầu.

Bạch Thất hơi chút trầm ngâm, nếu không có cảm giác khác thường thì chắc không có thức tỉnh dị năng.

Anh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Nhựt nhăn lại, cho nên vỗ vỗ cô đầu an ủi nói: “Không gian của cô chính là dị năng đi, đã có dị năng này rồi, cũng không cần quá tham lam, rất nhiều không gian của người có dị năng này cũng không tốt như không gian của cô vậy, còn có thể trông tốt.”

Nghe được lời này, Đường Nhựt mới nghĩ đến mình quả thật có một ‘dị năng’ rồi, khó chịu vừa rồi nhất thời biến mất.

Sau khi tâm tình của cô tốt hơn, mới phát hiện trên tay có một chén sữa hạch đào nên rất vui vẻ uống hết.

Lúc sau, cô vừa ăn vừa hỏi Bạch Thất, dị năng không gian của người khác là như thế nào.

Bạch Thất tự nhiên cũng nhất nhất trả lời, chẳng qua là trả lời những gì mình biết, nói dị năng không gian anh nhìn thấy là theo cấp bậc tăng lên mà mở rộng, mới bắt đầu không gian chỉ lớn có mấy mét vuông, theo thời gian trôi qua cũng giống như bên ngoài, sau khi lên cấp nữa sẽ mở rộng thêm mấy lần, đến hậu kỳ, cũng sẽ có vài chiêu tự vệ hay công kích.

Ăn xong bữa sáng, Đường Nhựt để Bạch Thất biểu diễn bằng tính của anh cho cô xem.

Bạch Thất cũng muốn luyện tay một chút, hai người mở ra cửa sổ tầng hai, hướng về phía Zombie bên ngoài luyện tập kỹ năng.

Cửa sổ vừa mở, mùi ‘thịt’ bên trong truyền tới, Zombie bên ngoài vốn đang chẳng có mục đích đi tới đi lui liền lập tức có tinh thần và mục tiêu, tập tễnh đi tới dưới lầu. Chẳng qua là con đầu tiên còn chưa đi được mấy bước, ‘sur’ một tiếng, một cây băng tinh đâm vào đầu của nó, tiếp theo toàn bộ đầu kết lên một miếng băng mỏng, ngã xuống.

“Thân thù thật là lợi hại.” Đường Nhựt kích động rồi, phương thức đánh Zombie như vậy, tựa hồ giống như người chơi đối với quái vật trong trò chơi.

Hơn nữa giống như hình ảnh ba chiều vậy, cả người lạc vào cảnh giới kỳ lạ!

Chiếm địa thế cao, Zombie lên không nổi, chỉ có thể đảo quanh ở dưới lầu, rất nhanh Bạch Thất đã giải quyết hết mười mấy con Zombie.

Có điều Zombie dưới lầu không có giảm bớt, mỗi lần giết một con, một con từ xa sẽ lại tới đây.

Zombie không ít đi, nhưng mà dị năng của Bạch Thất đã hao tổn hết sạch. Đây đã là cực hạn của anh, mỗi lần có thể dùng một cây băng tinh giải quyết xong một Zombie, đã mạnh hơn lúc thức tỉnh ba năm trước đây rồi.

Hiện tại phần lớn Zombie còn chưa tiến hóa, biết trên lầu có thịt, có ăn, cũng không biết lên lầu như thế nào, chỉ gõ vách tường tầng dưới cửa sổ. Đến khi cửa sổ đóng lại, một lát sau cũng sẽ tự mình rời đi, tiếp tục đi lang thang.

Bên ngoài còn đang mưa, hiện tại ra khỏi đây không an toàn, cho nên hai người quyết định ở chỗ này thêm vài ngày, chờ lúc mưa đã tạnh lại ra ngoài, dù sao thức ăn của bọn họ cũng đã đủ rồi.

Luyện luyện dị năng, nấu nấu cơm, lại luyện luyện thân thể, thời gian qua cũng rất nhanh.

Cứ như vậy, hai người trải qua cuộc sống bốn ngày anh đánh Zombie, em nấu cơm hài hòa vô cùng.

Trong không gian của Đường Nhựt cũng đã có nước suối đun nóng, nhưng lúc trước hai người không có lấy bồn tắm lớn gì đó, cũng may nơi này có phòng thay đồ cùng phòng rửa tay, dùng nước nóng để tắm rửa vẫn thật sự cũng rất dễ dàng.

Lại là một ngày buổi sáng, sáng nay khi Bạch Thất tỉnh dậy, phát hiện mưa bên ngoài đã ngừng, lộ ra ánh mặt trời đã lâu không được thấy.

Gần đây Đường Nhựt đều dậy hơi trễ, hơn nữa đối với phương thức ngủ mỗi ngày đều lăn vào người mình, Bạch Thất cũng đã thành thói quen.

Từ từ dịch chuyển đầu cô đang tựa vào ngực mình, anh liền rón rén rời khỏi giường.

Bởi vì liên quan đến xuất hiện mặt trời, quả nhiên Zombie bên ngoài ít hơn rất nhiều, đại khái là đã ẩn núp đến chỗ tối rồi.

Bất kể bên ngoài như thế nào, cuộc sống vẫn phải trôi qua như vậy, Bạch Thất cũng không có vẻ mặt không thích ứng gì, xoa xoa mặt, tiến hành công việc hàng ngày buổi sáng mấy ngày qua: sau khi rửa mặt chuẩn bị bữa ăn sáng cho hai người.

Rửa mặt xong xuôi, đang muốn dùng bếp lò nấu sữa đậu nành thì đã nghe thấy âm thanh cửa lớn lầu dưới vỡ tan tành.

Thật ra thì chỗ bọn họ ở lầu hai quả thật cách cửa lớn có chút xa, nếu không phải âm thanh quá lớn, cũng không đến mức kinh động đến Bạch Thất ở

trong phòng.

Nhìn Đường Nhược còn nằm ở trên giường một, Bạch Thất bọc chần vào liền ôm cô vào trong phòng thay đồ nhỏ. Sau đó cẩn thận mang theo xẻng công binh của phòng, mở cửa phòng vòng qua phía sau sân khấu, nhìn xuống lầu dưới.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Dị Năng

“Con có thể lái xe cho tử tế không, trực tiếp đâm vào định giết Zombie hay muốn tự sát hà.”

“Con cũng không phải là cố ý, ai biết phía trước đột nhiên xông ra hai quái vật” Giọng nói không phục của người đàn ông vang lên, “Trời mới biết phía trước là người hay là Zombie, không nhìn thấy hiện tại thành phố H đã thành lồng Zombie sao.”

“Được rồi được rồi, hai người kia đứng dậy.”

Vòng qua phía sau sân khấu, mới nhìn rõ cảnh tượng lầu dưới, trên mặt đất một nam một nữ, nam tuổi còn nhỏ, nữ tuổi trung niên, có lẽ là mẹ con, mà sau khi xe kia phá cửa lớn, ba người đàn ông cao to nhảy xuống. Vóc người đều cường tráng, xem ra trước khi tận thế là làm việc bảo an gì đó.

Bởi vì nơi này phát ra tiếng vang ngheh đón Zombie ẩn nấp ở phụ cận, một người đàn ông vươn tay, một đoàn lửa dấy lên trên tay anh ta, tiếp theo đánh về phía Zombie. Đoàn lửa kia cũng không lớn, lại càng không nói đến độ chính xác. Chỉ thấy đoàn lửa mặc dù ném vào giữa Zombie nhưng cũng không ảnh hưởng đến hành động của bọn nó dù chỉ một chút, vẫn mang gương mặt dữ tợn đi tới chỗ bọn họ.

“Chuột, mau, không nhìn thấy bọn nó tới rồi sao.” Vừa ném cầu lửa vừa gọi.

Một bức tường chậm rãi dâng lên, che phía trước ba người: “Tôi đang cố gắng, sáng nay mới phát hiện năng lực, còn chưa sử dụng thuần tay đâu.”

Một người còn lại là cầm lấy gậy sắt thật dài, đứng xa xa ở phía sau cảnh giới.

Ba người, một người là dị năng thuộc tính Hỏa, một người là dị năng hệ Thổ, người còn lại hoặc là không thức tỉnh dị năng, nếu không chính là dị năng thể lực.

Giờ phút này hai mẹ con thiếu chút nữa bị đè dưới xe hơi, cũng thừa dịp hỗn loạn này chạy thật nhanh vào trong rạp hát, thời điểm bọn họ chạy lên lầu, nhìn thấy Bạch Thất đứng phía sau màn che.

Hai người hơi sững sờ, sau khi thấy rõ Bạch Thất không phải là Zombie mà là con người thì khẽ thở ra, chạy về hướng khác.

Thật ra thì lầu hai rất lớn, gian phòng cũng nhiều, hai người Bạch Thất chỉ chọn một trong những gian tận cùng bên phải.

Bạch Thất thấy bọn họ cũng không có ý đi tới, chỉ liếc nhìn thoáng qua rồi cũng tiếp tục xem tình huống chiến đấu phía dưới.

Zombie bị hấp dẫn tới có tám con, sau khi bị tường đất ngăn ở bên ngoài, đã nhìn thấy cầu lửa ném loạn xạ đầy đất. Chỉ chốc lát sau người có dị năng thuộc tính Hỏa đã vịn cửa xe thở: “CMN, tôi có dị năng mà giết Zombie còn mệt mỏi hơn cả lúc trước. Ném không chính xác không nói, còn hao tổn thể lực như vậy.”

Tường đất vẫn cách ly tám con Zombie như cũ, Zombie không có trí khôn, không biết cách đi vòng qua, chỉ bằng bản năng đi về phía trước, người đàn ông cao to cầm gậy sắt đứng đằng sau đâm vào đầu Zombie, đâm một đúng một con, lực đạo cũng đều vừa vặn.

Thì ra là dị năng lực lượng.

Bên kia, rốt cục Đường Nhược cũng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi trong không gian, gần đây dường như cô ở trong không gian rất tĩnh táo, rất khó ngủ. Lần nào cũng phải vào trong ruộng làm một hồi mới có thể ngủ. Tuy nhiên hôm nay lúc tỉnh lại, cô cảm thấy thật sự rất nóng, còn tưởng bên ngoài cháy rồi chứ, khi tỉnh dậy mới phát hiện mình bọc chần nửa nằm ở trong phòng thay đồ.

Đường Nhược: “.”

Đây là tiết tấu cô bị chết nóng à?

Đường Nhược nhanh chóng vén chần lên đứng dậy, nhưng cảm thấy Bạch Thất ở bên ngoài cùng với đám người đang đánh nhau ở lầu dưới.

Thì ra là bên ngoài có người dẫn một lớp Zombie tới đây, không trách được Bạch Thất phải đặt mình ở trong phòng thay đồ, nhưng anh không biết nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm trong tận thế rất lớn à, trước khi đặt vào không gian nhỏ hẹp, không thể vén chăn lên trước sao

Khoan đã, cái này không phải là trọng điểm.

Hiện tại trọng điểm là: vì sao mình có thể cảm giác được Bạch Thất ở bên ngoài, lầu dưới còn có một sóng Zombie đánh nhau cùng ba người, còn có, trong phòng đầu tiên bên trái còn có hai người.

Mình thức tỉnh Thiên Lý Nhân* rồi? Không đúng.

*mắt nhìn ngàn dặm

Thuận Phong Nhĩ*? Cũng không đúng.

*tai nghe theo gió

Đường Nhượng nhanh chóng đứng dậy, cũng không kịp rửa mặt đã đi ra ngoài.

Bạch Thất nghe tiếng động phía sau, quay đầu nhìn cô, đến gần thấy sắc mặt cô cũng không tệ lắm, bản thân hẳn cũng không phát giác ánh mắt của mình nhìn cô cũng trở nên nhu hòa: “Tỉnh? Sang đây xem bọn họ sử dụng dị năng.”

Thật ra thì Đường Nhượng có thể trực tiếp cảm nhận được bọn họ đánh như thế nào, nhưng cảm nhận được là một chuyện, tận mắt thấy lại là một chuyện khác.

“Cái này là dị năng hệ Hỏa sao?” Đường Nhượng nhìn những ngọn lửa hoa mỹ kia, con người tròn to, cảm thấy đặc biệt mới lạ.

Mấy ngày qua nghe Bạch Thất phổ cập kiến thức, cô cũng biết rất nhiều chuyện liên quan đến dị năng.

“Đúng vậy, ba người bọn họ một người là dị năng thuộc tính Hỏa, một người là dị năng hệ Thổ, còn có là dị năng Lực lượng.” Bạch Thất thấy hai mắt cô cong cong thì anh cũng vui lây: “Có điều độ chính xác của bọn họ còn không cao, hiện tại phần lớn loài người thức tỉnh dị năng rồi, Zombie cũng sẽ tiến hóa theo.”

Zombie có tiến hóa, sau khi tiến hóa tốc độ Zombie sẽ nhanh hơn, đầu cùng thân thể cũng sẽ cứng rắn hơn, trước kia vật hơi cứng rắn một chút cũng có thể đâm thủng đầu, loại sau khi tiến hóa lại không thể dễ dàng đâm xuyên qua nữa.

Đây là chuyện đã nghe Bạch Thất nói lúc trước. Đường Nhượng nhũn mảy, mặc dù cô cũng đã nghe nói chuyện Zombie có thể trở nên mạnh mẽ, nhưng lòng vẫn rất bài xích.

Loại sinh vật này, còn không có tiến hóa cũng rất ghê tởm rồi, lại còn mạnh mẽ hơn nữa, nhìn cũng không muốn nhìn đến.

Bạch Thất thấy Zombie phía dưới phần lớn đều bị đâm chết, cũng không còn cái gì hay để xem, liền dẫn Đường Nhượng trở về phòng.

Chỉ cần bọn họ không đến quấy rầy mình thì mình cũng không muốn tiếp xúc với bọn họ.

Đường Nhượng theo Bạch Thất vào trong phòng ngồi xuống, thấy trên bàn còn chưa có bữa sáng, rất thuận tay lấy bánh mì nếp trong không gian của mình bày trên bàn: “Nếu mà Zombie còn có thể tiến hóa, vậy người bình thường muốn sinh tồn trong tận thế, sẽ càng thêm khó khăn.”

Bạch Thất thấy tóc cô rối bù, biết có lẽ cô còn chưa rửa mặt, đã giúp cô đem đồ vật đều chuẩn bị xong đưa tới: “Kẻ mạnh thì sống sót, cái thế giới này vốn chính là tàn khốc như vậy.”

Đường Nhượng thở dài, im lặng đi rửa mặt.

Lúc sau chính là bữa sáng hàng ngày, mặc dù trong tầng này có nhiều người, nhưng thời gian ăn sáng vẫn không thể muộn được.

Bạch Thất nghe được ngoài cửa sổ tầng dưới truyền đến tiếng gầm của Zombie, nói: “Hôm nay chúng ta rời khỏi nơi này.”

Ở đây có người chiếm cứ, ba người kia cũng là người có dị năng, nhưng nên có tâm phòng bị người, mà bí mật trên người Đường Nhượng vẫn nên tìm chỗ chỉ có hai người mới ổn thỏa.

Đường Nhượng gạt đầu, suy nghĩ một chút rồi thả bánh mì nếp trong tay, “Đúng rồi, tôi có thể cảm giác được thứ thật xa thật xa bên ngoài, chính là cảm giác được nhưng nhìn không tới, cái này có tính là dị năng hay không.”

Vốn cô cũng không biết, mấy ngày trước lúc nào cũng ở cùng với Bạch Thất trong phòng này, bởi vì trong tầng không có ai, cũng chưa từng cảm thấy, Bạch Thất đánh Zombie đều là mở cửa sổ ra, mình đứng ở bên cạnh trực tiếp nhìn xuống, cho nên vẫn không có phát giác.

Hôm nay đột nhiên có người xông vào nên mới phát hiện ra có một loại như vậy.

Bạch Thất có chút kinh ngạc: “Cô có thể cảm nhận được thứ khác trừ gian phòng này? Có thể cảm nhận được Zombie?”

Đường Nhựt gật đầu, ngồi gần về phía Bạch Thất hơn một chút, “Đúng vậy, lúc trước khi tỉnh dậy tôi đã có thể cảm giác được anh đang bên ngoài đây, còn có người đánh Zombie, hiện tại ba người kia đã lên lầu hai rồi, chỉ là đi sang bên trái, còn có hai người đang ở trong gian phòng nhỏ ở tận cùng bên phải, nhưng mà không biết giới tính” Suy nghĩ một chút, cô lại hỏi, “Cái này coi như là dị năng gì?”

Bạch Thất ngẩn ra, tiếp theo, không hề chớp mắt nhìn cô, nhưng vẻ mặt nghiêm túc: “Dị năng này trừ tôi ra không thể nói cho bất luận kẻ nào bên ngoài.”

Đường Nhựt không rõ nguyên do, nhưng mà đối mặt Bạch Thất lãnh khốc như vậy, cô vẫn gật đầu: “Chắc chắn sẽ không.”

Thật ra thì cô cũng không ngu, tất nhiên sẽ không nói bí mật của mình cho những người khác, Bạch Thất là người cô nhận định, cảm thấy đặc biệt, không giống như vậy, là người có một vị trí trong lòng cô.

Bởi vì bọn họ tỉnh lại cùng một ngày, chính là ngày đính hôn đó.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tinh Hạch

Lúc sau, Bạch Thất giải thích dị năng của cô.

Là dị năng tinh thần lực, coi như là một loại hết sức hiếm thấy, là dị năng còn hiếm thấy hơn cả thuật chữa trị. Cũng bởi vì loại dị năng này quá hiếm thấy nên anh chưa tiếp xúc đến.

Lúc đầu có thể cảm giác được thứ tồn tại trong phạm vi nhỏ, hậu kỳ có thể khống chế mọi thứ, kể cả là người hay Zombie, ngay cả động vật, chỉ cần ý niệm của đối phương không đủ mạnh, cũng có thể bị dị năng tinh thần lực thừa cơ mà vào.

Ba năm tận thế, Bạch Thất chỉ nghe qua một người có dị năng tinh thần lực, đó chính là một bác sĩ ở cơ sở nghiên cứu thành phố A, mà nghe nói vị bác sĩ kia dựa vào tinh thần lực của mình bắt bớ rất nhiều người có dị năng đi làm nghiên cứu. Chuyện này ở trong trụ sở từng nghị luận rối rít, có người nói cô ta dùng người sống để nghiên cứu không tuân theo tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, cũng có người đồng ý với cô ta, nói hiện tại trong tận thế tất nhiên phải hi sinh số ít để giữ được số đông.

Bạch Thất liền không muốn để người khác biết Đường Nhựt có dị năng tinh thần, cũng bởi vì vị bác sĩ này tồn tại, coi như mình trọng sinh đi nữa, có nhiều kỳ ngộ hơn, nhưng mà chỉ bằng vào hai người bọn họ mà muốn chống lại quốc gia thì rất khó khăn, dưới tình huống không có đủ năng lực, ở trong tận thế, nếu muốn bảo tồn thực lực của mình, không thể làm chim đầu đàn.

Bạch Thất đang nói, đột nhiên, Đường Nhựt giơ một tay ra bịt kín miệng anh.

Bạch Thất: “.”

Sau đó nhìn thấy Đường Nhựt mở to khẩu hình, từng chữ từng chữ, không tiếng động nói: “Có người đến.”

Người nọ tới thật nhanh chóng, Đường Nhựt đã cảm thấy ngoài cửa chính là người có dị năng tốc độ trong miệng Bạch Thất từng nói với cô.

Bạch Thất nắm lấy tay Đường Nhựt rời khỏi miệng, sau đó cầm tay cô đưa cô cùng đi về phía cửa, mở cửa.

Thiếu niên nhìn thấy cửa đột nhiên mở ra, nhìn thấy một đôi nam nữ bên trong cửa nhìn thấy cậu như thể đã sớm dự liệu được ngoài cửa có người, có chút quần bách.

“Có chuyện?” Bạch Thất trực tiếp hỏi cậu. Nhưng cũng biết hiện tại xã hội này, bình thường gõ cửa người khác đại khái đều muốn hỏi xin chút vật tư.

Quả nhiên, thiếu niên lấp bắp mở miệng: “Tôi, tôi muốn xin chút nước cùng đồ ăn.”

Thật ra thì cậu định đi tìm ba người đàn ông cao lớn kia mượn, nhưng mà lúc trước khi lên lầu nhìn thấy Bạch Thất, thấy anh sạch sẽ đứng ở nơi đó, cũng biết anh nhất định là có không ít vật tư.

Tận thế đã tới hơn một tuần lễ, rất ít người có thể giữ vững bộ dạng sạch sẽ như vậy.

Bạch Thất nhướn mày: “Có mượn không trả?”

Chấn hân thiếu niên cũng là lần đầu tiên làm chuyện loại này, nhìn trang phục trên người, có thể lúc trước cũng là người sống trong phú quý, thế nào lại

gặp phải tận thế bất ngờ xảy ra.

Thiếu niên mặt đỏ bừng: “Tôi, tôi” Thật ra thì cậu cũng biết hiện tại khẳng định mình không trả được cái gì, tương lai Chính cậu cũng không thể bảo đảm mình có tương lai, càng không nói tới trả nợ.

Đường Nhựt cũng nhìn ra khó khăn của thiếu niên, cô đánh giá thiếu niên một lần, cũng không định nhúng tay, cô không hiểu thế giới này, cũng cảm thấy trí thông minh cùng sự từng trải của mình chắc không cao đến mức có thể thấy được nội tâm một người là tốt hay xấu.

Nếu mình thật sự không hiểu, vậy toàn bộ đều giao cho Bạch Thất là được.

Một lát sau, Bạch Thất thấy thiếu niên cũng không thể nghĩ ra được lý do gì, cho nên nói: “Cậu đi xuống lầu dưới mang tám cái đầu Zombie tới cho tôi, tôi liền cho cậu một túi bánh bích quy và một chai nước khoáng, như thế nào?”

Thiếu niên ngẩng đầu, có chút khó tin: “Thật?”

Bạch Thất nói: “Mấy thứ đó đang ở dưới lầu, cậu lấy lên chẳng phải sẽ biết có phải thật hay không.”

Thiếu niên gật đầu, suy nghĩ liền xoay người đi xuống dưới lầu.

“Chờ một chút.” Đường Nhựt gọi hắn lại, “Máu Zombie dường như cũng có thể lây bệnh, cậu phải cẩn thận một chút.”

Thiếu niên vừa đi, Đường Nhựt liền hỏi: “Anh muốn đầu Zombie làm cái gì.”

Bạch Thất xoay người đưa cô vào phòng: “Tôi muốn biết bên trong có tinh hạch hay không.”

Đường Nhựt thấy cửa đã đóng kỹ: “Tinh hạch là cái gì.”

Mấy ngày qua bọn họ luôn ở trên lầu đánh quái, cũng không nhìn thấy lúc nào Bạch Thất muốn đi chặt đầu Zombie.

“Là một thứ đồ có thể thăng cấp dị năng, Zombie cũng là dựa vào cái này để tiến hóa.” Đây tin tức sau khi anh vào trụ sở thành phố H, nghe người khác nói ra mới biết được thế nên dị năng của anh kiếp trước ở phương diện lên cấp chậm hơn người khác rất nhiều.

Ăn xong bữa sáng, hai người thu thập xong, thiếu niên mang theo đầu Zombie đi tới, tốc độ của cậu rất nhanh, có điều sức lực lại không đủ, vì không để mình dính đến máu Zombie, nên cậu ta cũng từng bước từng bước thật cẩn thận mang lên lầu.

Thật ra thì con người có một lớp da bảo vệ, chỉ cần da không bị rách, không để vết thương tiếp xúc trực tiếp đến máu, bệnh độc cũng sẽ không lây nhiễm, bằng không nếu thật sự chỉ cần máu tươi chạm đến da liền lây, loài người đều thật không cần sống sót rồi.

Bạch Thất rất giữ chữ tín lấy một chai nước với bánh bích quy từ trong bọc ra đưa cho cậu ta.

Thiếu niên nhận lấy bánh bích quy, ánh mắt có chút tỏa sáng: “Anh trai, tôi có thể lấy thêm tám cái đầu Zombie để đổi bánh bích quy với anh không.”

Cậu ta còn tưởng Bạch Thất sẽ cho hắn một túi bánh bích quy nhỏ, lại không nghĩ là loại túi lớn hai mươi mấy đồng tiền trong siêu thị này.

Bạch Thất lắc đầu, nói thẳng: “Xin lỗi, hôm nay chúng tôi sẽ rời khỏi chỗ này.”

Thiếu niên mang theo bánh bích quy với nước, có chút thất vọng rời đi.

Bạch Thất chuyển tám cái đầu Zombie sang một gian phòng khác bên cạnh, thuận thực khoét mở đỉnh đầu, phát hiện bên trong thật sự đã tạo thành tinh hạch nho nhỏ, tuy nhiên tám con cũng chỉ lấy ra có ba tinh hạch.

Dưới ánh mặt trời, tinh hạch kia trong suốt bóng loáng, một chút cũng không giống đồ vật sinh ra từ sinh vật ghê tởm như Zombie này.

Hình ảnh đào đầu Zombie vừa rồi, tuy Đường Nhựt có nhìn, nhưng phát hiện hình ảnh này do Bạch Thất làm ra thì không thấy kinh khủng lắm.

Tự nhiên cũng liên quan đến việc ba năm qua Bạch Thất đã thực hiện tới hơn vạn lần, thuận thực vô cùng, hiện tại anh cầm dao băng đào đầu Zombie, cũng có thể bảo đảm một giọt máu cũng không chảy ra.

Đường Nhựt tò mò nhìn: “Cái này chính là tinh hạch?”

Bạch Thất ‘ừ’ một tiếng, dùng nước rửa sạch xong, đưa cho cô cầm một viên: “Đặt ngón tay ở bên trên, hấp thu một viên thử xem.”

Vươn một ngón trỏ khác ấn lên trên, cảm giác lạnh lẽo xẹt qua lòng bàn tay, Đường Nhựt hít một hơi thật sâu, cảm giác lạnh như băng từ ngón trỏ truyền đến, chảy tới trái tim, sau đó Đường Nhựt cảm giác được rõ ràng một tia lực lượng di động trong đầu.

“Có vẻ là thật sự hữu dụng.”

Bạch Thất cười cười, để cô thu hồi cả tinh hạch còn lại: “Cảm giác mình sử dụng dị năng mệt nhọc rồi, liền hấp thu một viên, muốn tiến hóa từ cấp một

lên cấp hai, hình như là năm trăm viên tinh hạch cấp một.”

Đường Nhược lần nữa hóa thân thành cục cưng tò mò: “Tinh hạch cũng chia cấp bậc hả ?”

“Đúng vậy, Zombie cũng tiến hóa, cũng chia cấp bậc, cho nên tinh hạch cũng chia cấp bậc.”

Bạch Thất ném đầu từ trên cửa sổ xuống, định mang Đường Nhược ra bên ngoài tiến hành luyện tập thực chiến.

Bất kỳ lý luận gì cũng phải trải qua phân tích thực tế mới có khả năng có thể thực hiện.

Đương nhiên trước khi ra khỏi cửa, trước hết phải đến xem bên trong Zombie bị đánh ngày hôm qua có tinh hạch hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phục Bút (*)

(*) Phục bút là sử dụng lại nét bút trước đó, hình ảnh trước đó, hay chi tiết trước đó thêm một lần nữa. Mà chính ở lần thứ hai này, dù tác giả không nói hết lời, dù người viết có bỏ lửng lơ, người đọc vẫn liên tưởng đến, vẫn nhận thức được việc gì đang xảy ra

Lúc đi ra ngoài, mấy người kia nghe thấy tiếng ồn ào phía sau rạp hát đều đi ra nhìn một chút, thấy Bạch Thất và Đường Nhược, mỗi người một bên lên xe, ba người mới liếc về hai mẹ con ở phía đối diện, bắt đầu tuần tra các gian phòng.

Mẹ con phía đối diện kia không có dị năng, nhìn bộ dạng dường như bị đói bụng đã vài ngày. Ba người không hề lo lắng chút nào cho bọn họ, ngược lại Bạch Thất và Đường Nhược khiến bọn họ ngỡ ngàng một chút, thì ra nơi này còn có chỗ ẩn nấp.

Mỗi gian phòng đều dò xét một lần, không tiếp tục phát hiện thêm những người khác nữa, ba người vây xung quanh cái bàn bắt đầu ăn cơm.

“Ha ha, nhìn con bé vừa rồi da mịn thịt mềm, đáng vẻ thực xinh đẹp.” Hệ Hòa ăn bánh nếp, vừa cười vừa nói.

Kể từ sau khi bọn họ phát hiện mình đã thức tỉnh dị năng, tinh thần diện mạo đều rực rỡ hẳn lên, cả người khác biệt hoàn toàn so với trước kia, càng tỏ ra có khí thế hơn.

“Tao cũng muốn nói cái này, con bé kia để lại ở chỗ trước kia cũng xem như cao cấp, ở khu Nam tao chưa gặp được mặt hàng này, khẳng định lúc trước là tiểu thư đại gia nào đó.”

Khu Nam là một hệ thống hợp đêm đường phố ở thành phố H, ban đêm nhân sĩ muôn hình muôn vẻ đều sẽ tụ tập ở nơi đây, thỉnh thoảng còn có hộp đêm nào đó bình chọn tiết mục trình diễn của mấy cô nàng.

Hệ Thổ nuốt cái bánh, nhấp một hớp nước khoáng, nhẹ giọng lên tiếng: “Mày nói xem, sau này ba anh em chúng ta có thể tìm được cái dạng này không? Ha ha... Hiện tại chỉ tưởng tượng thôi đã thấy có cảm giác.”

Hắn vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt mỉm cười.

Hệ Hòa hai ba miếng nuốt xong miếng bánh, vỗ hệ Thổ nói: “Không nhìn thấy bây giờ trên đường loạn sao? Anh ba, hiện giờ anh tùy tiện đi vào nhà cứu người, nhà ai không coi anh trở thành anh hùng chứ, anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân tự nhiên cuốn cuộn đến, đừng nói một, sau này chỉ sợ ép tới anh thờ không nổi thôi... Ha ha...”

“Đi đi, ông đây chương mất những, tao muốn loại mặt hàng vừa rồi ấy, tao còn chưa từng chơi đùa đại tiểu thư vẫn luôn bắt người ta hầu hạ kia...”, vừa nói vừa ngoảnh mặt về phía hệ lực lượng chép miệng, “Anh Tiểu, cô gái vừa nãy bỏ trốn cùng với tiểu bạch kiểm kia, nếu như sau này có trở lại, ngài cho bản bạc lại chứ.”

Bản bạc trong miệng hắn, cũng chính là muốn trực tiếp đoạt người.

Trước kia, ba người làm bảo vệ ở một cơ quan tài chính chứng khoán lớn, vốn là nơi đó có bảy anh em, về sau mấy người phát sốt, những người không phát sốt bắt đầu lo lắng người phát sốt sau sẽ trở thành zombie, nhưng pháp chế xã hội hai mươi mấy năm lại làm cho những người bình thường không phát sốt không thể xuống tay làm sát thủ, không thể làm gì khác hơn là bỏ mặc mấy người phát sốt, bản thân cuốn vật phẩm chạy.

Mà mấy người phát sốt, ba ngày sau khi tỉnh lại lại thức tỉnh dị năng, có dị năng, nhìn lại xã hội người ăn người hôm nay, nhân sinh quan của ba người cũng có chút thay đổi.

Bọn họ không muốn ngồi chờ chết, khi đi ngang qua một siêu thị, nhìn thấy cảnh người người tranh đoạt, đương nhiên không khách khí, cũng đi vào đánh cướp một phen, lúc đánh cướp, còn xảy ra xung đột với người khác. Cuộc sống trước kia ở tầng chót của xã hội, hôm nay lại có thể một tay ném những người trước kia được xưng tụng là tinh anh của xã hội lăn trên mặt đất, có thể được bọn hắn quý xuống đất khóc ròng ròng liên tục cầu xin tha thứ, dĩ nhiên càng tăng thêm lòng tin, hào khí tỏa ra càng nhiều.

Không chỉ có như thế, lúc mang vật phẩm từ trong siêu thị ra ngoài, những cô gái lúc trước ghét bỏ bọn họ nghèo khó còn khóc ở trong siêu thị, trong lời nói thể nhưng đều ám chỉ sự ái mộ, nếu không phải anh Tiêu không đồng ý, bọn họ cũng muốn mang mấy cô gái tới nơi này.

Ở trong mắt bọn họ, tận thế so với xã hội trước kia càng thêm đáng yêu.

Ở chỗ này, bọn họ mới là tinh anh, trụ cột vững vàng của xã hội. Người được gọi là anh Tiêu có dị năng hệ lực lượng yên lặng ăn bánh nếp, cũng không nói chuyện.

Hai người nhìn bộ dạng ấy, nháy mắt với nhau. Bọn họ đối với người trước khi tận thế là đội trưởng đội cảnh sát vẫn có chút sợ hãi, mặc dù dị năng thức tỉnh của hắn so với hai người đều có chút chênh lệch, nhưng vẫn không sánh được, người ta có thể bày mưu tính kế, đọc sách nhiều hiểu biết hơn đây.

Ngay cả lộ tuyến hiện tại cũng là anh Tiêu sắp xếp, nếu không bằng bọn họ thật đúng là trốn không thoát khỏi thành phố H.

Hệ Hỏa lại cầm cái bánh giúp hệ Thổ khuyên lão đại nhà mình: “Anh Tiêu, thật ra thì anh ba cũng nói rồi đấy, có lẽ đôi nam nữ kia sẽ không trở lại, đến lúc đó gặp lại, với bản lĩnh của anh ba, đối lại là người phụ nữ kia có lẽ cô ta sẽ rất cao hứng đấy.”

Cuối cùng anh Tiêu nói một câu: “Hiện tại đừng nghĩ tới vui chơi trước, suy nghĩ thêm về chuyện sau này đi, đồ ăn xong phải xử lý thế nào, phải nghĩ xem đi đâu tìm phẩm.”

Hệ Thổ nghe thấy lời khuyên của hệ Hỏa vừa rồi, mặc dù cảm thấy hắn không phải đang khuyên lão đại mà khuyên mình, nhưng có vẻ như lời hắn và lão đại nói không phải không có lý. Hiện giờ phụ nữ gì đó có thể từ từ, sau này có hết thấy, phụ nữ không phải là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao.

“Anh Tiêu nói rất đúng, chúng ta ăn xong nghỉ ngơi một chút, chờ sau đó lại đi ra ngoài chờ mấy xe vật phẩm tới đây.”

Hiện tại thành phố H rất hỗn loạn, mấy ngày trước trên đường còn có nhân viên cảnh sát vũ trang, hiện tại đều không thấy, tất cả đều là zombie, chỉ cần có can đảm tranh cướp, muốn xe có xe, muốn phòng có phòng, muốn tiền có tiền. . .

Ba người mấy miếng to ăn hết điểm tâm, sau khi nghỉ ngơi sau, sáng sớm hôm sau lúc chuẩn bị ra cửa, đảo mắt lại nhìn thấy một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đứng ở ngoài cửa.

Ba người nhao nhao cả kinh.

Ngạc nhiên là, dáng vẻ người thiếu niên dường như không phải mới vừa xuất hiện ở đây, nhưng vừa nãy bọn họ ăn điểm tâm, lại không nghe được âm thanh của người thiếu niên

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, nhìn thiếu niên, Tiêu ca hỏi: “Cậu có chuyện gì không?”

Thiếu niên vừa mở miệng, lúc định nói mình có thể dùng tám cái đầu sọ để đổi đồ ăn không, lập tức cảm thấy mình đã phạm phải sai lầm ngu xuẩn. Vừa rồi cậu ở tầng một đã trông thấy ba người đàn ông dị năng này, chắc chắn sẽ không thể nào trao đổi đồ ăn với mình, nếu muốn đầu zombie, bọn họ hoàn toàn có thể tự mình đi đánh zombie. Hơn nữa người đàn ông kia có lẽ chỉ vì thấy mình đáng thương, anh ta mới lấy cớ nói muốn đầu zombie để đổi đồ ăn, cho nên cậu dừng một chút, nói: “Lúc mấy anh muốn đi ra ngoài tìm kiếm vật phẩm, tôi có thể gia nhập đội ngũ của mấy người không?”

Ba người sững sờ một lúc, nghe thấy cậu nói muốn gia nhập đội ngũ, cuối cùng Hỏa Hệ không nhịn được cười lên: “Cậu ta muốn gia nhập với chúng ta đi ra ngoài đánh zombie.” Hắn vừa nói vừa cười, cuối cùng không nhịn được cười ha ha: “Đừng đùa, cái mạng nhỏ của cậu ấy, vẫn nên ở lại đây, sống lâu thêm đôi ngày nữa đi.”

Thiếu niên mấp máy miệng nói: “Tốc độ của tôi rất nhanh, có thể tự bảo vệ tốt cho mình.”

Ba người lần nữa liếc mắt nhìn nhau, Tiêu ca mở miệng nói: “Cậu còn có mẹ, nhìn dáng vẻ của mẹ cậu vừa rồi, chắc là không có dị năng.”

Lời này nghĩa là bọn họ không thể nào mang theo mẹ cậu ta theo được.

Thiếu niên bậm môi, một lát sau, nói, “Mẹ tôi trước hết có thể ở lại.”

Anh Tiêu nhìn vẻ mặt đều không đồng ý của hai người, cuối cùng gật đầu đồng ý: “Chúng tôi có thể dẫn cậu đi ra ngoài. Nhưng vật phẩm lấy được thuộc quyền phân phối của chúng tôi, cậu chỉ có thể cầm một phần mười chỗ đó.”

Một phần mười, cũng tốt hơn không có gì, thiếu niên gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Luyện Tập

Bạch Thất mang Đường Nhục tới vùng ngoại ô cách rạp hát không xa. Nếu đi sâu vào nội thành, sợ quá nhiều zombie, hai người không ứng phó nổi, nếu đi sâu vào vùng ngoại thành, xăng không đủ, cũng rất phiền phức.

Nhưng cũng may trên đường rất nhiều xe bị vứt bỏ lại ở ven đường. Bạch Thất là loại người đã tồn tại ở tận thế ba năm, rút xăng cũng là chuyện quen tay, nhanh chóng sắp xếp đầy đủ mấy thùng để Đường Nhục mang vào khoảng không gian.

Một đường rút xăng ra, một đường để Đường Nhục dùng sức mạnh tinh thần dị năng cảm nhận zombie ở đằng xa một chút, hai người đến phía trước một cơ quan khoa học kỹ thuật.

Người ở sau tận thế, một đảng đánh quái leo thang, một đảng cướp đoạt vật phẩm, đều đã thành quen, không vợ vét đến mức một tầng cũng không còn gì, đều không có ý nói mình là thợ săn tận thế.

Thợ săn tận thế chính là đi ra ngoài đánh zombie, tìm kiếm vật phẩm dị năng khác.

Hai người đi thẳng vào cửa chính cơ quan khoa học kỹ thuật, dọc theo đường đi cũng không còn gặp phải mấy con zombie, có lẽ mấy cơ quan khoa học kỹ thuật kiểu này đều cần điện để điều khiển, hiện giờ là tận thế, mọi người đều không có ăn, ai sẽ còn quan tâm đến vật phẩm giải trí, dĩ nhiên sẽ chẳng có mấy người tới đây.

Mỗi lần gặp phải zombie, Bạch Thất đều để Đường Nhục trước dùng sức mạnh tinh thần khống chế một chút hoặc để cô quấy nhiễu một chút.

Đường Nhục thử mấy lần, phát hiện hiện tại không khống chế được Zombie nhưng lại có khả năng quấy nhiễu nó, khiến nó có thể thay đổi phương hướng đi đến nơi khác.

Đầu tiên là một con tiếp một con, sau lại biến thành hai con, hai con Đường Nhục cũng có thể quấy nhiễu.

Hơn nữa, Đường Nhục phát hiện sức mạnh tinh thần của mình có thể tạo thành tường chắn.

Cái này là khi cô đồng thời khống chế ba con zombie, sau đó không khống chế tốt sức mạnh tinh thần mới phát hiện ra.

Khi đó Bạch Thất đi bên cạnh cô, vừa dùng băng tinh bắn vào đầu một con zombie, đã thấy bên trái Đường Nhục có hai con zombie đánh tới. Dị năng của anh không đủ mạnh, không thể đồng thời bắn ra ba cây băng tinh, đành phải dùng toàn bộ sức mạnh phi hai cây băng tinh ra xung quanh, theo bản năng lôi kéo cô xoay một vòng, che chở cô ở trong ngực, để lưng của mình đối diện với hai con zombie.

Lúc ấy cũng chỉ là một loại ý nghĩ theo bản năng, muốn bảo vệ cho cô.

Nhưng sau đó cũng không bị zombie đánh tới như trong suy nghĩ, vừa ôm Đường Nhục vừa nhìn, thấy bức tường chắn vô hình vây quanh đang ngăn cách bọn họ với đám zombie.

Cô gái trong ngực mặt đã trắng bệch, thấy anh không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Thật tốt quá, anh không sao.”

Bạch Thất trực tiếp giải quyết hai con zombie, lòng vẫn còn sợ hãi: “Anh không nên để em thử khống chế nhiều như vậy.”

Vốn dĩ, năng lực kia của anh hiện tại hoàn toàn chưa thể bảo đảm, lại có thể để Đường Nhục một lần đối mặt với nhiều zombie như vậy, dù sau đó xảy ra ngoài ý muốn vẫn hoàn hảo không chút tổn hao.

Quả nhiên vẫn còn quá tự phụ, cho là mình có ba năm kinh nghiệm ở tận thế hơn người khác thì sẽ trải qua tốt hơn, mà bây giờ lại sắp khiến hai người mất mạng ở chỗ này.

Cả người Bạch Thất lâm vào trong u ám.

Cho đến khi dị năng của Đường Nhục bị tiêu hao quá độ, sắp ngã thì anh mới bừng tỉnh, đỡ cô vào trong góc ngồi xuống nghỉ ngơi, để cô dùng thỉnh thạch bổ sung dị năng.

Đường Nhục nghỉ ngơi một lát, nhìn thấy gương mặt Bạch Thất vẫn bình tĩnh, cô cũng không biết nên nói gì cho hòa hoãn không khí, đành phải lấy ra một hũ sữa chua mình thích nhất nhét vào tay anh.

Nói thật, sữa chua cô uống một hũ lại ít đi một hũ nữa, hơn nữa cô cũng từ chỗ Bạch Thất mới biết, sau tận thế, động vật ăn cỏ đều vì nguyên nhân phóng xạ bên ngoài mà tuyệt diệt, sau này lại muốn uống sữa chua chỉ sợ cũng không có. Nếu không phải sắc mặt Bạch Thất quá khó nhìn, cô cũng không nỡ cho anh ăn sữa chua.

Bạch Thất nhìn sữa chua trong tay mình một chút, lại nhìn vẻ mặt tiếc hận của Đường Nhục, bị cô ngốc này chọc cười.

Thật cảm động, cô cho rằng đồ bản thân cảm thấy tốt nhất, cũng là tốt nhất ở trong mắt người khác ư?

Giống như kẹo trong mắt đứa nhỏ tốt hơn tiền bạc vậy.

“Cho anh thêm mấy hũ nữa.” Bạch Thất cũng không khách khí, trực tiếp dùng ống hút chọc mở hũ sữa chua.

Đường Nhược: “...”

Được voi đòi tiên!!!

Mặc dù rất không tình nguyện, cũng thật không nỡ, nhưng cô vẫn từ khoảng không gian một lần lấy ra mười hũ đặt ở trước mặt anh.

Lần đầu tiên Bạch Thất uống cái sữa chua này, cảm giác chua chua ngọt ngọt cũng không tệ, cũng rất tự nhiên bỏ cả mười hũ sữa chua vào trong bụng của mình. Thấy Đường Nhược vẫn tro mắt nhìn mình, đành phải lấy ra một hũ đưa cho cô: “Này!”

Mặc dù Đường Nhược thích uống sữa chua nhãn hiệu này, cũng rất có chừng mực, một ngày nhiều nhất chỉ uống một hũ, thứ gì cô cũng không ăn nhiều, đại khái là kiếp trước sau khi ngã bệnh đã thành thói quen.

Đường Nhược vui vẻ nhận lấy sữa chua, cầm ống hút vào uống hết.

Mình uống một hũ thì anh ấy sẽ ít đi một hũ, mà mình kiếm nhiều hơn được một hũ!

Nhìn Đường Nhược uống sữa chua, Bạch Thất từ từ nói: “Chúng ta đợi chút nữa hay là lại hai người luyện tập với hai con đi, vừa rồi do anh quá tự phụ.”

Chuyện lúc trước tuyệt đối không thể phát sinh lần nữa.

Nói đến đây, Đường Nhược nhớ lại, nói: “Vừa rồi hình như em làm ra lá chắn không khí vây quanh.”

Bạch Thất nhớ lại việc xảy ra lúc trước, cũng cảm thấy vừa rồi phía sau mình là lá chắn bao quanh.

Dùng xong tinh thạch, ăn xong sữa chua, Đường Nhược hồi sinh đầy máu, sau khi hồi phục, hai người tiếp tục luyện tập dị năng riêng của mình.

Lần này, Đường Nhược có thêm một sức mạnh dị năng không chế luyện tập thành lá chắn, chính là hướng về phía một con zombie, không ngừng ở trước mặt nó chuẩn bị lá chắn cách ly, sau khi cách ly, lại dùng sức mạnh tinh thần làm nhiều hành động của nó.

Zombie kia bị Đường Nhược hành hạ tới tới lui lui, may mà zombie không có trí khôn, nếu không có lẽ cũng xấu hổ và giận dữ mà chết.

Còn Bạch Thất lại luyện tập số lượng băng tinh.

Dị năng cấp một thường thường chỉ có thể bắn ra được một cây băng tinh. Nhưng sau kiếp trước, hắn đã đạt tới dị năng cấp ba, sắp đạt tới cấp bốn, cho nên đối với hai cây băng tinh, vận dụng ba cây băng tinh cũng có rất nhiều kinh nghiệm. Vừa rồi là ngoài ý muốn mới bắn ra ít hơn hai cây băng tinh, đã chứng tỏ dị năng cấp một cũng có thể bắn ra nhiều cây băng tinh, như thế, tự nhiên muốn nghiên cứu lại thật tốt độ chính xác và sức mạnh của chúng.

Hai người vừa đánh vừa luyện, còn vừa nhìn xem có sản phẩm công nghệ cao nào có thể dùng lại bỏ vào bên trong khoảng không gian. Trong đó lấy không ít chó điện tử, chó này có thể dùng tia hồng ngoại cảm nhận điện tử, là công cụ canh công tốt nhất trong tương lai. Hơn nữa cái này nạp điện cũng hết sức dễ dàng, chỉ cần mở tấm năng lượng mặt trời bên trong nó ra là được.

Quảng cáo của nó chính là: đồ thiết yếu cho nhà lữ hành.

Về sau người thường muốn thỉnh thoảng qua đêm ở tận thế mà nói, công cụ gác đêm thiết yếu như này vô cùng hữu dụng.

Chẳng qua cơ quan kỹ thuật khoa học quá ít zombie, một ngày cũng chỉ đánh bốn mươi mấy con, ra mười cái tinh thạch. Đối với luyện tập dị năng của hai người mà nói, mười cái thật sự không đủ hấp thu hồi phục dị năng.

Giảng co một ngày, hai người đều có chút mệt mỏi, cho nên bọn họ ở ngay trong một gian phòng làm việc ở tầng một bên trong cơ quan khoa học kỹ thuật.

Sau tận thế, trời đất bao la, nơi nào đủ an toàn, nơi đó chính là nhà.

Cục diện chính trị quốc gia sau này cũng sẽ một lần nữa thay đổi, không còn lấy tài lực làm chủ mà sẽ dùng vũ lực làm chủ.

Sau tận thế, người trong xã hội sẽ phân thành ba cấp.

Ở tít trên cao là người có dị năng mạnh mẽ, thứ hai là có quyền lực lãnh đạo, thấp kém nhất là người bình thường không có dị năng.

Sau bữa cơm tối thịnh soạn, Đường Nhược lấy bồn tắm kiểu mới lúc trước lấy ở cơ quan khoa học kỹ thuật ra, tiếp theo lại từ khoảng không gian gian bỏ nước nóng vào trong bồn tắm.

Cô đã muốn ngấm mình trong bồn tắm từ lâu rồi.

Bạch Thất: “...”

Thời gian như ngừng lại, người có dị năng trong không gian rộng lớn này, quả thức quá lôi kéo oán hận.

Nhưng thật tốt quá, cái người có dị năng này là của mình

Là của mình.

Bạch Thất vô cùng hài lòng với ba chữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tắm

Đường Nhược để nước ra, thấy Bạch Thất còn đứng sững ở đó, từ khoảng không gian lấy ra máy tính bảng trong suốt vừa rồi thu vào, đưa tới: “Em tắm trước, anh đợi lát nữa tắm, trước đi ra ngoài coi phim một lát đi.”

Cái máy tính bảng này chắc là công cụ của công nhân viên để lại, lúc lấy ra, phát hiện cái máy tính này có điện, thư mục bên trong còn giữ rất nhiều phim. Đường Nhược xem không hiểu những đề mục này, cũng không có thời gian mở ra nghiên cứu, nên cứ thế bỏ vào bên trong không gian.

Tận thế vào đêm quá sớm, cũng không có tiết mục giải trí gì, bình thường coi máy tính bảng cũng là chọn lựa không tồi.

Thấy cô muốn đi tắm, Bạch Thất cầm lấy máy tính bảng đi ra ngoài.

Muốn ra ngoài cần phải đi qua hành lang, bọn họ thả mấy con chó điện tử cho an tâm, mà zombie ở đây đã bị giết sạch. Ba tầng ngoài ba tầng trong bọn họ đều đã tìm qua, chỉ cần zombie không tụ lại thành nhóm lớn phá cửa, qua đêm ở chỗ này thật ra rất an toàn, cho nên, hai người cũng tự nhiên yên tâm.

Nhưng dĩ nhiên Bạch Thất cũng không đi xa, chẳng qua chỉ kéo một ghế đặt ở cửa ra vào rồi ngồi xuống, sau đó buồn bực ngán ngấm bật máy tính lên, tìm phim được cất giữ bên trong.

Cũng ba năm rồi hắn không coi phim.

Sau tận thế, mặc dù trụ sở thành phố A có cung cấp điện, nhưng lượng một ngày có hạn chế, hơn nữa còn cần giao nộp lượng phí tổn lớn. Kiếp trước Bạch Thất đi tới thành phố A muộn, sau khi nộp phí nhà ở cũng không còn dư thừa vật phẩm cung cấp cho bản thân máy tính như thế này để giải trí tinh thần, mỗi ngày cũng là tập trung cao độ ra cửa đi săn, dĩ nhiên không tiếp tục chạm tới máy tính.

Trước lúc tận thế, chương trình đại học mà hắn học chính là máy tính, nhưng sau đó, còn chưa tốt nghiệp thì tận thế đã tới. Một thân tri thức sau đó cũng vô dụng.

Phim ở bên trong có rất nhiều, phần lớn là chữ Nhật, Bạch Thất xem không hiểu, mở ra một bộ toàn là chữ, tên rất văn nghệ, “Cách một cánh cửa”.

Cái đề mục này đặt ở giờ phút với tình cảnh này, cũng coi như hợp với tình hình.

Phim quay chụp dường như khá đơn sơ.

Người con trai đi ra ngoài mua thuốc không mang ô theo, đột nhiên trời đổ mưa to, người con trai trốn dưới một mái hiên tránh mưa, kết quả là, cửa khê hé mở. Phát hiện cửa kia không khóa, người con trai mang theo túi ki và kính ngạc, từng bước từng bước tiến vào bên trong nhà.

Trước đó hai phút, Bạch Thất còn cảm thấy đây là một bộ phim kinh dị, nội dung phim hai phút sau đó, khiến Bạch Thất trợn mắt hốc mồm, ghen ghét nhìn trần trời.

Đây không phải là một bộ phim kinh dị, cái này rõ ràng là một bộ phim ‘hành động’ của Nhật Bản đấy!!!

Đáng thương anh ở tận thế ba năm, thế mà ngay cả phim Nhật trước tận thế được hoan nghênh nhất kết quả đều quên.

Địa điểm quay bộ phim này không còn ở trên giường, mà ở nơi nhỏ hẹp như bồn tắm.

Bạch Thất nhìn hình ảnh người con gái trong phim, cảm thấy người con gái này nếu so từ mọi phương diện kỳ thật đều không dễ coi bằng Đường Nhược.

Sau đó Bạch Thất lại nghĩ tới, Đường Nhược cũng cách một cánh cửa ở bên trong tắm rửa. Mà, làn da trắng nõn nhẵn nhụi và dung mạo trực quan kia

đẹp hơn người con gái trong phim cả trăm lần.

Bạch Thất cảm thấy có thứ gì đó ấm áp chảy ra từ trong mũi mình.

Sờ một chút.

Cmm!! Gần đây quả nhiên nóng trong người.

Kiếp trước làm hòa thượng hai mươi mấy năm vẫn cảm thấy không có gì, hiện tại mới gần gũi hơn một tuần lễ thôi mà!!!

Lúc Bạch Thất đang mang tâm tình phiền não phức tạp tất máy tính, Đường Nhược cũng đã tắm rửa xong, cô mặc một bộ quần áo ở nhà thuần cotton, mở cửa nói với Bạch Thất: “Em để nước ra rồi, anh cũng tắm một đi.” Sau đó, lau tóc đi ra, trả phòng nhỏ lại cho Bạch Thất.

Hiện tại đã không có điện và internet, nhưng Đường Nhược mang theo rất nhiều đèn đóng quần dã ngoại, hơn nữa ở chỗ này đèn cũng thu được rất nhiều năng lượng mặt trời.

Cho nên trong văn phòng nhỏ nhỏ cũng được coi như là sáng sủa.

Kết quả của sáng sủa chính là: hình ảnh mỹ nhân đi tắm càng thêm gay mũi.

Quả thực là khiến người ta say lòng, tim đập thình thịch.

Bạch Thất giữ chặt lỗ mũi, cầm lấy máy tính báng lách vào trong văn phòng.

“Này, cho em xem phim với.” Đường Nhược ở bên ngoài gọi, nghe thấy bên trong không trả lời mình, cũng không hỏi nữa, cầm lấy máy sấy bắt đầu sấy tóc.

Cô vừa sấy vừa cảm thán khoa học kỹ thuật thế giới này phát triển. Giống như cái máy sấy này, hoàn toàn không cần điện cũng có thể sử dụng được.

Lúc này, cách một cánh cửa, về mặt Bạch Thất ngồi ở trong bồn tắm lại hết sức khó coi.

Nói với cô, về sau vẫn nên phân giường ngủ riêng đi.

Mất nửa giờ, Bạch Thất tắm xong, lúc định lấy nước giặt quần áo luôn một thể, mới phát hiện nước hình như hơi đen?

Hai ngày mình không tắm lại bẩn đến vậy sao?

Lúc trước bọn họ vẫn xả nước tắm để giặt, cũng không giữ lại nước, dĩ nhiên không thấy nước là bẩn hay sạch.

Mở cửa, nhìn thấy Đường Nhược đang vùi vào ghế đọc sách, nhìn vẫn là “Lịch sử Hoa Quốc cận đại”.

Bạch Thất: “...”

Cuốn sách nghiêm túc như vậy cùng với hình ảnh phim sex Nhật Bản vừa nảy của mình thực không chung một đường mà.

Tâm trạng Bạch Thất có hơi suy sụp.

Đường Nhược nhìn thấy cửa mở ra, Bạch Thất đã tắm xong, cho nên khép sách lại, nói: “Anh tắm xong rồi à, không có chút cảm nhận nào về công hiệu xoa bóp của bồn tắm à?”

Cái bồn tắm kia còn có chức năng xoa bóp toàn thân, tiêu trừ mệt nhọc vô cùng tốt, cũng là một trong những chức năng của bồn tắm thông minh

Bạch Thất: “...”

Nghe cô nói đến cái này, tâm trạng Bạch Thất càng thêm suy sụp.

Đường Nhược thấy Bạch Thất nhìn cô chăm chăm, bị nhìn đến mức không được tự nhiên, đành phải lần nữa tìm đề tài: “Anh có phát hiện thấy tắm rửa xong nước rất bẩn không, chẳng lẽ chúng ta bị dính rất nhiều máu zombie sao?”

Lúc này Bạch Thất mới nhớ tới cái vấn đề này, tự nhiên thu lại tâm trí đang ngổn ngang, bắt đầu chủ đề nghiên cứu học thuật: “Anh cũng đang muốn nói cái này.”

Đường Nhược: “...”

Nhìn về mặt vừa rồi của anh xem, rõ ràng không phải muốn nhắc tới mà.

Dĩ nhiên là hai người cùng nhau thảo luận một chút về vấn đề nước bồn tắm.

Đường Nhược nói: “Nước này là từ suối nước bên trong không gian, em nghĩ nước khoáng quá lãng phí, mới đun nóng nước này thành nước tắm.”

Bạch Thất để Đường Nhược lấy nước ra ngoài lần nữa làm thí nghiệm.

Hai người đặt tay của mình ở trong bồn tắm chứa đầy nước. Qua hồi lâu, hai người nhìn thấy nước trong bồn tắm dần dần biến thành màu đen, mặc dù chỉ đen một chút, nhưng hai người vẫn một mực quan sát nên phát hiện ra.

Đường Nhược rút tay lại nhìn một chút: “Em cảm thấy tay trắng ra.”

Bạch Thất hết chỗ nói, vẫn thật lòng nói: “Cái đó do ngâm lâu quá.”

Đường Nhược không phục, nhìn kỹ một chút, đợi một lát, vẫn cảm thấy tay của mình trắng ra: “Trắng ra thật mà, chẳng lẽ cái này là nước làm trắng đẹp?”

So sánh với nhận định nước trắng đẹp của Đường Nhược, Bạch Thất cũng không nghiên cứu ra thêm được cái gì, hơn nữa, hiện tại nhìn kỹ, cảm thấy hai người đúng là gần đây cũng có chút trắng ra, cho nên cũng chỉ có thể tạm kết luận: cái nước này có công hiệu mạnh mẽ trong việc tẩy đen thành trắng đẹp.

Chuyện đã làm xong, kể tiếp dĩ nhiên là đi ngủ.

Đường Nhược đặt nệm ở tường bên cạnh, lại hết sức tốt bụng trải tốt giường chiếu, còn mắc màn, mình nằm ở bên trong, vị trí trống bên ngoài tặng cho Bạch Thất.

Dáng vẻ hết sức bình thường.

Nhưng mà quả thực cũng vô cùng bình thường, bởi vì từ khi cô xuyên qua đến giờ, hai người cũng thật sự chưa từng phân giường ngủ.

Bạch Thất: “...”

Trong lòng anh trăn trở một hồi, lại nghĩ tới sau tận thế, rất nhiều người thường xuyên treo ở trên miệng câu nói kia ‘Có tiện nghi không chiếm là kẻ ngu’. Bạch Thất yên lặng bỏ qua nội tâm gào thét, lòng bàn tay nóng hổi, sắc mặt bình tĩnh, một dáng vẻ đắp chăn bông nói chuyện phiếm nằm bên cạnh Đường Nhược.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Ngủ

Hai người nằm ở trên một giường, hiện giờ buổi tối không bị phát sốt, mà cũng không có những tiết mục tiêu khiển khác, cho nên Đường Nhược nói: “Bạch Ngạn, chúng ta lấy máy tính bảng ra coi phim chút đi.”

Bạch Thất: “...”

Anh dám mang thứ đó ra cho cô xem sao?

Bạch Thất nói: “Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai chúng ta còn định đi thu thập chút vật phẩm.”

Dù sao cô cũng thích cái sữa chua kia, phải đi đến tổng đại lý công ty chế phẩm sữa kia trong nội thành xem sao, có thể mang về thì mang về chứ sao.

Đường Nhược chu miệng, xong xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía anh.

Một sợi tóc xẹt qua chóp mũi Bạch Thất, cảm giác hơi ngứa.

Chỉ chốc lát sau, Đường Nhược ngủ mất. Dáng ngủ của cô không tốt, lúc ngủ, sẽ không ý thức được mà lăn về một bên, cuối cùng cả người lăn đến bên cạnh Bạch Thất. Cánh tay Bạch Thất bị chen chúc khó chịu, vươn tay nhẹ nhàng vượt qua đầu của cô, thế là người nào đó càng thêm tự nhiên lăn ra khỏi chân của mình, lăn vào trong ngực Bạch Thất, thuận tiện còn dịch chuyển, tìm một vị trí thoải mái hơn.

Bạch Thất: “...”

Cuối cùng anh cũng thấy được tư thế ngủ giống với trục xoay máy giặt của người nào đó!

Chỉ là ...

Hơi thở này, chỉ thuộc về cô...

Sau đó Bạch Thất nhớ tới bộ phim trong máy tính bảng vừa rồi...

Cmm, hiện tại đứng lên nói phân giường còn kịp không!

Ở không gian trong mộng, Đường Nhược không phải bận rộn bình thường, cô đang sửa sang lại nhà kho, muốn chuyển một vài vật phẩm sẽ không quá hạn, tạm thời vẫn chưa sử dụng đến ra bên ngoài, dọn ra cho nhà kho có thêm nhiều chỗ.

Cô đi bên ngoài nhà kho nhìn ruộng đồng một chút, phát hiện những cái cây được cấy ghép kia trông rất tươi tốt, đều trồng ở trên mảnh ruộng này, lại vên vên qua một tuần lễ, cây ăn quả lớn lên với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Cái này nghĩa là, cây trồng trong ruộng ở không gian mọc nhanh hơn ở ngoài.

Trong mộng, Bạch Thất cũng vô cùng bận rộn, trên ý nghĩa truyền thống, anh cũng chỉ làm một người đàn ông, đều sẽ mộng, triệt triệt để để cảm nhận một lần lời nói của người xưa ‘Chuyện như mộng xuân không dấu vết’ ‘Từ đó quân vương không lâm triều’.

Sau nửa đêm, Đường Nhược lại đột nhiên ngồi dậy. Đường Nhược vừa ngồi dậy, Bạch Thất cũng lập tức tỉnh, tận thế ba năm, mỗi lần dùng sinh tử đồ lấy tính cảnh giác cũng thật không phải một vài lần.

Chẳng qua là, nhớ tới vừa rồi còn làm ở trong mộng, Bạch Thất khổ sở nhắm mắt lại.

Đường Nhược dựa vào mặt anh rồi nhẹ nhàng nói: “Bên ngoài có người tới, còn mang theo một đám zombie.” Trong bóng tối, hai người vốn ở cùng trên một giường lớn, lúc Đường Nhược nhích tới gần anh nói chuyện, thật ra thì miệng gần phía miệng anh, hơi thở quét qua mặt anh, khoảng cách gần như vậy, chỉ cần tiến về phía trước một chút là có thể chạm vào nhau.

Còn có giọng nói nhẹ nhàng kia nữa, hơi khàn mang theo âm điệu lười biếng gọi cảm khi vừa tỉnh dậy...

Hơi thở của Bạch Thất tán loạn, càng thêm khổ sở.

Lại vào lúc này, còn có thể nghĩ chuyện này. Đường Nhược nói xong, nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng cửa cuốn bị kéo lên.

Cuối cùng Bạch Thất cũng dứt bỏ tâm tư khác, lôi kéo Đường Nhược đứng lên, cẩn thận ra cửa, nhìn xuống dưới tầng.

Trong bóng tối, chỉ thấy phía trước là bóng dáng của những người nghi là may mắn sống sót, vừa hét lên, vừa hoảng loạn chạy trong hành lang của cơ quan khoa học kỹ thuật. Phía sau bọn họ là một loạt người có dị năng, cuống quýt sử dụng dị năng hoa mỹ chống cự lại bóng đen to lớn hơn ở phía sau. Những bóng đen này chính là zombie, bên trong dường như còn xen lẫn zombie tiến hóa sơ bộ, zombie cấp một. So sánh với zombie lúc ban đầu, các giác quan của zombie cấp một đều có chỗ phát triển, bọn chúng nhìn thấy ‘thức ăn’ còn có thể chạy chậm theo.

Trong đám người may mắn còn sống sót chắc là có không ít người bị thương, dường như cảm nhận được hương vị thịt tươi mạnh mẽ, đám zombie đều vô cùng hưng phấn, phấn đấu quên mình cố gắng tiến lên.

“Nhanh, mau vào...” Người giữ cửa bên cạnh người có dị năng vừa thúc giục, vừa ném dị năng hệ thủy về phía đám zombie ở phía sau.

“Không nên tiến vào quá sâu, cứ đứng cạnh cửa, hiện tại không biết bên trong có zombie hay không.” Một người lên tiếng, thành công ngăn trở mọi người tiến vào sâu hơn.

Qua hồi lâu, tất cả mọi người tiến vào trong cơ quan, dị năng lượng hình hết sức nhanh chóng để cửa cuốn xuống.

Zombie nhận thấy cách trở, thể lực đói bụng khiến cho đám bọn chúng phát ra tiếng kêu a a, trong đêm tối, chỉ có bầy zombie kéo dài tiếng a a, khiến người ta tự dưng cảm thấy sợ hãi, do đó sinh ra tuyệt vọng.

Trong bóng tối, cơ thể Đường Nhược cũng không khỏi run lên một, từ đó tới giờ, mặc dù nhìn như cô mang đến cho Bạch Thất nhiều ích lợi, nhưng kỳ thật cũng được Bạch Thất bảo vệ vô cùng tốt. Trực tiếp nhất mà nói, cô thật sự chưa từng nhìn thấy cảnh tượng zombie xuất hiện đồng thời như vậy, cũng chưa từng trực tiếp nghe thấy tiếng cả bầy zombie kêu lên.

Thật ra thì nếu như không có Bạch Thất, có lẽ cô cũng không thể sống ở tận thế này nổi một ngày.

Tay chân Đường Nhược mềm nhũn, lúc sắp ngã thì rơi vào vòng ôm ấm áp. Trước đó Bạch Thất chỉ lo Đường Nhược nhìn thấy màn này sẽ sợ, mọi lúc đều chú ý đến tình trạng của cô.

“Đừng sợ, có anh ở đây.” Bạch Thất nhẹ nhàng nói, đưa cô về phòng làm việc.

Đội chút nữa nhất định bọn họ sẽ tới đây kiểm tra một lần, hai người mặc quần áo ở nhà, phải thu dọn đồ trên người một chút.

Ở tầng dưới, mọi người dò xét cửa bên cạnh một lượt, lại bắt đầu điều tra những chỗ khác.

Trong đám bọn họ có ba dị năng hệ Hỏa, còn có rất nhiều người đều mang theo đèn pin và đèn chiếu sáng.

Sau khi từ từ điều tra một phen, bọn họ phát hiện, bên trong tầng một của cơ quan khoa học kỹ thuật này không có zombie, mặc dù không có zombie, nhưng lại có thi thể zombie.

Ba người có dị năng hệ Hoà liếc mắt nhìn nhau, từ từ lên trên tầng điều tra. Nếu cái chỗ này an toàn, bọn họ muốn dùng làm điểm dừng chân tạm thời.

Bọn họ đều là người học đại học ở thành phố H, bên trong có giáo viên và học sinh, còn có quản lý lâu năm. Vốn bây giờ là tháng tám, trường học còn đang được nghỉ hè, nhưng đã có vài người đến trường học.

Trước tận thế ba ngày, nhân viên nhà trường cũng phát hiện bất thường nhỏ trong trường học, cho nên sắp xếp tất cả bọn họ vào bên trong sân vận động trường học. Ba ngày trước đó vẫn tốt, nhưng ba ngày sau, càng nhiều người phát sốt vào ban đêm biến thành zombie, cũng may sân vận động trường học khá lớn, học sinh cũng không nhiều, trong đó có mười mấy học sinh đã thức tỉnh dị năng bối rối phát hiện ra dị năng của mình, bảo vệ phần lớn người bình thường không có dị năng trốn ra sân vận động. Nhưng trong lúc nghỉ hè, phòng ăn trường học cũng không chuẩn bị nhiều vật phẩm, nơi này thầy trò lại nhiều, một đoàn người tiết kiệm ăn đơn giản dùng, cũng cảm thấy vật phẩm vô cùng thiếu thốn, tiếp tục ở lại, có lẽ không đợi được cứu viện đến thì mình đã chết đói trước rồi, đương nhiên là thừa dịp trời không mưa không nắng ra khỏi trường...

Ba người có dị năng hệ Hòa giờ ngọn lửa từ từ lên lầu, lúc nhìn thấy chó điện tử trên hành lang đã cảm thấy trên lầu sẽ có người, quả nhiên rẽ vào cầu thang đã nhìn thấy một người đàn ông mặc toàn đồ đen lôi kéo một người con gái cũng mặc áo sơ mi đen giống vậy đứng ở trên hành lang, đều cảm xằng công bình nhìn bọn họ.

Thật ra thì Bạch Thất cũng rất trẻ trung, là một thanh niên tuấn tài, khi tận thế bộc phát, anh cũng là một sinh viên đại học vừa tròn hai mươi mốt tuổi, nhưng anh gặp người ở tận thế ba năm, rửa trôi đi cái khí chất non nớt của tuổi dậy thì, khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy ngoại trừ mặt anh, nhìn không ra chỗ nào có thể sử dụng hai chữ ‘thiếu niên’ để hình dung.

“Ngại quá, nửa đêm chúng tôi tới đây quấy rầy.” Một học sinh đeo kính mắt, tướng mạo vô cùng nhã nhặn nhìn thấy bọn họ, cũng chỉ sững sốt một chút, vô cùng lễ phép mở miệng.

Bọn họ vừa từ trong trường đại học đi ra ngoài, còn chưa thoát khỏi văn minh giáo dục đã trở thành khuôn phép, “Tôi tên là Hứa Bản Minh, cậu ấy là Hoàng Bác Văn, đây là Lý Phi Dục. Chúng tôi cùng người ở dưới lầu, tất cả đều là học sinh trường S. Vì hôm qua đột nhiên ở trong trường học gặp chút chuyện, cho nên bây giờ mới đến đây định nghỉ ngơi sửa sang bên trong một chút...”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Sinh Viên Đại Học D

Edit: Nếp

Beta: Sakura

Bạch Thất nhìn thấy bọn họ, chậm rãi cắt đứt lời nói: “Trên tầng này không có zombie, chúng tôi còn muốn ngủ, xin đừng quấy rầy nữa, ngày mai chúng tôi sẽ rời đi.”

Hứa Bản Minh nhú mày khi thấy Bạch Thất dường như không kiên nhẫn nghe hán giải thích, hán cũng nên để lại chút không vui ở trong lòng, nói ngắn gọn: “Cố lẽ chúng tôi sẽ ở lại chỗ này mấy ngày, nhưng mà gian phòng này của mấy người, chúng tôi nhất định sẽ không đi vào quấy rầy.” Vừa nói vừa chào hỏi một chút rồi mang theo hai người dị năng hệ Hòa khác đi xuống tầng.

Bạch Thất thấy bọn họ đi xuống tầng, cũng mang Đường Nhượng trở về phòng, đóng cửa.

Dưới tầng một đám người, mặc dù Đường Nhượng có thể cảm giác được chuyện bên ngoài, hai người cũng không thể không dọn dẹp chần mán, ai biết bọn họ có thể đột nhiên xông tới hay không. Đối mặt với việc không biết tình huống tiếp theo ra sao, hai người cũng đã học được cẩn thận hơn.

Không có giường ngủ, Bạch Thất để cho Đường Nhượng tựa vào vai mình nghỉ ngơi. Đường Nhượng cũng không khách khí, trực tiếp tựa vào vai Bạch Thất, sau đó lấy ra một cái chăn che ở trên người hai người, bởi vì ban đêm ở tận thế quả thật rất lạnh.

“Anh định không ngủ sao?” Đường Nhượng hỏi anh.

Cửa thả hai con chó điện tử, chỉ cần có người phá cửa đi vào, bọn họ thực sự có thể lập tức phát hiện.

Bạch Thất sờ tóc của cô: “Em ngủ trước đi.” Dù sao bị một đám người quấy rầy, anh cũng không buồn ngủ, hơn nữa, nếu sau khi ngủ lại mơ thấy chuyện kia thì thật không ngủ còn hơn!

Lầu dưới rõ ràng có người bị zombie đả thương, người bị lây bệnh, virus sẽ ẩn núp ở trong cơ thể hán, khoảng sau ba ngày mới có thể biến dị thành

zombie, đến lúc đó, nơi này cũng thật sự không còn tính là nơi an toàn.

Sau tận thế, nhất là thời kì ban đầu, nơi nào rộng rãi, nơi đó có người chiếm

Muốn tìm nơi chỉ dành cho hai người thật sự khó.

Kiếp trước thật ra Bạch Thất cũng đi khắp các căn cứ thành phố, cùng người ta lập nhóm tìm đồ, sau đó những thứ không hữu dụng thì mang về các căn cứ đổi lấy thứ mình cần, loại nghề nghiệp này, ở trong tận thế gọi là thợ săn.

Nhưng hiện tại anh đã vô cùng chán ghét cuộc sống phiêu bạt như vậy.

Bên kia, ba người có dị năng hệ Hỏa cũng trở về với mọi người, nói cho họ, trong cơ quan khoa học kỹ thuật này không có zombie, trên tầng có một nam một nữ, nhưng cũng là loài người, để cho mọi người an tâm.

Mọi người dĩ nhiên muốn hỏi, trên tầng là ai, có dị năng hay không ...

Hứa Bản Minh cũng không trả lời những cái về sau, nhưng nhìn thấy hai người có thể thật sự dọn dẹp sạch sẽ cơ quan khoa học kỹ thuật, nhất định là hai người sở hữu dị năng.

Hơn nữa dị năng cũng không yếu, không thấy hai người vừa rồi trong đêm đen cũng lộ ra mùi vị sạch sẽ sao.

Sau nửa đêm bị giầy vò, nhóm người dưới tầng một cũng không tiếp tục lên tầng hai, một lát sau, Bạch Thất tiếp tục nói năng hùng hồn đầy lý lẽ với Đường Nhược xong cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Mặt trời ló rạng ở phía đông, nhiều zombie ở bên ngoài chuyển qua chỗ tối ẩn nấp.

Có vài người ở tầng dưới đã tỉnh, hoặc rửa mặt hoặc ăn điểm tâm.

Trên tầng, tối hôm qua Bạch Thất và Đường Nhược tựa vào nhau ngủ, ngủ rồi ngủ, Đường Nhược lại lặn vào trong ngực người nào đó, vùi vào cơ thể anh, lay không được.

Bạch Thất bất đắc dĩ, nhưng lại sợ ban đêm quá lạnh, nếu mình đứng dậy rồi đi, sợ người con gái trong ngực bị lạnh, đành phải mơ mơ màng màng tập trung tinh thần chịu đựng tia máu ứ đọng nơi đáy mắt nghỉ ngơi đến buổi sáng.

Mặt trời vừa ló, nhiệt độ tăng trở lại, Bạch Thất nghe thấy tiếng động dưới tầng, cũng buông Đường Nhược ra, mình vệ sinh cá nhân đơn giản.

Lấy bản đồ ra, vừa sắp xếp lộ tuyến hôm nay, vừa chờ Đường Nhược tỉnh lại.

Một lát sau, lại đợi được tiếng người ở tầng dưới gõ cửa. Người còn ở dưới tầng một, Đường Nhược còn đang ngủ ngay lập tức ngồi dậy, vô ý thức thu chân, nói: “Có người tới!”

Sau đó, hai người thật sự nghe được tiếng gõ cửa.

Bạch Thất không đi mở cửa, mà nói: “Chúng ta đợi họ đi, lập tức rời khỏi nơi này.”

Anh định còn muốn ở đây luyện tập kỹ năng của hai người, nhưng nếu như ở lại chỗ này, không chỉ có bó tay bó chân, còn có thể bị người ta phát hiện bí mật của cô.

Đường Nhược gật đầu, hiện giờ cô đối với việc đi đâu làm gì, một chút khái niệm đều không biết, chỉ cần Bạch Thất nói, cô cứ đi theo Bạch Thất là được.

Đối với cô gái ngoan như vậy, Bạch Thất rất hài lòng, sau đó mở cửa phòng.

“Vị này....ngài” Lúc đầu Hứa Bản Minh muốn gọi bạn học Bạch Thất này, nhưng nhìn thấy khí thế của Bạch Thất đứng ở cạnh cửa, thật sự không thể gộp chung anh với khái niệm học sinh kia được, không thể làm gì khác hơn là đổi lại cách gọi, gọi ngài.

“Dưới tầng chúng tôi đã làm một ít bữa sáng, hai vị cũng có thể đi xuống dưới tầng ăn cùng, nhiều người càng thêm vui.”

Thật ra hẳn cũng chỉ giống như lôi kéo hai người mà thôi, mặc dù trong đám người bọn họ có không ít người có dị năng, nhưng có nhiều người bình thường hơn, cho nên đối với hai người Bạch Thất Đường Nhược này có thể bằng sức mạnh dị năng của mình họ dọn sạch cơ quan khoa học kỹ thuật này mà nói, lôi kéo là tính toán tốt nhất.

“Không cần, chúng tôi còn có chút đồ ăn, chờ chút nữa chúng tôi sẽ rời khỏi nơi đây.” Bạch Thất trực tiếp từ chối.

Hứa Bản Minh không đạt được mục đích, cũng không lộ vẻ lúng túng, cười cười đi mất.

Hai người ăn điểm tâm, sửa sang lại đồ, đi xuống tầng.

Đối với một nam một nữ trên tầng, rất nhiều người tầng dưới đã tò mò nguyên một đêm, nhìn thấy Bạch Thất đưa Đường Nhược sạch sẽ thông dong xuống tầng, tất cả mọi người không nhịn nổi đều nhìn sang.

Đường Nhược: 囧.

Ánh mắt này cảm giác này, sao giống như đi trên thảm đỏ ở trên màn ảnh vậy.

Cô vốn cho rằng cái cầu thang thông với phòng làm việc này nằm trong góc nên rất khuất.

Hiện tại vì cái gì cứ ‘quang minh chính đại’ như vậy.

Hứa Bản Minh đang muốn đứng lên giới thiệu một chút, đã nghe thấy một nữ sinh ngạc nhiên cao hứng kêu lên: “Bạch Ngạn!”

Mọi người quay đầu lại nhìn nữ sinh kia, rất nhanh, có học sinh nghe được hai chữ ‘Bạch Ngạn’, ánh mắt nhìn Bạch Thất bắt đầu nóng bỏng.

Nơi này cũng không phải là toàn bộ đều là sinh viên đại học S, còn có sinh viên đại học D, bởi vì hai trường học gần nhau, nên lúc trước hiệu trưởng mới tập trung người có thể tìm được ở hai trường học vào một chỗ.

Mà hai chữ ‘Bạch Ngạn’ này ở đại học D mà nói, không chỉ đại diện cho một cái tên, mà còn đại biểu cho một loại vinh quang.

Người này nghe nói là học sinh trao đổi, ở nước ngoài hai năm thi về nước, sau đại diện trường học tham gia một giải đấu chương trình máy tính cấp quốc gia, kết quả người này dễ dàng cầm giải nhất, còn chưa tốt nghiệp đã được một công ty trong nước mà người ta sút đầu mê trán cũng không vào được mời vào làm việc. Chỉ là, nghe nói Bạch Ngạn còn vô cùng ghét bỏ từ chối công ty đó, nguyên nhân là trong nhà người ta có đầy tiền, có thể để người ta trực tiếp mở công ty chơi một phen.

Người này vừa có năng lực lại có bề ngoài phú nhị đại, có một khoảng thời gian, là chủ đề tám chuyện say sưa trong miệng sinh viên đại học D.

Nhưng bất kể như thế nào, Bạch Ngạn cũng xác xác thật thật để cho đại học D rực sáng một phen, để đại học D lớn mạnh hoàn toàn xứng đáng trở thành trường kỹ thuật số 1 Hoa quốc.

Một tiếng ‘Bạch Ngạn’ này khiến không ít người ngừng lại động tác trong tay, đứng lên nhìn Bạch Thất.

Nữ sinh kia lại càng hưng phấn, cứ thế tiến lên, muốn kéo Bạch Thất, sau khi bị Bạch Thất né tránh, cô ta còn chưa phát hiện ra, vẫn hưng phấn như cũ, nói: “Thật tốt quá, không nghĩ tới có thể gặp cậu ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Vị Hôn Thê

Bạch Thất tìm tòi trong trí nhớ một lần, thật sự không nhớ rõ nhân vật này, đành phải nhú mày nhìn Đường Nhược ở bên cạnh.

Đường Nhược: “...”

Đường Nhược nhìn về phía anh, ánh mắt kia ẩn chứa tin tức, lại để cho Bạch Thất đọc hiểu.

Bên trong viết rất rõ ràng: đừng đùa, người đến anh còn không biết, em càng không có khả năng quen biết, cho đến bây giờ, ở nơi này em chỉ quen mỗi anh!

Phát hiện này khiến Bạch Thất không tự chủ được, cười lên.

Khóe miệng Bạch Thất mang theo nụ cười, đuôi mắt lộ ra cẩn thận và dịu dàng động lòng người.

Nhưng mà, đối tượng lại không phải là mình.

Nữ sinh kia nhìn thoáng qua, miệng hạ xuống. Lại nhớ lại, rất nhiều người đều nói Bạch Ngạn có chứng mù mặt, nên lại lần nữa nhắc tên của mình: “Minh là Tô Vũ Vy đó, cậu không nhớ sao, chúng ta là bạn học cấp ba, hiện giờ cùng đại học, còn chung một khoa.” Thấy dáng vẻ không nhớ ra được của anh, có chút thất vọng đôi chút, “Thầy Trương cũng ở bên kia, cậu cũng đi qua chào hỏi thầy đi chứ, bọn mình cũng không nghĩ tới có thể gặp cậu ở nơi này, thầy nhìn thấy cậu chắc chắn sẽ rất vui.”

Nói đến thầy Trương, ngược lại lần này Bạch Thất có đôi chút ấn tượng về nhân vật này, đây là thầy giáo chủ nhiệm lớp anh, nếu tận thế không xuất hiện, có lẽ sẽ còn là thầy hướng dẫn thực sĩ cho anh nữa.

Đương nhiên Bạch Thất để Tô Vũ Vy dẫn đường đi gặp thầy Trương một chút.

Thầy Trương hơn 40 tuổi, vốn cũng là người trung niên ôn hòa, chẳng qua do nguyên nhân mấy ngày qua sống không tốt, tinh thần có chút không tốt.

Thầy Trương dù không dạy được nhiều tiết, nhưng dù sao cũng là trông thấy học sinh đặc ý nhất từ trước tới nay của mình, hai mắt cũng sáng rực lên: “Nghỉ hè còn nói chờ con về làm đề tài, nào biết rằng nghỉ hè còn chưa qua, tận thế đã tới.”

Đối với những thứ như nghỉ hè bài tập gì đó của ba năm trước đây, Bạch Thất đã quên bằng sạch không còn lại chút nào, hôm nay nghe thấy lời này, cũng chỉ là tiếp lời nói linh tinh với thầy Trương một chút thôi.

Thầy Trương nhìn thấy thiếu nữ bên cạnh Bạch Thất, mà cô gái kia trắng nõn nà, duyên dáng yêu kiều, tự nhiên hỏi: “Vị bạn học này là...”

Bạch Thất rất tự nhiên mở miệng nói: “Hôn thê của con.”

Bốn chữ này vừa nói ra, Bạch Thất đã cảm thấy bốn chữ này so với ba chữ ‘Là của mình’ hôm qua còn hài lòng hơn.

Đúng vậy, vị hôn thê, có thể danh chính ngôn thuận giờ rồi!

Mặc dù đối với xưng hô thế này có chút kinh ngạc, nhưng mà quả thật hai người cũng đã thật sự đính hôn, Đường Nhược lập tức bình thường trở lại, cũng không lộ ra vẻ xấu hổ, hơi mỉm cười theo Bạch Thất gọi một tiếng, thầy Trương.

Bộ dạng biết điều như vậy khiến Bạch Thất vô cùng hài lòng, hai người nắm tay thật chặt.

Thầy Trương cũng xem qua tin tức Bạch Thất và Đường Nhược đính hôn trên báo chí, bây giờ thấy hẳn nói như vậy, cũng nghĩ tới, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là nhị tiểu thư nhà họ Đường.”

Bạch Thất nói: “Đúng vậy, Đường Nhược.”

Hai người nói chuyện phiếm, cũng không chú ý tới về mặt Tô Vũ Vy ở bên cạnh. Dù cô ta nhìn thấy Bạch Ngạn mang theo Đường Nhược xuống dưới tầng, trong lòng đến cùng vẫn ôm lấy một chút ý nghĩ dù chỉ là quen biết, mà hiện giờ nghe thấy khẳng định đây là hôn thê của anh, khó chịu trong lòng quả thực không chỉ có một ít.

Cô ta là bạn học cấp ba của Bạch Ngạn, mặc dù Bạch Ngạn là lớp mười một năm đó mới chuyển tới trường, nhưng nhân vật tài năng vô song như vậy, căn bản không có nữ sinh nào có thể cưỡng lại được. Thời điểm lớp mười hai, cô ta ngày đêm không ngừng cố gắng, mới được như ý nguyện thi vào cùng trường đại học với anh, chỉ là còn chưa kịp làm cái gì đã thấy Bạch Thất ra nước ngoài làm học sinh trao đổi, chờ anh trở lại, còn chưa kịp làm cái gì đã thấy trên báo viết, anh đã cùng nhị tiểu thư nhà họ Đường đính hôn.

Tô Vũ Vy cũng từ trên báo chí nhìn thấy hình chụp của hai người, nhưng đại khái là trước đó hai người bất hòa, trên ảnh chụp không phải là chụp ảnh chung, mà là hình chụp lên hai người được đặt cùng nhau.

Mà vợ Bạch Thất này trừ dung mạo thì cũng là nhân vật có nhiều chuyện để nói, Đường Nhược này chỉ dựa vào việc là con ông cháu cha trong nhà là đáng để nói tới.

Cho nên trên báo chí miêu tả sinh động như thật, Đường Nhược kiêu căng tùy hứng như thế nào, tiêu tiền như nước, còn đào ra đề tài cô ở đại học F có một người bạn trai.

Nếu không phải Hoa quốc có văn bản quy định rõ ràng, cấm toàn bộ người chưa đến tuổi trưởng thành được tự do sống một mình, nếu phát hiện, trực tiếp phản xử tù có thời hạn. Pháp luật không bằng heo chó, báo chí cũng có thể mang nhị tiểu thư nhà họ Đường viết thành tiểu thư thế gia đi hộp đêm có thai.

Vốn là nghĩ tới, một nhân vật trời quang trăng sáng tựa thiên tiên như Bạch Ngạn nhất định sẽ chường mắt loại phụ nữ như vậy, nào biết đâu rằng lại thật sự nhìn thấy hình ảnh bọn họ tay trong tay thân thiết đứng chung một chỗ.

Lúc đang tiếp chuyện phiếm thầy Trương thì nghe thấy tiếng xe cảnh sát ở bên ngoài, ngoại trừ tiếng xe, còn có tiếng súng và loa phóng thanh. Loa phát thanh là tiếng đã được ghi lại, tới tới lui lui hai câu.

Virus khuếch tán nghiêm trọng, quân đội ở ngoại ô thành phố H thành lập trụ sở tạm thời ở phụ cận đại học XX, hoan nghênh nhân sĩ sở hữu dị năng có thể trực tiếp tới gia nhập quân đội.

Nếu tạm thời không có năng lực, trước tiên có thể núp ở trong nhà, trong nhà có người thì cửa sổ treo mảnh vải hoặc quần áo trắng, trong nhà bị zombie cô lập treo đồ hoặc quần áo màu đỏ, sau khi quần đội được sắp xếp ổn thỏa sẽ cứu từng người một ra.

Nghe thấy lời nói như vậy, tất cả mọi người có chút cao hứng, trong tận thế, mang cho người ta hi vọng có đủ lực đánh một kích là trúng chính là quân đội chính phủ. Trong đó có người đứng lên lớn tiếng nói: “Bây giờ chúng ta hãy cùng đến trụ sở quân đội tạm thời đi.”

Dĩ nhiên, rất nhiều người hưởng ứng suy nghĩ của hắn.

Trong đó có một người có dị năng tốc độ, sau khi thấy một người đàn ông trung niên chấp thuận, nhanh chóng cầm lấy vải đỏ trắng đi ra ngoài.

Người đàn ông trung niên này chính là hiệu trưởng trường đại học D.

Mọi người đều biết hắn là đi ra ngoài hỏi thăm, vô cùng thấp thòm cùng đợi kết quả.

Thầy Trương cũng không còn tâm tư nói chuyện phiếm với Bạch Thất. Thứ nhất, dù Bạch Thất là học sinh đặc ý của ông, nhưng ông cũng không dạy hắn được mấy tiết. Học sinh này vừa vào trường đã đi du học, du học về chưa được bao lâu thì tận thế. Thứ hai, hiện tại đừng nói thảo luận học thuật, ngay tại lúc này có người nói thẳng muốn trao tặng ông vinh dự XX, ông cũng không hứng thú.

Trong tận thế, nghĩ đến đầu tiên toàn bộ là sống sót bằng cách nào.

Vốn dĩ Bạch Thất cũng chỉ là căn cứ đạo lý tôn sư trọng đạo mà tiếp chuyện, thấy thầy Trương không tán gẫu nữa, lập tức mang theo Đường Nhược đến cửa hông bên kia. Bên kia có hiệu trưởng trường đại học D, nên Bạch Thất đi qua chào hỏi nói: “Hiệu trưởng Hà.”

Hiệu trưởng Hà nhìn thấy Bạch Thất cũng vô cùng cao hứng, đồng thời nhìn thấy Đường Nhược cũng hỏi một câu ai vậy.

Bạch Thất thuận miệng giới thiệu lại một lần, đây là hôn thê của con.

Hai người cũng không hàn huyên nhiều, Bạch Thất đi thẳng vào vấn đề, trình bày mục đích mình đến tìm ông.

Căn cứ vào quan hệ với trường học, Bạch Thất nguyện ý tặng cho trường học cũ hai túi vật phẩm trên người, để bày tỏ ơn bồi dưỡng của mình với trường học cũ.

Cho dù anh không dùng cái này làm cái cố, cũng sẽ có người dùng cái này làm cái cố, bảo anh để vật phẩm lại. Dù sao vừa rồi Bạch Thất dạo qua một vòng, quả thật không nhìn thấy đám người kia mang được bao nhiêu đồ ăn, chỉ sợ bọn họ cũng là từ đại học D đi tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Ghen Ghét

Hiệu trưởng Hà đương nhiên vô cùng cao hứng nhận lấy hai túi vật phẩm lớn từ Bạch Thất, sau đó biểu thị lòng biết ơn.

Ông để cho Hứa Bản Minh tới tới lui lui chào hỏi cũng là vì nguyên nhân này, bọn họ không có vật phẩm, nhưng bọn họ cũng người đông thể mạnh.

Sau đó, hiệu trưởng Hà nhìn thấy dáng vẻ Bạch Thất kéo Đường Nhược như muốn ra cửa chịu chết, kinh hãi giữ lại nói: “Hai người các con vẫn nên cùng mọi người cùng nhau chờ quân đội tới cứu viện đi. Các con đều là trụ cột tương lai của tổ quốc, quốc gia nhất định sẽ ưu tiên giải cứu các con.”

Hứa Bản Minh ở một bên kiểm kê vật phẩm nghe được lời này, cũng đứng lên: “Bạn học Bạch không cần gấp gáp như vậy, vật phẩm của chúng ta đủ để chúng ta kiên trì đến khi quân đội tới.”

Bạch Thất liếc nhìn mọi người một cái, không nói lời nào.

Tô Vũ Vy không biết tới từ lúc nào cũng khuyên nhủ: “Đừng vậy, Bạch Ngạn, cậu tạm thời ở lại chỗ này đi, chúng ta nhiều người ở đây, còn có rất nhiều người có dị năng, dù sao so với một mình đi ra ngoài vẫn an toàn hơn chút.”

Một mình ra ngoài ...

Đường Nhược: 囧.

Mình không nói lời nào mà thôi, cứ trực tiếp bị bỏ qua như vậy sao.

Ánh mắt Tô Vũ Vy kia quá nóng bỏng, Đường Nhược bị cô ta trực tiếp bỏ qua không tránh được bản thân tự bỏ não.

Cái gì bạn học nữ, bạn nữ cùng trường, mấy kiểu hình ảnh nam đuổi theo nữ, nữ đuổi theo nam toàn bộ được trình diễn một lần ...

Bạch Thất không nhìn tới Đường Nhược đang đắm chìm trong thế giới của bản thân ở bên cạnh, đang muốn từ chối ở lại, đã nhìn thấy cái người có dị năng tốc độ chạy thật nhanh trở về.

Lúc này hiệu trưởng Hà cũng không có tâm tư nói tiếp với Bạch Thất nữa.

Câu nói đầu tiên của người có dị năng tốc độ kia là, quân đội chỉ cung cấp hai chiếc xe quân đội tới đây, nếu bọn họ muốn cùng đi, nhất định phải đi bộ phía sau bọn họ.

Mọi người trầm mặc.

Bọn họ chính là đi bộ từ đại học D đến cơ quan khoa học kỹ thuật này, nhưng mà chết và bị thương vô số. Nếu tiếp tục đi bộ theo quân đội, đoán chừng cũng giống như vậy. Hai chiếc xe quân đội có lẽ cũng không bảo vệ được nhiều người như vậy.

Sau đó người có dị năng tốc độ lại móc ra một tờ bảng biểu ra, nói, quân đội cho chúng ta thống kê lại nơi này có bao nhiêu người có dị năng, bọn họ an bài xong, chờ sau khi lực lượng quân đội tiếp viện, cố gắng trong một tuần sẽ cứu chúng ta ra ngoài.

Cho nên người người rối rít báo dị năng của mình.

Thống kê rất nhanh, ai là người có dị năng, ai không, tất cả mọi người đều nắm chắc, hơn nữa nơi này người có dị năng cũng thật sự không nhiều lắm, chưa đến hai phút đã thống kê xong. Còn dư lại chưa được thống kê chỉ có Bạch Thất và Đường Nhượng.

Hứa Bản Minh tới hỏi hai người là dị năng gì.

Bạch Thất biểu đạt ý mình muốn đi ngay lập tức, không cần đăng ký dị năng.

Nhưng đối phương làm việc vô cùng có tính nguyên tắc, vẫn cố gắng yêu cầu hai người đăng kí.

“Hệ Băng.” Bạch Thất nói.

“Còn bạn Đường Nhượng đây.”

“Không có dị năng.” Bạch Thất nhẹ nhàng nói một câu.

Đường Nhượng: “...”

Cái người này, mở mắt nói dối, thật giỏi.

Hứa Bản Minh có chút ngạc nhiên nhìn Đường Nhượng, sở dĩ hắn cảm thấy ngạc nhiên là bởi vì Đường Nhượng được nuôi quá tốt, quá sạch sẽ. Dù tận thế mới bắt đầu chừng mười ngày, nhưng vì nguyên nhân tới quá đột ngột, giống như bọn họ, ở sân vận động ba ngày, lại ở lại nhà ăn ba ngày, sau đó, đi ra bên ngoài hơn một ngày, dẫn đến cả người... Không, cả đám người đều bẩn thỉu.

Đến cả Tô Vũ Vy có dị năng hệ Thủy cũng chỉ miễn cưỡng coi như giữ được sạch sẽ, cũng chưa từng có cảm giác thần thái phấn chấn. Nhớ ngày đó, người người đều cảm thấy cô ta là đóa hoa đệ nhất.

Hiện tại, trực tiếp bị Đường Nhượng biến thành vụn giấy.

Nhưng thái độ Bạch Thất vô cùng chắc chắn, Hứa Bản Minh lại hỏi Đường Nhượng một lần nữa, sau khi nhận được câu trả lời tương tự của Đường Nhượng, cô không có dị năng, mới điều chỉnh trạng thái của hai người lên tài liệu.

Xong hết những chuyện này, Bạch Thất lại bắt đầu chuẩn bị mang Đường Nhượng đi. Trong lòng anh đã rất phiền não rồi, mỗi lần muốn đi đều bị người ta thuyết phục một lần, mình rõ ràng đã để vật phẩm ở lại, vẫn cứ dây dưa đến cùng không chịu dừng.

Đang lúc Hứa Bản Minh lần nữa khuyên hai người ở lại, Bạch Thất nhìn hắn, nói: “Đã như vậy, đưa đồ trong ba lô cho bọn tôi.”

Hứa Bản Minh dừng một chút: “Này... Bạn học Bạch, chúng ta ở nơi này, nhiều người đều cần cứu trợ như vậy, cậu không thể ích kỷ như vậy, rất nhiều người đều là bạn học cùng trường của cậu...”

Bạch Thất: “Cho nên hiện tại, để mấy người ít đi hai phần ăn không phải tốt hơn sao?”

Hứa Bản Minh: “Nhưng...”

Bạch Thất đã không nhịn được, trực tiếp bắn băng tinh trong tay thẳng về phía hắn ta, băng tinh kia giống như mũi tên, lướt qua tai hắn ta, cắm thẳng vào vách tường ở phía sau.

Bước chân Hứa Bản Minh bắt ổn, lão đảo một bước.

Tốc độ của dị năng này quá nhanh, so với cầu lửa của hắn ta không chỉ mạnh hơn một bậc mà thôi, người có được dạng dị năng này, làm gì cần người khác bảo vệ.

Tro mắt nhìn hai người ra cửa, Đồng Cầm Cầm bạn thân Tô Vũ Vy đứng bên cạnh cô ta, hỏi: “Sao cậu không đuổi theo?”

Tô Vũ Vy nói: “Anh ấy có vị hôn thê.”

Đồng Cầm Cầm cắt lời: “Vậy thì có sao, trước kia, cậu với cậu ta có thể nói là chênh lệch gia thế, nhưng hiện tại cũng tận thế rồi, tiền này gia thế nọ, những thứ dòng dõi các kiểu đều vô dụng. Người con gái kia còn là một người không có dị năng, mà cậu lại là người có dị năng hệ Thủy, riêng một điểm

này, đã tốt hơn cô ta cả trăm lần. Tớ nói cậu biết, không đến một tháng, Bạch Ngạn khẳng định sẽ chán cô ta.”

Trong tận thế, người bình thường không có dị năng trong mắt bọn họ chính là liên lụy.

Nghe bạn thân nói như thế, hai mắt Tô Vũ Vy tỏa sáng, cảm thấy chút tình cảm này của mình lại có thêm tia hy vọng.

Nhưng cô ta nghĩ thử vẫn thấy có chút không tin: “Bạch Ngạn bảo vệ cô ta tốt như vậy.”

Một người có thể sống được ở tận thế hay không, có thể trực tiếp nhìn ra được từ độ sạch sẽ của hân.

Cô ta thấy Đường Nhượng từ trên tầng đi xuống, một khắc kia, trong lòng sinh ra ghen tỵ.

Hôm nay Đường Nhượng mặc một cái áo sơ mi tay bông, phía dưới là một cái quần jean ôm lấy chân nhỏ, chân đi một đôi ủng ngắn màu cà phê. Nếu không phải hiện giờ mọi người đều biết là tận thế, sẽ cảm thấy cô ta ở trước tận thế chính là muốn ra khỏi cửa để đi học.

Trước tận thế, dựa vào bề ngoài và thành tích học tập của mình, Tô Vũ Vy luôn là đối tượng đổ kị của mọi người, cho dù tận thế, cô ta cũng cảm thấy trời cao vẫn không đối xử tệ với mình, để cô ta thức tỉnh dị năng hệ Thủy. Lại không nghĩ rằng, hôm nay cũng có ngày mình ghen ghét với người khác.

Đồng Cẩm Cẩm nói: “Cho nên mình mới muốn cậu đuổi theo ra ngoài, đổi lại là cậu, các người sẽ sống càng tốt hơn.”

Chỉ là, giờ phút này Bạch Thất cũng đã kéo Đường Nhượng từ cửa hông đi ra ngoài.

Mặc dù tận thế, nhưng tận thế mới bắt đầu được chín ngày, chín ngày, rất nhiều người còn chưa thay đổi tam quan đã dưỡng thành từ lâu của mình, nhất là những học sinh vừa mới bước vào đời như bọn họ. Dù Tô Vũ Vy hiểu đạo lý này, cuối cùng vẫn không buông bỏ được tự trọng của người con gái mà liều lĩnh đuổi theo ra ngoài.

Cô ta cảm thấy mình cũng nên có kiêu ngạo của mình.

Cô ta phải chờ sau khi Bạch Thất cảm thấy hối hận, quay đầu lại cầu xin cô ta.

Nhìn hai người ra ngoài, phía dưới cũng có học sinh bàn luận xôn xao.

“Cậu nói hai người kia không có một túi vật phẩm siêu lớn, nếu đi ra ngoài lâu như vậy đụng zombie, sao bọn họ có thể sống được?”

“Thôi đi, cậu không nhìn thấy Bạch Ngạn kia là dị năng hệ Băng sao, có ăn có nước, ở chỗ này nhiều ngày như vậy không phải vẫn bình thường đấy à.”

“Không hổ là Bạch Ngạn, cậu nhìn băng tinh vừa rồi của anh ấy đấy, thật lợi hại ...”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thiếu Niên

Bên kia Bạch Thất và Đường Nhượng ra ngoài, mới đột nhiên cảm thấy, zombie bên ngoài thuận mắt hơn nhiều.

Zombie muốn ăn anh, nó sẽ trực tiếp nhào về phía đầu anh, mà người muốn vật của người, cũng không nói thẳng, nhất định phải cùng người bên kia vật lộn, bên này khách sáo một chút, lãng phí rất nhiều thời gian.

Đường Nhượng đi sau lưng Bạch Thất, giúp anh quấy nhiễu zombie phía trước, cũng có chút cảm giác bất bình.

Sữa chua của cô còn đang ở trong túi của Bạch Thất đấy!

Thứ uống một hũ lại ít đi một hũ, sao có thể lấy trở về như trước chứ.

Thất sách thất sách.

Cho đến khi lên xe, miệng Đường Nhượng vẫn vênh lên.

Bạch Thất nhìn thoáng qua, nghĩ một chút, cũng hiểu nguyên do trong đó, khóe môi hơi cong lên, nói: “Em lớn như vậy rồi, giả ngây thơ rất đáng xấu hổ nha.”

Giả ngây thơ có đáng xấu hổ hay không, thật ra thì do nhìn cái mặt.

Mặc dù ngoài miệng Bạch Thất nói như vậy, cũng cảm thấy bộ dạng Đường Nhượng chu môi giả ngây thơ quả thật rất trên chộc người.

Mà tuổi của cô cũng thật sự không lớn, mới vừa trưởng thành mà thôi.

Đường Nhượng nhìn mắt Bạch Thất, ngoan ngoãn thu miệng lại.

Bạch Thất vỗ vỗ đầu Đường Nhượng: “Đợi chút nữa lại đi lấy.”

Đường Nhượng nghe xong nhe răng cười lên: “Anh nói đấy nhé.”

Dĩ nhiên cô không phải thật sự tức giận, kia là trường học cũ của Bạch Thất, dù sao đồ của bọn họ cũng rất nhiều, cũng có năng lực đi thu thập vật phẩm thêm lần nữa, Bạch Thất cho trường học cũ hai túi cũng là nên.

Cho tới giờ cô cũng không phải là người hẹp hòi.

Hai người nhanh chóng rời đi.

Đây chính là điểm tốt của xe thể thao, thật sự rất phong cách.

Nhưng trong tận thế, xe bốn bánh vô dụng nhất cũng chính là xe thể thao. Bởi vì cốp xe thấp, không chạy được đường núi, không gian ít, không đựng được đồ vật. Nhưng không sợ trộm nhất cũng là nó, bởi vì hiện tại đây đường.

Rất nhiều xe thể thao, nửa đường bị chủ ném đi, trực tiếp đổi lấy một chiếc xe việt dã ở bên đường. Sau đó sang hôm sau, lại phát hiện xe việt dã cướp về hoặc lái trở về đều không thấy...

Bạch Thất cũng hơi lo lắng về vấn đề phương tiện giao thông, anh cũng không muốn ngủ một giấc tỉnh lại, xe đã không thấy tăm hơi, cho nên lúc trước vẫn không thay đổi sang xe khác.

Đường được quân đội quét sạch gọn vào một bên, cũng có chút rộng rãi. Chẳng qua trên đường vẫn có nhiều ô tô bị ném vứt bỏ ở một bên như trước.

Hai người ở trên đường đổi một chiếc xe việt dã hết sức bình thường (quả thực không thể tìm được xe tốt), tình trạng trên đường hiện nay cũng không biết thế nào, cho nên hai người đổi sang xe việt dã có thể đối mặt với tình hình giao thông phức tạp.

Trên đường đi không dừng lại nữa, mở bản đồ ra, theo vị trí đánh dấu, sau khi lại đến thành phố H trừ ít vật phẩm sẽ đi về hướng thành phố A.

Bởi vì đi về thành phố A cũng nhất định phải đi qua thành phố H.

Thật ra thì hiện tại suy nghĩ đi về phía thành phố A chiếm biệt thự trước của Bạch Thất đã nhạt đi rất nhiều, dù sao trên tay hai người có đầy đủ vật phẩm, chỉ cần có một chỗ an toàn, nơi nào không thể đặt chân tới chứ.

Nếu như bình thường, anh lái xe đến thành phố H, đại khái cũng chỉ mất nửa giờ, nhưng hiện tại zombie trên đường quá nhiều, tình trạng đường cũng không tốt, mà nơi nào gặp được vài con zombie, hai người sẽ dừng xe lại, đánh zombie một chút.

Bạch Thất cầm dao vào đầu zombie, móc ra một tinh hạch đưa cho Đường Nhượng.

Đường Nhượng cầm lấy tinh hạch, nhìn một chút: “Tinh hạch hôm nay dễ lấy hơn một chút so với hôm qua.”

Bạch Thất giờ gật đầu, “Có liên quan tới thời gian dài ngắn biến thành zombie.”

Đường Nhượng cất tinh hạch vào trong khoảng không gian, lại mò ra một bình nước, đưa tới: “Vậy có phải sau này trong đầu tất cả zombie đều sẽ có tinh hạch hay không?”

Bạch Thất uống một hớp, “Đúng vậy, không lâu nữa người có dị năng có lẽ cũng đều biết trong đầu zombie có vật này.”

Dù sao ở kiếp trước khi anh tiến vào căn cứ chậm hơn ba tháng, mọi người đã phát hiện chuyện tinh hạch này.

Đường Nhượng nói: “Vậy chúng ta trước chuẩn bị nhiều chút.”

Tiếp theo hai người tiếp tục đánh zombie, đào tinh hạch.

Cứ như vậy đánh đánh ngừng ngừng, chờ đến lúc đi qua cây cầu lớn hướng về phía thành phố, đã được ba giờ đồng hồ.

Ở trong xe dùng trưa cơm, Bạch Thất vừa định tiếp tục lái xe.

Đường Nhượng ngăn cản nói: “Chờ một chút, anh nhìn, người kia...”

Bạch Thất nhìn theo hướng tầm mắt của Đường Nhượng, chỉ thấy một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đối diện với một đám zombie, sét đánh rề rề, dị năng hệ Lôi mười phần đẹp dễ lóa mắt.

“Anh nói xem, có phải chúng ta đã gặp cậu ta ở nơi nào rồi không.” Đường Nhược nghiêng đầu suy tư.

Người cô gặp ở thế giới này, quả thực không nhiều lắm.

Bạch Thất nói: “Ồ trong tiểu khu trước kia, con trai bảo vệ Điền.”

“Đúng vậy, không trách được nhìn quen mắt.” Đường Nhược nhớ lại, mình còn từng đưa hai người bọn họ chai nước, “Vậy sao một mình cậu ta lại ở đây?”

Bạch Thất không nói gì, giúp Đường Nhược buộc lại dây an toàn.

Một người xuất hiện ở nơi này, có thể xuất hiện hai loại tình huống, một là, cậu ta giống như bọn họ ở chỗ này đánh quái tăng cấp, còn có một loại chính là cậu ta mất đi cha mình, lưu lạc đến đây.

Khi nhìn bộ dáng cậu ta như một cái xác không hồn không còn thiết sống, đoán có lẽ khả năng thứ hai tương đối lớn.

Đường Nhược nhìn bộ dạng vô cùng không bình thường của thiếu niên kia, có chút không đành lòng. Sở dĩ lần trước cô đưa nước cho hai người họ, chủ yếu chính là nhìn bọn họ hết sức thật thà chất phác, một bộ dạng người hiền lành nên mới để lại ấn tượng tốt.

“Không bằng dẫn cậu ta theo đi, nhìn đi năng của cậu ta dường như rất mạnh, nhiều người một chỗ càng an toàn hơn.”

Bạch Thất lại quay đầu nhìn tình hình chiến đấu bên kia.

Có lẽ thiếu niên định lấy cái chết ra để chiến đấu, toàn bộ những zombie vây quanh kia đều không thể tới gần cậu ta, nhưng mà zombie quá nhiều, chỉ sợ không bao lâu nữa, thiếu niên sắp không kiên trì được nữa.

Dị năng hệ Lôi mạnh, tuy nhiên dị năng cũng sẽ có lúc dùng hết.

Bạch Thất lái xe đi qua, Đường Nhược dùng sức mạnh tinh thần khống chế mấy con, Bạch Thất sử dụng băng tinh giải quyết bốn con.

Băng tinh song song là Bạch Thất vừa mới phát hiện, so sánh với ngày hôm qua, uy lực ngưng tụ băng tinh hôm nay càng lớn, lực đạo cũng càng chuẩn, có thể một lần giết cùng lúc hai con zombie.

Đường Nhược cũng cảm thấy sức mạnh tinh thần của mình xài thuận tay hơn.

Nhưng hai người hiện giờ cũng không có thời gian thảo luận vấn đề này.

Ba người giải quyết zombie xung quanh, Bạch Thất xuống xe thu thập tinh hạch.

Sau tận thế, lời độc lòng nhất là: Có tiền nghi không chiếm, khôn kiếp!

Anh ngưng tụ một chút, một thanh băng đao cỡ nhỏ xuất hiện trong tay. Mặc dù so với dị năng cấp ba anh ngưng tụ kiếp trước nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng là đột phá vô cùng lớn. Ở kiếp trước, dị năng của anh đến cấp ba mới ngưng tụ ra băng đao.

Mà hôm nay, mới dị năng cấp một đã ra băng đao.

Đường Nhược thấy Bạch Thất đào tinh hạch, tự mình đi tới bên cạnh thiếu niên, lấy nước từ trong ba lô đưa tới: “Cái loại chiến đấu vừa rồi của em, không muốn sống nữa sao?”

Thiếu niên mờ mịt nhìn Đường Nhược, thấy nước trong tay cô, lại đã từng gặp qua nhiều lần ở tiểu khu, được cha của cậu coi là ‘Con nhà người ta’ làm tám gương răn dạy, mới biểu lộ một chút: “Em, cha của em bị những thứ quái vật này cắn chết.”

Đường Nhược có chút sửng lại, cũng không biết nên nói gì an ủi cậu ta.

Bảo vệ gặp qua hai lần ở tiểu khu kia, bây giờ cứ như vậy mất đi. Từ nhỏ cô chưa từng được cảm nhận tình thương của cha, không biết mất cha là cảm giác như thế nào, nhưng cũng từng trải qua đau khổ mất đi bà ngoại. Cho nên tâm trạng thiếu niên bây giờ, cô cũng có thể hiểu.

“Vì cha cậu chết mà cậu cũng muốn tự sát à?” Tốc độ tay của Bạch Thất rất nhanh, không lâu sau đã thu thập xong chiến lợi phẩm.

Thiếu niên nhìn Bạch Thất, từ từ mở trừng hai mắt, cúi đầu xuống: “Em không tự sát, em, em là vì báo thù cho ba em.”

Đường Nhược nhét nước vào trong tay cậu ta: “Nhưng em như vậy so với tự sát không khác nhau là bao.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Điền Hải

Ba người đứng trên đường cái cũng không an toàn, dĩ nhiên hai người mang thiếu niên lên xe, cũng may hiện tại đã đổi xe, nếu không với cái xe thể thao lúc trước thật sự không thể dẫn người theo.

Trên đường, thiếu niên Điền Hải dứt quãng giải thích chuyện xảy ra với cha con cậu ta.

Sau khi tiểu khu phát sinh quái vật biến dị, ba ngày trước cũng không có vấn đề gì lớn, thỉnh thoảng phát hiện một hai con zombie, tất cả mọi người sẽ cùng đi đánh chết, nhưng sau đó, đột nhiên trong một đêm, gần như hơn một nửa tiểu khu đều biến thành zombie. Mỗi một ngày qua đi, số lượng zombie dường như càng tăng lên, trước đó cảnh sát vũ trang cũng không xuất hiện. Nhưng hai cha con nhà họ Điền trước đó bởi vì cảm thấy đồ ăn bị lên giá ào ào quá đắt, cũng không trữ vật phẩm trong phòng làm việc.

Cho nên tối ngày hôm qua, cha Điền tranh thủ sau khi con trai ngủ, một thân một mình ra ngoài tìm thức ăn.

Trong lúc Điền Hải khắp nơi tìm cha, mới phát hiện cha đã bị zombie ăn cách đó không xa, chỉ còn lại một nửa mặt cùng xương cốt dầm máu.

Mẹ của cậu qua đời sớm, cha vì để cậu có tiền đi học đại học, chỉ là một nông dân đến thành phố H làm công, trong kỳ nghỉ hè, Điền Hải được cậu mình đưa đến thành phố H đi theo bên người cha cậu, hai cha con có thể nói là sống nương tựa lẫn nhau. Trước đó rất nhiều người nói phát sốt biến thành các loại zombie, khi đó, mỗi lúc trời tối, cậu lại phát sốt, cha đều vụng trộm chăm sóc cậu, cũng không nói gì cả, nước có thể uống được đều cố gắng giữ lại cho cậu, mà hôm nay... Hôm nay cứ như vậy bị ăn sạch...

Điền Hải vô cùng khiếp sợ, dưới sự phẫn nộ, trong tay đột nhiên xuất hiện một đạo sấm sét. Cậu bất chấp tất cả, ném về phía những zombie kia.

Hai mắt bị kín bởi thù hận, Điền Hải một đường từ tiểu khu giết ra ngoài, cậu cái gì cũng mặc kệ, trong lòng chỉ tồn tại suy nghĩ giết sạch bọn chúng.

Khi thể lực tiêu hao hầu như không còn, cậu tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi, sau đó lại tiếp tục đánh, dù sao không còn có cái gì nữa, cậu cũng không sợ mất đi cả sinh mạng. Cũng may số tốt, cứ vậy mạnh mẽ đánh giết mấy cây số, cũng không bị zombie ăn.

Đường Nhượng nghe cậu ta kể lại, cũng không biết tâm tình nên như thế nào.

Nói cậu ta ngốc ư, nhưng phản tình cảm của cậu ta dành cho cha khiến Đường Nhượng rất động lòng, nói cậu ta đừng cảm sao, điên cuồng lao ra như vậy, cũng chỉ có thể được xưng tụng là hữu dũng vô mưu.

Cuối cùng cô chỉ có thể nói: “Cha em đi ra ngoài vì tìm đồ ăn cho em, vì cái gì, chỉ vì muốn em sống tốt. Mà em liều lĩnh vì cha báo thù như vậy, chắc hẳn không phải là đáng về mà cha em muốn nhìn thấy.”

Cô không biết an ủi người khác thế nào, chỉ có thể nhớ tới lúc bà ngoại mất đi, có người từng nói với cô như vậy, thêm thất lỗi của mình sửa lại một chút.

“Em nên sống thật tốt, sống thay phần cha em nữa, chứ không phải chỉ sau chốc lát em lại đi theo bước chân của bác ấy, sau đó lên thiên đường gặp lại cha mình, sẽ nói thế nào đây, nói, em rời khỏi cha, nên ngay cả chăm sóc bản thân mình còn không được à.”

Thiếu niên ngồi phía sau nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là quá lỗ mãng, tất cả hy vọng đều dành cho cậu, cha nhất định không muốn cậu cứ chết đi như vậy.

Trong xe trầm mặc một hồi.

Bạch Thất quay đầu nhìn Đường Nhượng một chút, muốn tán dương khả năng khuyên người khác của cô hôm nay, lại không nghĩ đến, sẽ thấy được hai mắt dầm lệ yêu kiều của cô.

Cho nên, đưa tay tới, vỗ vỗ tay cô, không tiếng động an ủi cô.

Chẳng qua là, tay của anh vừa đưa tới, Đường Nhượng lập tức nắm chặt, không hề buông ra nữa.

Sau khi tiến vào khu vực thành phố, rõ ràng số lượng zombie tăng lên đáng kể, dù bọn họ cố gắng lựa chọn con đường đi chuyển rất vắng vẻ, vẫn có thể thấy rất nhiều zombie theo đuổi phía sau bọn họ.

Trên đường phố rất lộn xộn, khắp nơi là mọi người vội vàng rời đi, đồ đạc rơi là tả, hài cốt con người, thi thể zombie... Thành phố giống như vừa trải qua chiến loạn rửa tội.

Tất cả cửa lớn của các cửa hàng trang trí hoa lệ đều đóng chặt. Một thành phố mỹ lệ xưa kia giờ nơi nơi đều trở nên hoang tàn. Trên đường đi lại, tất cả đều là mặt mũi zombie rửa nát.

Khi bọn họ lái xe qua, nhìn thấy rất nhiều người dân treo vải trắng hoặc vải đỏ trên tầng, cũng có người trực tiếp đưa đầu hoặc tay ra kêu cứu...

Bạch Thất đều coi như không nhìn thấy, trực tiếp lái xe đi qua.

Bọn họ không phải là chúa cứu thế, không thể cứu vớt thế giới, bọn họ cũng chỉ muốn sống sót.

Qua không lâu, sau khi xe bảy lần quật tám lần rẽ, Bạch Thất trực tiếp dừng xe ở trong một cái ngõ cụt. Tiếp theo, hắn xoay người đối diện với Điền Hải nói: “Trước giải quyết hết mấy cái đuôi theo sau đây.”

Điền Hải gạt đầu, mở cửa xe xuống xe ném lòi cầu về phía sau.

Vừa rồi cậu đã ăn no bụng ở trên xe, Đường Nhược đưa cho cậu hai viên tinh thạch màu lam, là đồ để cậu hồi sức. Dù cậu cảm thấy kỳ quái, cũng vẫn làm theo, hiện tại đã cảm thấy dị năng khôi phục hơn nửa.

Hơn nữa, quả thực cậu nhìn thấy những thứ zombie này, chỉ có một loại ý nghĩ chiến đấu giết sạch bọn chúng.

Ba người xuống xe đánh, nhưng chân chính nhìn qua cũng chỉ có Điền Hải và Bạch Thất đánh, dị năng của Đường Nhược quá bí ẩn, căn bản khiến người ta nhìn không ra. Cô cũng chỉ có thể quấy nhiễu hành động của zombie và dùng sức mạnh tinh thần bao quanh ba người mà thôi.

Zombie nơi này thật sự nhiều, nhiều đến nỗi chỉ cần là người bình thường đều sẽ không ngốc mà đi tới đây. Đường Nhược đi theo sau hai người ở đằng trước, cô thấy hai người hết sức chuyên chú đánh zombie, mà trên mặt đất rất nhiều zombie đều không kịp đào tinh hạch, chỉ có thể tự mình thỉnh thoảng thu thập tinh hạch trong đầu zombie.

Chỉ là thứ đồ rửa nát này, quả thực khó ngửi, bộ dạng cũng tồi tàn khó mà lọt vào trong tầm mắt ...

Đường Nhược đào hai cái đầu zombie, đào được một viên tinh hạch, nôn một lần.

Bạch Thất lúc đào tinh hạch thành thạo điều luyện, buồn nôn cũng có thể làm thành hình ảnh siêu phàm thoát tục, vô cùng tuyệt vời, vì sao đến phiên mình lại thành đáng về sụp đổ hình tượng như vậy.

Dĩ nhiên, sau khi nôn ra một lần, tốc độ Đường Nhược đào đầu zombie càng thêm nhanh.

Lần này đào mười tinh hạch, mới nôn ra một lần.

Giống như suy nghĩ lúc trước, Đường Nhược tin tưởng, ới này ới này, cô sẽ quen thôi.

Zombie chỉ chút, ba người có chút dị năng đánh chém chống đỡ không nổi, ở chỗ này có cái tốt là rẽ một cái chính là đường phố của thành phố thương nghiệp H nổi danh nhất, mỗi cửa hàng thương nghiệp trên đường đều là độc lập, nói cách khác mỗi cái cửa hàng đều có cửa!

Sau khi ba người đánh chém không còn thể lực, Bạch Thất mở ra một cái cửa thủy tinh, để cho mọi người vào nghỉ ngơi trước.

Hiện tại zombie cũng đều ở dạng sơ cấp nhiều nhất là đến cấp một, chỉ cần giữ cửa đóng chặt, zombie cũng không có thể tiến vào.

Hai người không biết Bạch Thất dùng cách gì phá mở được cửa thủy tinh của cửa hàng, nhưng đã có nơi nghỉ ngơi tốt, dù sao so với không có cũng tốt hơn rất nhiều.

Quan trọng nhất là chôn nghỉ ngơi tạm thời này là một cửa hàng quần áo nam, còn là một cửa hàng quần áo nam nguyên vẹn.

Quần áo của Bạch Thất và Điền Hải dù có sức mạnh tinh thần của Đường Nhược bao quanh nên không bị nhiễm máu, nhưng từ lâu đã mồ hôi đầm đìa. Thế là đương nhiên ở ngay chỗ này thay quần áo.

Nhìn Bạch Thất từ trong phòng thay đồ đi ra ngoài, quần đen phối với áo sơ mi cùng màu, Đường Nhược nhũn mảy, quả nhiên là hình người đáng người.

Bạch Thất vốn dĩ cao 1m83, cộng thêm dáng người hoàn mỹ do tập thể dục lâu ngày thường xuyên, được bộ đồ đen che giấu, càng thêm cao lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Càn Quét

Ngược lại, Điền Hải lo lắng cầm quần áo trở lại: “Bạch. . ., anh Bạch, chúng ta như vậy không phải gọi là trộm sao?”

Bạch Thất “Ừ” một tiếng, liếc nhìn cậu ta một cái: “Như vậy, cậu bỏ quần áo xuống, mặc nguyên như cũ đi.”

Điền Hải cảm thấy mặc dù vẻ mặt Bạch Thất không chút thay đổi, nhưng cũng có thể từ trong giọng nói nghe ra được tức giận mơ hồ của hắn. Gương mặt cậu đỏ lên, vẫn xoay người đi vào phòng thay quần áo.

Đường Nhược cũng cảm thấy quần áo ở đây quả thật rất phù hợp với Bạch Thất, tranh thủ khoảng không gian còn nhiều, tự mình đi qua chọn, nhìn thấy thích hợp với anh đều thu vào bên trong khoảng không gian.

May mà nơi này đã đưa ra trang phục mùa đông cho thị trường.

Cho nên trừ áo khoác ngoài, nơi này, khăn quàng cổ, bao tay, tất, quần lót... Toàn bộ đều đủ.

Bạch Thất cũng chú ý tới động tác của Đường Nhược, mặc dù trong lòng vui vẻ, nhưng vẫn nhắc nhở: “Cầm ít thôi.” Quần áo của hắn thật ra cũng đủ rồi, ngoại trừ lần trước lấy ở trong trung tâm thương mại còn có lúc trước trong nhà hóa trang, một ngày đổi một bộ vẫn có thể nửa năm không đụng hàng.

Đường Nhược bỏ một cái áo gió nam vào, quay đầu cười một tiếng: “Yên nào, dù sao không bỏ xuống được, lấy thêm đi ra ngoài vút cũng được”

Bạch Thất cũng đi theo Đường Nhược, vị hôn thê mua sắm quần áo vì mình, chẳng lẽ còn muốn ghét bỏ ư.

Đương nhiên vui sướng không kịp nữa là.

Sau đó, anh đi đến từng góc cửa sổ, nhà kho, quan sát.

Khi Điền Hải đổi quần áo xong, Đường Nhược đã cùng Bạch Thất ngồi ở bên cạnh bàn cao cấp trong tiệm nghỉ ngơi, bắt đầu ăn.

Đường Nhược nhìn thấy Điền Hải, cười nói: “Tối đây ăn một chút đi.”

Trong túi du lịch của bọn họ có rất nhiều thứ, Điền Hải biết, nhưng lại không biết ngay cả com nắm cũng có. Cậu cực kì ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi, hết sức xấu hổ đi qua, nhận lấy nắm com Đường Nhược đưa tới, nói câu cảm ơn, lại bắt đầu ăn.

Ăn no vừa đủ, ba người lại muốn đi ra ngoài đối mặt với đám zombie chi chít.

Lúc đi, Bạch Thất đưa ví tiền của mình cho Điền Hải.

Điền Hải cầm lấy ví tiền, sừng sốt.

Bạch Thất nói: “Cho cậu mượn, cậu cầm tiền đi trả.”

Điền Hải đỏ bừng cả khuôn mặt.

Cậu cũng biết vừa rồi mình nói sai, hiện tại đây đường đều là zombie, nơi nào còn cần trả tiền.

Hơn nữa, hiện tại cậu cũng cống theo một ba lô quần áo ở sau lưng đấy.

Đường Nhược không nhìn được trọn trắng mắt, không nghĩ tới, người đàn ông nhìn qua mang bộ dạng nhẹ nhàng bao dung vậy, thì ra thực chất ghi hận ở bên trong.

Ra khỏi cửa hàng quần áo nam, ba người một đường chém giết tới một cửa hàng bách hoá.

Đây là cửa hàng lớn nhất trên con đường này, bên trong có đặc sản các nơi, hộp quà cao cấp ... Dĩ nhiên còn có rất nhiều zombie.

Lúc ở trên đường, Điền Hải phát hiện Đường Nhược đi theo phía sau bọn họ, nhìn thấy Bạch Thất vô ý hay cố tình bảo vệ cô, mới cảm thấy mình thực sự có hơi bị coi thường. Cậu cảm thấy Đường Nhược chắc không có dị năng, nếu hai người đã cứu mình, mình nên báo đáp người ta, mà thân thủ của Bạch Thất hiển nhiên không cần mình bảo vệ, như vậy mình nên bảo vệ tốt cho Đường Nhược.

Kết quả, dọc theo con đường này, tốc độ của ba người quả thật có hơi chậm, nếu không phải có sức mạnh tinh thần của Đường Nhược che chở, ba người đều sẽ bị thương khắp người.

Bước vào cửa hàng, nhưng không nhìn thấy nhiều zombie như trong tưởng tượng.

Đường Nhược có chút ngạc nhiên. Trái lại Bạch Thất cũng không hề ngạc nhiên. Lúc trước, ngày tận thế đầu tiên, anh dẫn Đường Nhược dạo qua một vòng, nhìn thấy rất nhiều khu vực trong thành phố đã bị quân đội khống chế. Nếu quân đội đã khống chế, như vậy rất nhiều nơi sẽ không để cho người tiến vào. Mà cửa hàng này, có lẽ cũng là một trong những chỗ cho bọn họ đi dời vật phẩm.

Dọn dẹp xong những zombie này, lấy tinh hạch của bọn chúng, thi thể vứt một chỗ, sau khi trải qua mấy phen hành hạ, cũng tốn không ít thời gian.

Lúc mới tra xét cửa hàng này, mới thật đúng như Bạch Thất nói, rất nhiều thứ đã không có, mà sự thiếu hụt kia, không phải giống như Đường Nhược có không gian dị năng cỡ lớn trực tiếp lấy đồ đi, mà chính là rất nhiều người đã đến lấy đi.

Ba người định ở chỗ này qua một đêm, sau đó thuận tiện sử dụng một chút đồ còn tốt ‘Canh thừa thịt nguội’ mà quân đội để lại.

Diện tích tầng hai không lớn, chủ yếu là bán một vài hộp quà cao cấp. Mà chỗ tốt của cửa hàng bách hóa chính là tầng hai đều sẽ có phòng làm việc nhỏ. Dĩ nhiên nơi này cũng có.

Đương nhiên cái phòng làm việc này trở thành chỗ ngủ qua đêm của Bạch Thất và Đường Nhược.

Bạch Thất sắp xếp cho Điền Hải chỗ ngủ ở trên quầy bên ngoài. Quầy hàng cực lớn, trở mình làm giường cũng hoàn toàn không có vấn đề.

Mặc dù Điền Hải cũng đã sớm thức tỉnh dị năng, nhưng hôm nay cậu mới phát hiện bản thân sở hữu dị năng, lại mệt mỏi trên đường một ngày, vốn cho rằng nghĩ đến cha nhất định sẽ không cách nào chìm vào giấc ngủ, lại không ngờ, nhanh chóng ngủ mất.

Một ngày mờ mịt, lại đã hết no bụng, dĩ nhiên Đường Nhược muốn tắm rửa thật tốt. Thế nên cô vô cùng tự nhiên lấy nước tắm bỏ vào bồn tắm.

Lần này Bạch Thất không dám ở bên ngoài nhìn máy tính bảng, anh đẩy xe đẩy ra ngoài dọn sạch toàn bộ thức ăn còn thừa lại, cũng dọn sạch một xe đồ đầy, đảm bảo lau xường gì đó còn có không ít tổ yến vảy cá.

Hai người tắm rửa xong, dĩ nhiên đi ngủ.

Hai người đã thành thói quen ngủ chung một chỗ, Đường Nhược nhanh chóng ngủ thiếp đi, Bạch Thất cọ nhẹ trên cổ cô, cũng rất hài lòng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại đương nhiên lại tiếp tục nhiệm vụ hàng ngày, tiếp tục giết zombie, đào tinh hạch, thu thập vật phẩm, tập luyện dị năng...

Bốn giờ, trời vừa tối, ba người vào trong một cửa hàng qua đêm.

Mà mỗi lần Bạch Thất lựa chọn chỗ qua đêm, luôn luôn có gian phòng độc lập. Mỗi lần cũng để cho Đường Nhược tắm rửa xong rồi yên tĩnh đi ngủ.

Bỏ ra mấy ngày thời gian, tổng cộng mới đi được 300m.

Các loại cửa hàng trên đường dành riêng cho người đi bộ đều quét sạch một lần, Bạch Thất quyết định lên đường đi thành phố A.

Zombie quá nhiều, hoàn toàn không có dấu hiệu giải quyết xong, nếu ở lại nơi này lâu dài, tin tức sẽ bị hạn chế. Nếu chỉ có mình hai người cũng tốt, có thêm một Điền Hải, Bạch Thất không có cách nào suy nghĩ tách biệt với đời được.

Cho nên vẫn quyết định đi thành phố A.

Mà, qua mấy ngày huấn luyện, Bạch Thất cũng nhìn thấy Đường Nhược sử dụng dị năng tiến bộ không ít.

Nơi qua đêm hôm nay là một cửa hàng ngọc thạch. Loại đồ vật như ngọc thạch ở trong tận thế có thể nói là không đáng một xu, cho nên khi quân đội đi dời vật phẩm, hoàn toàn, ngay từ đầu chưa hề động đến nơi này, dẫn đến toàn bộ những thứ này bị ba người vơ vét sạch.

Chỉ là, lúc tích trữ thứ này, Đường Nhược cũng vô cùng khó hiểu, lúc chuẩn bị ngủ, cô lại hỏi: “Chúng ta cầm nhiều đồ vàng ngọc như vậy làm gì?”

Bạch Thất luồn đầu ngón tay vào tóc của cô, nói: “Sau này có thể làm vũ khí, nhân viên khoa học trong căn cứ sẽ nghiên cứu ra được.”

Đường Nhược thấy hấn ‘thăng thẩn’ như vậy, cũng hơi kinh ngạc: “Sau này vũ khí cần vàng bạc sao?”

Bạch Thất “Ừ” một tiếng.

Đường Nhược “A” một tiếng, cũng không hỏi nữa.

Cô cảm thấy dường như Bạch Thất không thích nhắc tới chuyện ‘lúc trước’, thật ra thì cô cũng không biết vì sao mình cũng có chút ghét bỏ việc anh trải qua ‘lúc trước’, hình như vì nguyên nhân không có mình tham dự?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Dâu Tây

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Đường Nhựt không muốn đề tài cứ tẻ ngắt như vậy, cho nên cô nhắc đến một chuyện khác: “À, gần đây em cảm thấy tinh thần lực của em cường đại hơn rất nhiều. Trước kia, lúc phải bao bọc cả ba người chúng ta, nửa giờ sẽ cảm thấy dị năng có chút hư không, bây giờ nguyên một giờ liền mà cũng không có cảm giác dị năng trống rỗng đi.....”

Bạch Thất cũng đã phát hiện chuyện dị năng mình tăng tiến, hiện tại anh cũng có thể ngưng tụ Băng tinh thành quả cầu rồi, hai chiêu đánh 4 con cũng đã biến thành một chiêu đánh 5 rồi.

“Mấy ngày qua mỗi người chúng ta hấp thu tinh hạch cũng chỉ có chừng một trăm viên, chắc không thể lên cấp nhanh như vậy, chuyện này quả thật tương đối quái dị.....”

Kiếp trước anh phải mất gần bảy tháng mới lên đến cấp thứ hai, hơn nữa hiện tại thật ra thì còn cường đại hơn dị năng cấp hai kiếp trước, nếu lại tấn cấp, khó bảo đảm sẽ không lợi hại hơn so với dị năng cấp ba.

“Ừ, nhưng em nghĩ, chúng ta có tiến bộ là tốt rồi, dù sao sức mạnh càng lớn thì an toàn lại càng được bảo đảm chứ sao.” Vừa nói, Đường Nhựt vừa lấy một vốc dâu tây từ trong không gian ra, mình còn chưa ăn, đã dứt một quả vào trong miệng Bạch Thất trước.

Trong nháy mắt, ngọt ngào cả khoang miệng.

Trước khi ngủ ăn đồ ngọt, cái thói quen này không tốt, nhưng Bạch Thất cũng biết bình thường Đường Nhựt rất chú trọng phương diện dưỡng sinh dưỡng sức, nhất định cảm thấy nguyên nhân là do Điện Hải ở đây cả ngày hôm nay, cho nên muốn ăn cũng phải chờ đến bây giờ mới lấy ra, cũng nhận lấy khay dâu tây kia, nói: “Đi ngủ thôi, không thể ăn nhiều.”

Đường Nhựt gật đầu, hỏi hân: “Ăn ngon không?”

“Ừ, rất ngọt.”

Đường Nhựt cũng cầm lấy một viên cắn một cái: “Ừ, dâu tây trồng trong không gian ra quả nhiên rất ngọt.”

Bạch Thất cũng có chút ngạc nhiên cả người, hân nhìn dâu tây trong mâm một chút, thịt quả đỏ đỏ, trong veo như nước, quả thật lớn hơn dâu tây trong trí nhớ rất nhiều: “Từ lúc gieo xuống mới được khoảng mười ngày đi, sao nhanh như vậy đã chín?”

Đường Nhựt gật đầu, rồi cắn dâu tây: “Đúng vậy, lúc nhỏ rồi trồng xuống, không phải nở hoa rồi sao, sau đó ngày hôm qua em vừa nhìn liền thấy rõ hơn. Không chỉ là dâu tây, thật giống như cây xoài, cà chua cũng sẽ chín, sau này chúng ta sẽ có rất nhiều trái cây.”

Trong không gian của cô còn có một chút rau dưa, cũng có thể đào lên để ngày sau sử dụng.

Bạch Thất lại có suy nghĩ ‘dị năng không gian thật là tiện lợi’.

Nhìn thấy Đường Nhựt lại ăn một quả dâu tây, vẻ mặt thỏa mãn, đột nhiên anh nghĩ đến con suối trong không gian kia, cho nên nói: “Có lẽ nguyên nhân dị năng của chúng ta tinh tiến phải là công lao của nước suối trong không gian của em.”

Không thể trách Bạch Thất đến bây giờ mới nghĩ đến, những tình tiết chỉ tồn tại trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng này, Bạch Thất thật sự không biết.

Trước khi tận thế Bạch Thất cũng là học sinh tốt, học bá tốt, luôn thể hiện bộ dáng mọi người đều say mình ta tính, trừ việc học thuật thì chính là rèn luyện thân thể, mấy thứ tiểu thuyết cùng phim truyền hình này hiểu biết có hạn.

Rất nhiều thứ cũng đều là từ sau tận thế, nghe được từ trong miệng người kể chuyện.

Mà Đường Nhựt cũng giống như vậy, kiếp trước bởi vì mẹ muốn danh chính ngôn thuận lấy được nhiều phí nuôi dưỡng, cho nên mượn danh nghĩa Đường Nhựt, đăng kí cho cô rất nhiều chương trình học, khiến cho cô trừ việc đi tới trường học, tan giờ học theo bồi bà ngoại, vẫn chỉ hứng thú học hành. Cũng thật lòng chưa từng nghe qua những thứ tình tiết huyền hoặc này.

“Anh nói là nước suối trong không gian của em giúp dị năng của chúng ta tiến bộ?” Ý thức ngốc nghếch của cô vẫn là không tin.

Bạch Thất cũng từ từ động não giải thích: “Mỗi lần tắm rửa xong không phải nước suối đều hơi đen à, đâu còn là nước sạch trong, chắc là rửa đi tạp chất trong cơ thể, để cho dị năng tiến vào cơ thể thông thuận hơn thôi, hơn nữa nếu nước suối đó không có linh tính thì không thể dưỡng được dâu tây lớn như vậy đâu.”

Đường Nhựt nhìn nhìn dâu tây trong tay, cũng tin một chút: “Thì ra là dị năng không gian của em lợi hại như thế.”

Bạch Thất cũng không tin không gian này là dị năng của Đường Nhựt, ba năm tận thế anh chưa hề nghe nói qua có người có hai dị năng. Và lại ‘dị năng’ này của Đường Nhựt là thức tỉnh từ trước khi cô ‘phát sốt’. Cũng chứng minh cái này hẳn không phải là dị năng.

Cho nên Bạch Thất liền hỏi một lần, lúc trước có phát hiện cái không gian này chỗ nào kì dị.

Chỗ kì dị.

Đường Nhựt nghĩ nghĩ, mới đem chuyện mình bóp nát một khối ngọc, khiến trên tay sinh ra một hình xăm thực vật nói ra.

Cô không nói rõ chuyện mình xuyên tới đây, chỉ nói mình sau khi tỉnh lại.

“Nó liền khắc ở trên tay, vẫn không đau không ngứa, không có cảm giác gì, từ trước tới nay chưa bao giờ em nghĩ tới nó.”

Đĩ nhiên nói xong cô cũng hiểu một ít chuyện trong đó.

“Ý của anh là, thật ra thì không gian của em không phải là dị năng không gian, mà liên quan tới miếng ngọc bội kia?”

Nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt vấn đề trong đó, Bạch Thất đối với cô ‘nhị’ cũng vui mừng hơn một chút.

*từ ‘nhị’ cũng có nghĩa là ngọc.

Anh nắm lấy tay Đường Nhựt lần nữa, nhìn kỹ một chút, nói: “Chắc có quan hệ với miếng ngọc bội kia, chẳng qua hiện tại chúng ta cũng chỉ là suy đoán mà thôi, chỉ cần vật này không có tổn hại gì tới em thì không có vấn đề.”

Đường Nhựt vô cùng nhanh chóng lấy ra tất cả ngọc khí trong không gian bày ở trên giường.

Bạch Thất có chút không hiểu được nhìn cô.

Đường Nhựt để Bạch Thất dùng dao băng tách chúng ra.

Bạch Thất bật cười, nếu như loại vật này dễ dàng lấy được như vậy, khi tận thế cũng không khiến cho lòng người hoảng hốt đến thế.

Đường Nhựt vẫn kiên trì để cho anh mở hết ngọc bội ra xem một lần: “Nếu không chúng ta cảm nhiều ngọc như vậy cũng vô ích.”

Bạch Thất suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy Đường Nhựt nói có đạo lý, mà lúc trước anh để cho Đường Nhựt tích trữ ngọc bội, cũng là bởi vì từng có một cái tin đồn như vậy mà thôi.

Nếu Đường Nhựt thực sự gặp được chuyện này, đã xác minh tính chính xác của tin đồn, vì sao bọn họ không thử nhìn xem chút nữa.

Cho nên liền tách mở tất cả ngọc bội ra.

Có điều những miếng này đều là ngọc vô cùng bình thường, không có chỗ nào khác biệt hết. Tách hết sạch cũng không có nhìn thấy mảnh nhỏ giống như kim khí nào.

Đường Nhựt vô cùng không hài lòng nói: “Quá xui.”

Bạch Thất vỗ vỗ đầu của cô: “Cô nàng ngốc.”

Có lẽ do vận may của cô vô cùng lớn mới có thể nhận được không gian trong khối ngọc này, mà bên cạnh mình có cô, thật ra thì cũng là cơ duyên trời cho rồi, thật sự không cần quá tham lam muốn một cái không gian.

Chỉ cần vẫn có cô, thật sự, cũng là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Qua Đêm Ở Siêu Thị

Sau, chính là theo kế hoạch đi thành phố A.

Điền Hải cũng không có chỗ có thể đi, dĩ nhiên theo chân hai người. Cậu sợ Bạch Thất ghét bỏ, bỏ cậu lại mặc kệ, cho nên mỗi lần đều rất liều mạng đánh Zombie, bảo vệ Đường Nhựt.

Từ chỗ cũ lái xe về, ba người liền thông qua một con hẻm nhỏ vắng vẻ ra khỏi thành phố H.

Bên trong khu dân cư Zombie vẫn tương đối nhiều, cũng may gần đây dị năng tinh thần lực của Đường Nhựt tăng mạnh, có thể bao trùm một tầng tinh thần lực lên cả chiếc xe, mà dị năng hai người Bạch Thất Điền Hải cũng không tầm thường, ba người từ trong hẻm nhỏ vắng vẻ mở ra một lối đi nhỏ cũng không có bao nhiêu vấn đề.

Nếu là trên đường cái, ba người một chiếc xe, xem chừng cũng hơi quá sức.

Ở trên đường thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy Zombie mặc đồng phục quân đội, trên vai vác khẩu súng. Ngay Zombie quá nhiều, Bạch Thất cũng chỉ đành buông tha cho việc lấy súng.

Ra khỏi khu vực thành thị, Zombie rõ ràng ít hẳn đi.

Bởi gì mấy ngày qua đúng là đánh Zombie có chút quá độ, mọi người cũng không có tâm tư đánh Zombie, thỉnh thoảng có Zombie trên lối đi bộ, tất cả đều là xông thẳng qua, nghiền qua người chúng nó. Thân xác Zombie sơ cấp và cấp một cũng chưa cứng rắn, xe hơi đâm thẳng cũng sẽ ngã xuống. Đến hậu kỳ, Zombie cấp ba trở lên đụng vào xe hơi, ngược lại có thể ép ra dấu vết trên xe hơi bình thường.

Trên đường có một chiếc xe, không biết lúc nào sẽ có chiếc xe thứ hai theo phía sau, về sau, tất nhiên là càng ngày càng nhiều. Sau đó sẽ nhìn thấy một đoàn xe tốc độ cao lấy xe Bạch Thất dẫn đầu đang chạy.

Đường Nhược sớm đã dùng tinh thần lực bao vây xe hơi, khiến cho dị năng sử dụng quá độ, cho nên liền hấp thu hai khối tinh hạch, sau đó uống nước suối trong không gian nằm nghỉ ngơi ở ghế lái phụ.

Đêm hôm qua, sau khi hai người rút ra là nước suối trong không gian giúp dị năng bọn họ tăng lên, cũng không cần uống nước khoáng nữa, trực tiếp dùng nước suối trong không gian để uống.

Sau khi tỉnh lại nhìn thấy được một đoàn xe bám dính phía sau, cô cũng rất kỳ quái: “Chúng ta đã thả chậm tốc độ để cho bọn họ vượt qua rồi, vì sao bọn họ không đi qua, không nên bám theo phía sau chứ?”

Bạch Thất cũng biết cùng đường mạt lộ, ý nghĩ ích kỷ trong lòng người, vỗ vỗ tay Đường Nhược: “Bọn họ sợ phía trước không biết có nguy hiểm gì, cho nên để chúng ta đi phía trước dò đường.”

Điền Hải vẫn an tĩnh nói: “Nếu là như vậy, bọn họ thật xấu.”

Bạch Thất vẫn đi theo lộ tuyến đánh dấu trên bản đồ, khi đêm đến, mới lái xe vào một trạm xăng dầu. Nói là ban đêm, thật ra thì cũng mới hơn 3 giờ mà thôi, nhưng là trời tận thế 4 giờ đã tối, trời tối lên đường thật sự không an toàn.

Chỉ chừng mười con Zombie đang tới lui trong trạm xăng dầu, Bạch Thất không để ý đến mấy chiếc xe phía sau, trực tiếp mở cửa xuống xe, sử dụng Băng tinh quật ngã mấy Zombie. Điền Hải thấy Bạch Thất như thế, cũng xuống xe, dùng lời cầu đánh chết mấy con. Đường Nhược thì len lén bọc lên một tầng tinh thần lực cho hai người bọn hắn, tránh cho Zombie đụng phải bọn họ.

Mấy phút đồng hồ sau, Bạch Thất lái xe đi qua đề đồ xăng.

Tiếp sau đó, xe phía sau rồi rít đi tới đây, cầm lấy ống đồ thêm xăng.

Sau mấy người đàn ông thấy Đường Nhược ngồi trên xe bình thần nhìn bọn họ thì trên mặt không khỏi một trận lúng túng.

Bọn họ là xe sớm nhất đuổi theo Bạch Thất, cũng nhiều lần nhìn thấy Bạch Thất chậm tốc độ xe xuống, mình cũng không dám vượt qua để đi, nhất định muốn mưu mưu kè kè đi theo đằng sau. Tự nhiên đây là nguyên nhân mặc danh kỳ diệu tạo ra một đoàn xe.

Bạch Thất rút đầy xăng, quan sát một chút siêu thị nhỏ bên cạnh trạm xăng.

Trong siêu thị ngồn ngồn, hàng hóa đều đổ ở một bên, hiển nhiên cũng bị cướp nhiều lần rồi. Có lẽ quan hệ tới bây giờ mới là đầu tận thế, hiện tại bên trong vẫn có không ít đồ, tất nhiên còn có mấy Zombie bị giam ở cửa thủy tinh.

Dĩ nhiên là vì liên quan tới mấy con Zombie này mới dẫn đến người của đoàn xe phía sau nhìn thấy siêu thị có vật tư, muốn đi vào mà lại không dám.

Chẳng qua là cái ‘không dám’ này cũng không có bao lâu, ngay sau đó hai người dị năng lực lượng tới, cầm lấy búa lớn trong tay nện vào trên cửa thủy tinh, cắt đứt mấy con Zombie trong đó như cắt dưa hấu.

Sau đó, mọi người nhìn thấy Zombie không còn, trong siêu thị lại có đồ ăn, đều tập trung tới đây.....

Bạch Thất nhìn những chuyện này, cũng không có nói thêm cái gì, chẳng qua là đi tới bên cạnh xe nói với Đường Nhược: “Chúng ta xuống ăn chút gì đó, có lẽ phải ở chỗ này qua một đêm.”

Đường Nhược gật đầu.

Điền Hải và Bạch Thất vừa định lên xe, đã nhìn thấy mấy người đàn ông giết Zombie đi tới, hỏi bọn hắn: “Đoàn xe các anh chuẩn bị đi nơi nào?”

Bạch Thất nhìn về phía bọn họ, phát hiện không ít người chung quanh đều căng lỗ tai nghe ngóng về phía bên này.

Cho nên hỏi ngược lại: “Đoàn xe gì cơ?”

Hai người đàn ông kia sững sờ, thoáng nhìn nhau: “Không phải các anh kết bạn từ khu vực thành phố trốn ra được đây sao, hiện tại bên ngoài quá nguy hiểm, các anh nhiều người, nếu là tất cả mọi người đều thuận đường mà nói..., bọn tôi cũng muốn đồng hành cùng các anh.”

Bạch Thất nói: “Chúng tôi đây ba người, một chiếc xe, không có một người nào khác, không có đoàn xe nào hết.”

Đường Nhựt nói: “Lúc trước chúng tôi sợ cản đường xe phía sau, nhường đường cho các người, cũng không thấy có ai vượt qua, chúng tôi cũng rất mặc danh kỳ diệu.”

Người đàn ông sừng sốt lần nữa, người chung quanh có lúng túng, cũng có tức giận.

“Thật ra chúng tôi cũng muốn đi trước mở đường, phía trước là xe của ai, cứ lắc lư trái phải, liên tục không nhường đường.”

“Một đường Zombie, không né tránh đi, chẳng lẽ lên đâm hết chúng sao?”

“Người nào vậy, vẫn theo sát sau xe chúng ta làm gì, buộc chúng ta không biết phải đi tới nơi nào.”

“Không có người nào mù mà lên dò dẫm tìm đường, cũng không nói rõ ràng.”

“Phía trước đi mau, các anh rút đầy xăng rồi, có để cho phía sau thêm xăng hay không.....”

Nhiều người như vậy, sợ rằng nơi này cũng không phải là nơi tử tế để qua đêm, Bạch Thất vỗ vỗ bả vai Điền Hải, ý bảo cậu lên xe.

Ba người tiếp tục đi dọc theo đường quốc lộ tới một trạm phục vụ.

Phía sau vẫn có xe đi theo như cũ. Chặng qua cũng may so với số lượng đông đảo vừa rồi, hiện tại đã ít đi rất nhiều.

Lại chạy trong chốc lát, Bạch Thất lựa chọn một trạm phục vụ cách trạm xăng dầu gần nhất để dừng lại. Hiện tại sắp bốn giờ rồi, trời đã sắp hoàn toàn đen lại.

Sau khi bọn họ dừng lại, ba chiếc xe đi theo một đường phía sau cũng lại dừng lại.

Trạm phục vụ này hiện giờ không có xe ra vào, nhưng là thỉnh thoảng sẽ thấy xe lui tén trên cao tốc bên ngoài.

Bạch Thất ở trong xe xem xét âm thanh Zombie trong trạm phục vụ một chút, từ cửa sổ xe nhìn thấy chính là nam nhân vừa rồi giết Zombie ở trạm xăng dầu đang ở phía sau, dường như thương lượng mấy câu cùng đồng bạn hắn, đi tới phía mình. Cho nên Bạch Thất cũng dứt khoát mở cửa xe nghênh đón.

Điền Hải ngồi ở chỗ ngồi phía sau, thấy Bạch Thất đi qua, lại thấy Đường Nhựt cũng xuống xe, vội vàng cũng đi theo xuống, đi phía sau Đường Nhựt. Mấy ngày qua cậu đánh nhau cùng Zombie, đã tạo thành thói quen nếu Bạch Thất không ở bên cạnh Đường Nhựt, chính mình sẽ đứng bên người cô làm hộ vệ.

“Anh bạn nhỏ, tôi họ Triệu, Triệu Chí Cường.” Người đàn ông nói, đưa một điều thuốc qua.

Bạch Thất lắc đầu cảm ơn cự tuyệt: “Sẽ không.”

“Cái kia..... Hiện tại bên ngoài trời cũng tối rồi, sau khi trời tối Zombie bên ngoài nhiều hơn, hiện tại mọi người khẳng định cũng muốn qua một đêm ở chỗ này, vừa rồi xem thân thủ mấy người, đều rất không tệ, muốn các người thanh lý Zombie bên trong cùng chúng ta.”

Bạch Thất vẫn là bộ dạng mặt than, tầm mắt khi quét qua người bọn hắn, cũng thấy phụ nữ cùng đứa trẻ ngồi sau xe bọn họ: “Không thành vấn đề.”

Triệu Chí Cường liền tập hợp người có dị năng ở nơi này, đếm, cộng thêm Bạch Thất cùng Điền Hải, cũng chỉ có năm người. Hai lực lượng, một hệ Phong, một Bạch Thất hệ Băng, còn có Điền Hải hệ Lôi.

“Cẩn thận một chút chắc cũng được rồi.” Triệu Chí Cường lấy đèn pin cầm tay ra, phân phát mỗi người một cái. Cũng may trạm phục vụ này thật sự không lớn, trừ một cửa hàng tiện lợi, lại thêm phòng rửa tay, căn bản cũng không có chỗ nào khác.

Mấy người càn quét xong, cũng chỉ phát hiện hai mươi mấy Zombie.

Sau đó đoàn người dừng xong xe ở trước cửa hàng tiện lợi, đều tiến vào cửa hàng tiện lợi qua đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Anh Chi

Beta: Sakura

Bởi vì có nhiều người ngoài ở đây nên bữa ăn tối đó Đường Nhựt và Bạch Thất cũng chỉ uống nước khoáng ăn bánh bích quy có sẵn ở cửa hàng tiện lợi.

Xong xuôi mọi thứ, tầm lúc năm giờ, Triệu Chí Cường nhìn vợ mình dỗ con trai ngủ, bước đến góc phòng tán dóc cùng mấy người Bạch Thất.

“Ba người các cậu định đi chỗ nào?” Hấn trực tiếp ngồi trên một kệ hàng bị đổ.

Trong cửa hàng tiện lợi, đồ có thể mang đi cơ hồ đều bị hai nhóm người mang đi hết, mà phần nhiều nhất chính là do nhóm của Triệu Chí Cường.

Hiện tại sức mạnh của hấn lớn hơn trước kia gấp mấy chục lần, mặc dù tận thế rồi, nhưng so với những người khác mình đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất vợ mình cũng còn ở đây, cho nên lúc này thần sắc hấn cũng không có gì tối tăm.

Bạch Thất kéo tay Đường Nhựt, ba người ngồi ở trên kệ hàng, cũng không có ý định kết giao: “Chúng tôi đang định đi thành phố A.”

Triệu Chí Cường suy nghĩ, nhíu mày: “Hiện tại khu vực nội thành thành phố H đã thành lòng Zombie rồi, thành phố A là đế đô, nhân khẩu càng thêm đông đúc, đi vào đó không phải là tất cả đều là Zombie ư, như vậy có khác gì đi chịu chết?”

Bạch Thất nói: “Chúng tôi cũng không còn chỗ có thể đi, do có thân thích ở thành phố A, cho nên chúng tôi muốn tới đó xem sao.”

Trong tận thế mà nói, chịu đựng việc thân nhân hai nơi cách trở thế này, không rõ đối phương sống chết ra sao, thật sự là khó khăn nhất.

Triệu Chí Cường tính toán an ủi mấy người Bạch Thất, cũng không biết an ủi thế nào, hấn là người thô lỗ, làm chủ thầu của một công ty trang trí. Nghĩ tới miệng mình cũng không ngọt, không thể an ủi, trực tiếp chuyển đề tài.

Hấn liền nhìn sang Điền Hải nói: “Đưa em trai này của cậu cũng thật không tồi, rất quan tâm tới chị gái, vừa rồi một tắc cũng không rời đi theo phía sau chị gái, sợ cô ấy gặp nguy hiểm, chị em các cậu tình cảm thật là tốt, ban đầu hai vợ chồng tôi cũng tính sinh nhiều đứa.....”

Hấn nhìn ra được bộ dáng Bạch Thất và Đường Nhựt không giống anh em, hiện tại nhìn ở khoảng cách gần, còn nhìn thấy nhẫn đôi trên tay bọn họ, cũng biết bọn họ là một đôi tình nhân nam nữ trẻ tuổi.

Tất nhiên là coi Đường Nhựt và Điền Hải trở thành chị em.

Điền Hải ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Triệu Chí Cường một cái, lại quay đầu nhìn Đường Nhựt một cái, nhấp mấy miệng, lại cúi mặt thấp xuống, “Không..... Không phải là.....”

Cậu vừa định nói mình với Đường Nhựt không phải chị em, đã nghe Đường Nhựt nói: “Đúng vậy, quả thật em trai tôi rất tốt với tôi.”

Cô cũng biết chuyện gần đây Điền Hải vẫn luôn che chở sau lưng cô. Do đó cảm thấy đứa trẻ này hết sức hiểu chuyện, cũng biết báo ơn.

Điền Hải giương mắt nhìn Đường Nhựt thật nhanh, thấy Đường Nhựt cười nhẹ nhàng nhìn mình, cậu há hốc mồm, đỏ mặt lại cúi đầu thấp xuống.

Bạch Thất ở một bên nhẹ nhàng tự nhiên mở miệng: “Em trai thay anh bảo vệ chị dâu, đó là chuyện phải làm.”

Triệu Chí Cường: “.....”

Làm sao nghe như ‘vợ’ đánh đuổi ‘bồ nhí’ chạy mất.

Hấn cảm giác có thể do lúc trước mình nghe đồng nghiệp nói về việc trẻ nhỏ thời nay yêu sớm nhiều quá, mới dẫn đến gần đây gặp chuyện gì cũng bỏ não quá độ rồi, cho nên đành ha ha cáo từ ba người, trở lại góc phòng của mình ngồi rồi ngủ.

Triệu Chí Cường vừa đi, Đường Nhựt liền hướng về phía Bạch Thất rục rờ cười một tiếng, mở miệng nói: “Chúc mừng anh Bạch, anh nhiều thêm một em trai tốt.”

Cô đang muốn nhận Điền Hải làm em trai đây.

Ba chữ ‘anh Bạch’ khiến cho trong lòng Bạch Thất thoải mái hơn chút, ánh mắt anh như mặt nước không dậy nổi sóng, vẫn nắm bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn của Đường Nhựt thương thức: “Uh, cảm ơn em giúp anh thu được đứa em trai.”

Đường Nhựt nương theo đó, thúc giục Điền Hải gọi anh chị.

Điền Hải ngẩn người, đỏ mặt, mắt tự nhiên gọi anh chị.

Từ nhỏ cậu đã không có mẹ, vì nuôi cậu mà cha hấn đã ra khỏi thôn đi làm từ khi cậu còn rất nhỏ rồi, cậu được gửi nuôi ở gia đình cậu, mặc dù cậu mẹ rất tốt nhưng là do cậu mẹ không có con, cậu cũng chưa từng cảm nhận cảm giác có anh chị em.

Đứa trẻ không có cha không có mẹ ở trong thôn, dù sao đi học cũng vẫn bị bắt nạt sỉ nhục, cho dù không phải là bắt nạt trên thân thể, thì cũng bị nói ra

nói vào. Cho nên mỗi khi nhìn thấy anh chị nhà người ta thì ậu đặc biệt mong muốn mình cũng có một anh hay chị bảo vệ cậu.

Đến tận thế, cho rằng sau khi ba ba mất đi, cậu cũng không còn lại cái gì, nào biết đâu rằng, ngược lại nhiều thêm hai người thân, anh trai chị gái.....

Hàng năm nghỉ hè, cậu đều sẽ từ quê tới ở cùng cha, mỗi lần đó cha đều sẽ rất cảm khái nói với cậu về Bạch Thất ở tòa 2 khu C.

Ở trong miệng cha, Bạch Thất là một thiếu niên mất đi song thân nhưng vẫn rất cố gắng sống rất tốt. Cha nói, cha ở tiểu khu này lâu như vậy, chẳng bao giờ nhìn thấy cha mẹ Bạch Thất, sau lại từ trong miệng cô giúp việc nhà Bạch Thất lâu năm biết được, từ nhỏ Bạch Thất đã mất đi song thân nhưng đứa nhỏ này vẫn rất kiên cường, lớn lên trong một đại gia đình cũng không có đi sai lệch, ngược lại mỗi lần thi cử đều đứng thứ nhất, hơn nữa còn bằng sức mình thi được danh ngạch du học nước ngoài, chẳng qua là lo lắng ông nội ở nơi này nên mới buông tha cho đại học đó, học ở một trường Bách khoa trong vùng, sau đó khi biết ông nội đã qua đời, lại nghe nói anh ra nước ngoài làm trao đổi du học sinh.....

Cứ như vậy, trong mắt cậu thì Bạch Thất là một tồn tại để sùng bái, mà bây giờ, mình cứ như vậy trở thành em trai của anh ấy rồi.

Tận thế buổi tối rất lạnh, cũng may vật như chăn này nợ bọn họ không thiếu, lúc trước đã để lại hai cái trên xe.

Nhưng là, muốn hai người một gian phòng thì thật không có.

Mọi người cũng chỉ lấy hàng hóa cần tầm mắt một chút mà thôi. Mà chỗ thực sự nhỏ, Điền Hải bắt buộc phải ngủ ở bên trái Bạch Thất.

Dựa vào Bạch Thất ngủ, Đường Nhượng cũng không có chỗ nào không thích ứng, rất nhanh liền ngủ mất.

Gần đây cô sử dụng tinh thần lực tương đối nhiều, sau ban ngày vượt quá giới hạn, thời gian tiến vào không gian cũng giảm bớt rất nhiều, bình thường đều là ngủ không mộng mị. Cũng may thực vật sinh trưởng trong không gian đều đã tiến vào thời kì sinh trưởng bình thường, không cần ngày ngày ngồi chồm hổm chờ ở đó.

Điền Hải không nhúc nhích ngồi ở bên cạnh Bạch Thất, bị khí tràng cường đại của Bạch Thất ảnh hưởng đến.

Về mặt con cháu thế gia kia, cho dù nghèo túng ngồi trên kệ hàng ở góc siêu thị, vẫn có một loại khí tràng Tây Sơn Minh Nguyệt như cũ.

Toàn thân đều tản ra khí thế ‘ Điền Hải, cậu cứ ra xe ngủ cho tôi’.

Điền Hải suy nghĩ một chút, nhìn Đường Nhượng đã làm tổ đến trong ngực Bạch Thất, chỉ còn lại có đầu còn lộ ở bên ngoài một cái. Lại nhìn Bạch Thất còn chưa ngủ, sau đó nói: “Anh Bạch, em, em ra bên ngoài ngủ trong xe đây.”

Ở chỗ này làm bóng đèn, thật sự có cảm giác như sẽ bị giết người diệt khẩu.

Bạch Thất nhìn cậu, ‘ ừ ’ một tiếng.

Điền Hải nghe ra một cổ cảm giác thỏa mãn rất rõ ràng trong giọng nói vân đạm phong khinh kia.

Cho nên, Điền Hải trực tiếp ôm chăn rồi rút

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bạn Trai

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, mấy người đã thức dậy thật sớm.

Vợ Triệu Chí Cường đi ra khỏi siêu thị trước tiên, nhìn thấy Điền Hải cũng đã đứng ở bên cạnh xe đang gấp chăn.

Cô thấy đứa bé trai chất phác này, cũng có chút thiện cảm, không khỏi cười nói: “Nhóc dậy sớm thật.” Sau đó lướt qua cậu, đi ra phía sau xe của mình chuẩn bị nước nấu bữa sáng.

Trước bọn họ từ thành phố H đi ra ngoài, bởi vì chồng và em trai đều thức tỉnh dị năng rồi, đồ mang đi cũng rất đầy đủ, hơn nữa bây giờ gần hết cửa hàng tiện lợi đều để cho bọn họ, dĩ nhiên là muốn làm một bữa ăn cho gia đình người ta.

Điền Hải nhìn thấy chị dâu Triệu gia lấy than đá bếp lò ra, chuẩn bị nấu cơm, hỏi có cần hỗ trợ hay không.

Sau khi nhận được câu trả lời có, tự nhiên là giúp cô lấy đồ linh tinh...

Mọi người liên tiếp rời giường.

Triệu Chí Cường lấy khăn lông chấm qua nước, lau mặt cho con trai mình, nhìn thấy Bạch Thất đang cầm bàn chải lấy kem đánh răng, mở chai nước khoáng đổ vào cốc nước.....

Vừa rồi hắn đã nhìn thấy Bạch Thất rửa mặt qua, hơn nữa cũng chỉ là dùng một chút xíu, hết sức tiết kiệm, nhưng bây giờ chuẩn bị trực tiếp dùng một chai nước cho người ta đánh răng nên rất ngạc nhiên.

“Cậu bạn trai này thật không có gì để nói.” Triệu Chí Cường giơ ngón tay cái lên. Hắn tự vấn mình là làm không được, coi như là con của hắn, hắn cũng không có hào phóng đến mức lấy một chai nước khoáng cho nó đánh răng, lúc trước khi tận thế đã không có, huống chi là sau khi tận thế.

Phải biết rằng hiện tại nguồn nước cũng bị ô nhiễm rồi, dùng xong một chai là ít đi một chai.

Nhìn lại trên người Đường Nhục sạch sẽ, Triệu Chí Cường không khỏi cảm thán, người bạn gái này nuôi cũng quá xa xỉ rồi.

Bạch Thất chỉ kéo kéo khoe miệng, không trả lời.

Chính anh trong ba năm tận thế đã dưỡng thành thói quen, có điều anh thích nhìn Đường Nhục sạch sẽ.

Xoay người kéo Đường Nhục còn đang buồn ngủ bên trong ra ngoài, đưa bàn chải đánh răng và cái cốc lên: “Trước đánh răng, lại dùng nước lạnh rửa mặt, rồi ăn cơm.”

Đường Nhục không biết lời cảm thán vừa rồi của Triệu Chí Cường, vẫn đánh răng như bình thường, dùng khăn lông ướt rửa mặt, lau khô sạch sẽ tay và cổ.

Mọi người rồi rít rửa mặt qua loa xong, chị dâu Triệu gia đã bảo mọi người ăn cơm.

Bữa sáng thật ra thì rất đơn giản, chính là nấu nước, sau đó thả mấy gói mì tôm vị hải sản.

Đối với chuyện sáng sớm đã ăn thứ thực phẩm đáng vứt đi như mì tôm này, người theo chủ nghĩa khỏe mạnh như Đường Nhục chỉ yên lặng bài xích trong bụng, cũng cầm lấy chén từ từ ăn.

Người khác tốt bụng nấu bữa sáng cho cô, nếu còn ghét bỏ, không phải là vô cùng không lễ phép sao. Hơn nữa trong tận thế, ăn được mì tôm nóng đúng là chuyện vô cùng khó có được.

Mấy ngày này Bạch Thất cũng hiểu rõ Đường Nhục đối với việc dưỡng sinh khỏe mạnh có một loại chấp nhất, cho nên gấp một ít mỳ trong bát cô sang bát mình, cùng lắm thì sau khi lên xe, để cô uống thêm cốc sữa đậu nành là được.

Nhưng Điền Hải sợ Đường Nhục ăn không đủ no, lại gấp cho cô thêm một ít, “Chị, chị ăn nhiều một chút.”

Đường Nhục: “.....”

Cậu không nhìn thấy thật ra thì chị cậu ăn một chút cũng không hề hạnh phúc sao?

Đường Nhục trừng mắt nhìn Bạch Thất.

Ánh mắt chỉ anh mới có thể giúp đỡ em kia, khiến cho tâm tình Bạch Thất vui vẻ: “Anh còn muốn ăn thêm chút, tiếc là không còn.”

Đường Nhục lập tức cầm chén bụng đến trước mặt hắn: “Em vẫn còn đây.”

Dùng xong bữa sáng, mấy người Triệu Chí Cường tới cáo biệt Bạch Thất, bọn họ định về quê nhìn xem, hắn nói người ở nơi đó thừa thớt, mấy hộ gia đình đều có lương thực dự trữ, vẫn cảm thấy đi tới đó sẽ an toàn hơn một chút.

Bạch Thất không thể thay đổi quyết định, cũng không có tính toán việc đi cùng đường, nếu có thể anh còn định để cho Triệu Chí Cường mang theo Điền Hải đi cùng luôn.

Xe chia làm hai đường, lúc sau ba người một xe tiếp tục hướng thành phố A chạy.

Bạch Thất lái xe, thấy Đường Nhục ôm bụng, có lẽ do không quen ăn bữa sáng vừa rồi, cho nên nói với Điền Hải ở phía sau: “Lấy balo ở ghế sau cho anh.”

Điền Hải nhanh chóng đưa balo tới.

Bạch Thất cầm lấy balo, trước tiên đặt tay mình vào trong, sau đó nói với Đường Nhục: “Lấy cốc sữa đậu nành bên trong uống cho ấm bụng đi.”

Đường Nhục nhìn vào mắt Bạch Thất, Bạch Thất nói như vậy, cho nên ngay lập tức cô đưa tay vào, lấy ra ba cốc sữa đậu nành nóng hổi từ không gian của mình.

Chia cho mỗi người một cốc.

Điền Hải cảm lấy sữa đậu nành hóa ngọc: “.....”

Cái này là cái gì, ảo thuật?

Mấy ngày qua mặc dù cậu đều cùng Bạch Thất Đường Nhược ăn cơm trưa cơm tối và vân vân, nhưng chỉ thấy Bạch Thất lấy ra mấy thứ cơm nắm hoặc bánh bao gì đó, chưa từng trực tiếp lấy ra đồ ăn nóng.

Nhưng mà kỳ quái thì kỳ quái, cái gì cũng không tính toán mở miệng hỏi. Cậu nghĩ, chuyện mà anh Bạch cùng chị Đường không muốn để cậu biết thì chắc cậu không thể hiểu rõ.

Mấy ngày qua cậu đã gặp rất nhiều loại dị năng, đối với việc Bạch Thất có dị năng không gian cùng với dị năng hệ Băng gì đó, cũng thật không có cái gì kỳ quái.

Hơn nữa cậu nhìn thấy Bạch Thất cho phép Đường Nhược lấy sữa đậu nành ra cho cậu, cậu cũng rất cao hứng, bởi vì điều này nói rõ, thật sự Bạch Thất đã tiếp nhận cậu trở thành một thành viên trong bọn họ.

Nếu không chuyện bí mật như vậy, cũng sẽ không nói cho một người ngoài.

Hiện tại tận thế không lâu, trên đường đoàn xe còn có rất nhiều, thỉnh thoảng còn có thể gặp tình huống ngăn đường, nhất là mỗi khi đến một chỗ rẽ cao điểm vào nội thành, đường càng tắc hơn.

Hơn nữa Zombie cũng sẽ càng nhiều hơn, có vẻ cũng theo đuôi xe hơi mà tới.

May mà hiện tại người có dị năng trong đội xe cũng rất nhiều. Gặp phải xe tống chắn ở giữa không cách nào đi qua, người có dị năng hệ Kim sẽ đi qua trực tiếp dõng đi, gặp phải mặt đường tình trạng không tốt, dị năng thuộc tính Thổ sẽ sửa lại ngay.

Kỹ năng khi gặp phải Zombie thì càng thêm hoa lệ rồi, Hỏa Lôi Phong Thủy Thổ cái gì..... Tất cả đều có thể nhìn thấy trên không trung.

Dọc theo đường đi cũng là bình an vô sự.

Ở trong xe, Đường Nhược cũng không có chuyện gì, liền thỉnh thoảng hướng về Zombie phía ngoài cửa sổ xa xa đường cao tốc luyện tập dị năng tinh thần của mình.

Điền Hải cũng rất an tĩnh, thỉnh thoảng nhìn thấy người khác đánh Zombie, cũng sẽ ném lõi cầu của mình ra.

Thời điểm ban đêm, ba người sẽ giống như những người khác, qua đêm trong xe của mình. Dù sao nhiều người, hơn nữa cũng thật sự là bị chen ở giữa đường không ra ngoài được.

Khi qua đêm, Bạch Thất sẽ đổi chỗ ngồi với Điền Hải, để cho anh và Đường Nhược ngồi ở phía sau xe, đắp chăn ngủ, Điền Hải ngồi ở vị trí lái phụ, cũng đắp chăn ngủ.

Hai ngày sau tiếp tục bị ngăn đường, Điền Hải cũng đã đường đường chính chính ngồi trên ghế lái, thời gian hai ngày, cậu va va chạm chạm cũng học xong cách lái xe. Cho nên, loại việc nặng này, dĩ nhiên là Bạch Thất giao cho cậu.

Dù sao hiện tại lái xe đều không cần kỹ xảo gì, chỉ cần đi dọc theo phần lớn người một đường thông suốt là được.

Chủ yếu nhất chính là, trên đường không còn có cảnh sát giao thông bắt người nộp tiền phạt nữa.

Tới phía trước là thành phố L, tình hình giao thông tốt hơn rất nhiều, rất nhiều người ở đường cao tốc tới thành phố L, bởi vì nghe nói ở nơi này có trụ sở quân đội trú đóng. Sau tận thế, thật ra thì rất nhiều người đều không còn chỗ có thể đi, thay vì đi tới thành phố A xa xôi mà lại không rõ tình hình bên trong, còn không bằng trực tiếp ở thành phố L.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Vô Tình Gặp Gỡ

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Ở trên đường đi năm ngày, trong đội xe người nên quen thuộc tất cả đều đã quen thuộc, có vài người còn vì cùng sống vai trong chiến đấu mà xưng anh

gọi em

Duy chỉ ba người Bạch Thất hết sức trầm mặc, cũng bởi vì không nói chuyện nhiều, xem như là nhân duyên kém cỏi nhất trong đội xe.

Chẳng qua do dị năng cường đại của Bạch Thất và Điền Hải khiến người khác cũng rất kiêng kỵ.

Tận thế đã hơn mười ngày, mọi người cũng không có ý nghĩ cướp từ ba người Bạch Thất bọn họ.

Nguyên nhân rất đơn giản, dọc đường đi tất cả mọi người đều nhìn thấy, trừ bỏ hai túi thức ăn, bọn họ thật đúng là không có gì khác, cũng không biết có đủ đến được thành phố A hay không, mọi người không những không có ý định cướp của bọn họ, ngược lại còn rất sợ đối phương đánh cướp bọn họ.

Bởi vì người đàn ông trẻ tuổi áo đen nhìn qua giống như người dẫn đầu kia, vô cùng phung phí với bạn gái, mỗi lần rửa mặt đều trực tiếp cho cô một chai nước.

Cứ như vậy mà nghĩ, có khi không đủ dùng sẽ có ý định đi cướp của những người khác hay không.....

Sau lại phải nhìn dị năng của người ta thì mọi người mới hiểu được.

Thật tình cảm, người nọ chắc sáng sớm mỗi ngày sẽ sử dụng dị năng Băng, sau đó hòa tan thành nước cho bạn gái rửa mặt.

Cho nên sau mỗi lần nhìn thấy Bạch Thất lấy nước ra cho Đường Nhượng rửa mặt, trong mắt mọi người kia lóe ra quang mang, nhất trí đều nghĩ: người bạn trai này thật tốt.....

Thật ra thì đối với nước khoáng, Điền Hải vô cùng rõ ràng, tất cả đều là anh Bạch lấy ra từ trong ‘balo’, nếu không chỉ bằng chỗ nước này của bọn họ, thật đúng là không đủ cho chị Đường rửa mặt.

Còn có rất nhiều đồ, đều sẽ trực tiếp bị cái ‘balo’ kia thu về rồi lấy thêm ra, lấy ra lại thu về.....

Điền Hải thấy nhiều nên đã không còn cảm giác kỳ quái. Nếu ngày nào đó Đường Nhượng không lấy ra đồ nóng để uống, mới có thể khiến cho cậu cảm thấy kỳ quái đấy.

Bởi vì trên đường cao tốc người cùng xe chen chúc quá nhiều, Bạch Thất không đi xuống thu thập tinh hạch. Một nhóm người đánh Zombie, còn chưa đến gần, Zombie cũng đã bị dị năng giết chết ở phía xa rồi, nhiều người nhiều mắt như vậy nhìn chăm chăm vào, anh cũng không muốn đi quá xa.

Qua thành phố L, con đường liền thông thoáng hơn một chút, tốc độ đoàn xe cũng tăng nhanh.

Con đường này trước khi tận thế, ngăn ngụt một ngày một đêm là có thể tới nơi, hiện tại, đã đi hơn một tuần lễ còn chưa đi xong, cũng rất khiến cho mọi người xoắn xuýt.

Lúc sắp đến thành phố A, có thể nhìn thấy Zombie trên đường tăng lên rất nhiều.

Cho nên, mọi người cũng đặt ra một vài quy định, trong đó, quan trọng nhất chính là buổi tối mọi người thay phiên nhau canh gác.

Quy định nghiêm khắc này đặt ra, chỉ cần là người sở hữu dị năng trong đội xe phải vô điều kiện tham dự vào.

Đại thể là vì quy định này cũng có lợi đối với bản thân mình, tự nhiên tất cả mọi người đều không có ý kiến gì.

Chẳng qua quy định còn sơ sài, thường xuyên sẽ có thời điểm người gác đêm ngủ mất, lúc đó cũng đều chưa xảy ra chuyện lớn gì, chỉ cần khóa kỹ, chỉ bằng Zombie sơ cấp cũng không đập vỡ được cửa xe.

Dĩ nhiên, điều này cũng bao gồm nguyên nhân Zombie còn chưa đủ nhiều. Nếu tụ tập số lượng lớn, đừng nói thủy tinh trên xe, chính là vách tường cũng có thể bị mài xuống.

Song, khi gần đến thành phố A, có lần phát hiện chuyện một nhà người gác đêm kia thiếu chút nữa bị Zombie cắn chết trong xe.

Hai mươi mấy Zombie vây quanh chiếc xe kia.

Vẫn do xe phía sau phát hiện bóp còi, mới giúp cho mọi người biết được tình huống.

Đêm đó sau khi Zombie tiếp cận, Đường Nhượng đang bận rộn trong không gian cũng giật mình tỉnh lại, nhưng bị Bạch Thất kéo lấy. Hai người cho rằng người gác đêm sẽ phát hiện nhưng đợi hồi lâu cũng không có phản ứng, mắt thấy Zombie kia đã chuẩn bị đập vỡ cửa sổ xe người nhà kia, Bạch Thất không thể làm gì khác hơn bảo Điền Hải ấn còi. Tất nhiên sau đó hai người gác đêm kia bị tất cả mọi người chỉ trích một lần, sau đó bày tỏ niềm cảm tạ với Điền Hải đứng lên đi nhà cầu ‘thấy’ cảnh này mà kịp thời làm ra phản ứng.

Điền Hải được mọi người tạ ơn đồ bưng cả khuôn mặt, xấu hổ vô cùng đứng ở trong đám người tỏ vẻ đây là chuyện phải làm.

Mọi người cảm thấy thẳng thắn này thật không tồi, làm tốt chuyện cũng sẽ không kiêu căng.

Mà bây giờ Điền Hải lại cảm thấy xấu hổ, bởi vì đêm đó cậu cũng ngủ say như chết, bị anh Bạch kéo tỉnh.

Điền Hải quay đầu nhìn Bạch Thất đứng một bên, chỉ thấy anh như ngọc trong suốt không tỳ vết đứng ở nơi đó, đột nhiên cảm giác sùng bái đối với Bạch Thất, trong nháy mắt liền tăng cao gấp mấy lần.

Kiểu người làm tốt chuyện không để lại tên này, quả nhiên là mình nên chân thành đi theo.

Cứ như vậy cơ duyên xảo hợp, Bạch Thất cũng không biết mình có thêm một đứa em một lòng muốn đi theo mình.

Trải qua chuyện đêm đó người có dị năng dùng những kỹ năng hoa mỹ quét dọn Zombie, đoàn xe an tĩnh di chuyển cũng có chút thay đổi.

Thoạt đầu mọi người ngồi ở trong xe, đi theo đoàn xe cũng không cảm thấy có gì. Trước tận thế, dưới việc giáo dục thi cử mọi người đều có khuôn có dạng như nhau đều không thay đổi gì mấy.

Nhưng sau khi trải qua đêm đó, những người bình thường không có dị năng mới chính thức biết được trước mặt Zombie mình yếu kém cùng nhỏ bé thế nào.

Theo đó, người bình thường có chút tự ti hoặc là không có tự tin đều rồi rít quyết định tìm cho mình một núi dựa.

Trong xe của mình có người sở hữu dị năng liền hết thảy lấy hấn cầm đầu, nếu xe của mình không có người có dị năng, phải đi tìm những người có dị năng trong xe khác.

Già chút liền bán già, nhỏ liền bán manh, có chút vốn liếng thì bán rẻ tiếng cười.....

Tất nhiên, những ngày này cũng có mấy cô nương thỉnh thoảng tới đây ‘vô tình gặp gỡ’ Bạch Thất một chút.

Nhóm người đẹp trai lại có dị năng cường đại này, cho dù đường như đã có bạn gái, nhóm mỹ nữ vẫn nói liền không dứt hi vọng gặp gỡ hấn.

Bạch Thất rửa mặt sẽ có người nói với anh ‘chào’.

Đánh răng sẽ có người tới nói ‘cùng nhau’.

Ngay cả đi bụi cô đi nhà cầu, đều có người chạy tới nói mình đau bụng.....

Chẳng qua là người đẹp có tâm nước chảy vô tình.

Ngay cả sắc mặt tốt Bạch Thất cũng chưa cho nhóm người này.

Anh nghĩ, nếu ngày hôm nay có người đi tới ‘vô si’ đối với mình một chút nữa, anh liền dẫn theo Đường Nhược thoát khỏi đoàn xe, trực tiếp đi vùng ngoại thành quốc lộ để tới thành phố A.

Anh tự tin, chỉ cần không gặp phải Zombie triều*(rất đông Zombie), ba người tự bảo vệ mình đến thành phố A sẽ không thất bại.

Đáng thương anh, kiếp trước trước khi tận thế, vẫn một mực đảm đương danh hiệu học bá Cao phú soái thanh tâm quả dục.

Sau khi tận thế, vẫn một mực làm chim nhỏ yếu ớt thanh tâm quả dục.

Hai chữ ‘tình thương’ này thật đúng là chưa từng có.

Gặp đãi ngộ đồng dạng, còn có Điền Hải.

Điền Hải không hiểu ám hiệu cong cong vẹo vẹo bên trong của mọi người, do nhìn thái độ Bạch Thất, dĩ nhiên lựa chọn học tập tinh thần của Bạch Thất, đối xử bình đẳng, tất cả đều không để ý!

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Rung Động

Mà hôm nay đúng lúc đến phiên Bạch Thất cùng một dị năng giả xe khác một trực đêm.

Bọn họ gác nửa đêm trước, từ 6 giờ chiều tới rạng sáng 0 giờ.

Gần đây Zombie tăng nhiều, khiến cho tất cả mọi người có chút sợ bóng sợ gió.

Đối với trách nhiệm gác đêm, trong ba năm tận thế thì Bạch Thất đã hết sức quen thuộc, cho nên đang ngồi trên lan can cao tốc bên cạnh xe của mình. Người có dị năng kia là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, đại khái ông chưa gác đêm bao giờ, nhìn thấy Bạch Thất thanh thản điềm đạm ngồi ở đó, đi tới chào hỏi nói: “Chàng trai tinh thần tốt, không giống chúng ta xương cốt già nua này, sợ là không chịu đựng được, xem, tôi còn mang theo thuốc lá nâng cao tinh thần, cậu có muốn không.” Vừa nói đưa lên một cây.

Bạch Thất lắc đầu từ chối: “Sẽ không.”

Người đàn ông trung niên nói: “Tôi tên là Phan Đại Vĩ, xem trên thông kê tư liệu kia thì cậu gọi Bạch Ngạn, phải không?”

Lúc trước, khi thông kê tư liệu, tất cả mọi người đều phải ghi tên lên.

Bạch Thất gật đầu.

Phan Đại Vĩ nghe được thanh âm Zombie ở xa, run vai, nói: “Người trẻ tuổi không nên lạnh lùng như vậy nha, chúng ta tán gẫu với nhau một chút nha, nếu không nghe tiếng những thứ quái vật kia, khiến cho người ta sợ hãi.”

Bạch Thất nghiêng đầu qua: “Tán gẫu cái gì.”

Phan Đại Vĩ ‘ hắc hắc ’ hai tiếng, duỗi tới, thấp giọng nói với Bạch Thất: “Tôi thấy gần đây rất nhiều mỹ nữ tìm đến cậu.....”

Bạch Thất nhìn đèn xe phía trước đoàn xe còn chưa tắt, nói: “Gần đây buổi tối Zombie tương đối nhiều, nói nhỏ đi, dù sao nhiều người như vậy đều phải dựa vào chúng ta gác đêm”

Cách dè dặt kén coi như vậy, làm sao ta lại mắc mưu đây. Phan Đại Vĩ vỗ vai anh: “Cậu cũng đừng có nghiêm túc như vậy nha, chúng ta chia sẻ chút kinh nghiệm nha, thật ra thì ông già tôi đây cũng là người từng trải, trên phương diện này có hiểu một chút, tôi đã nói với cậu rồi, phụ nữ thì nên.....”

Bạch Thất nói: “Vừa rồi tôi nhìn thấy ông Tần đi ra bãi cỏ phía sau rồi, có vẻ muốn đi ngoài, có lẽ sẽ đi qua đây.....”

Phan Đại Vĩ: “.....”

Ông Tần là ông lão già nhất trong đội xe, đồng thời cũng là bố vợ của Phan Đại Vĩ.

Nhà bọn họ gặp may, ba người trong nhà đồng thời trốn thoát, hôm nay đi thành phố A, cũng là đi tìm con gái đi học ở đó, chẳng qua nghe ý tứ trong cuộc gọi cuối cùng của cô con gái, cô đã ở lại trong trụ sở thành phố A. Cho nên một nhà Phan Đại Vĩ ngoài lo lắng còn có thể cười đùa một chút.

Phan Đại Vĩ sờ sờ lỗ mũi, nói câu ‘ vẫn là trẻ tuổi tốt ’. Sau đó liền thật sự đi tới phía trước đoàn xe gác đêm. Ông cũng thật sự quá nhàm chán nên tới đây chào hỏi mà thôi, cũng không có chuyện gì không nên thảo luận đến.

Người ta đã mang bố vợ của mình ra rồi, để cho bố vợ biết mình tán gẫu chuyện đàn bà cũng không sao, nhưng nếu để cho vợ mình biết, vậy thật sự không xong!

Đoàn xe này an bài cũng rất tốt, đến phiên người nào gác đêm, mọi người liền để bọn họ lái xe đến phía trên đầu và phía sau cùng, sau đó cũng không cần đi ra ngoài, chỉ cần ngồi ở trong xe, nếu gặp phải Zombie, ấn còi nhắc nhở mọi người là được.

Phan Đại Vĩ tới xe của mình ngồi xong, Đường Nhượng đã đưa nước hạch đào đậu phộng ra ngoài: “Hiện tại bên ngoài lạnh lắm.”

Dù sao buổi tối đen kịt, bọn họ ở cuối cùng của đoàn xe, người ngoài cũng không nhìn được đây là thứ gì.

Bạch Thất nhận lấy nước đậu phộng ấm áp trên tay cô: “Trời lạnh, em đi ngủ sớm một chút.”

Đường Nhượng ghé vào bên cạnh cửa sổ xe: “Anh cũng tới ngủ đi.”

Bạch Thất biết Đường Nhượng có tinh thần lực, không lo lắng vấn đề Zombie đánh lén, nhưng vẫn không đồng ý: “Ngoan chút nào, đi ngủ.”

Đường Nhượng biết Bạch Thất cự tuyệt là bởi vì không muốn khiến cho mình nuôi thành ‘ phế ’, nhưng vẫn muốn mặt dày mày dạn tranh thủ một chút, cho nên vênh môi nhìn về phía anh tỏ vẻ mình không vui.

Cô đã muốn tỏ vẻ không vui từ rất lâu rồi, bởi vì gần đây nhìn thấy rất nhiều cô gái đến đến đi đi, cho dù người có ngọc, lòng có bao dung nữa, cô cũng nhìn ra gì đó.

Cũng may mắn, Bạch Thất thật sự không cho họ bất cứ sắc mặt gì, thậm chí bộ dáng còn vô cùng chán ghét. Bạch Thất nhìn, vờn ngón trỏ dè cái miệng kia xuống: “Lớn như vậy rồi, ra vẻ dễ thương đáng xấu hổ.”

Ánh mắt Đường Nhượng mở thật to, mang theo một tia ý tứ không tin cùng khẩn cầu.

Em chỉ tỏ ra bất mãn một chút mà thôi, đã bị anh vô tình chèn ép rồi!

Tay của anh nhẹ nhàng lướt qua đôi môi mềm mại ướt át. Chỉ cảm thấy có một cổ rục rịch trong lòng, có thứ gì đó tràn ra từ trong lồng ngực.

Ngứa ngứa, ẩm ẩm.....

Nhìn bộ dạng ‘ngốc nghếch’ này của cô, Bạch Thất rút tay trở về: “Ngoan, đi ngủ trước đi.”

Tiếp tục nhìn như vậy, anh không thể bảo đảm, có thể một hơi thuận theo hay không.

Đường Nhược cảm thấy nơi tay anh vừa chạm qua dâng lên một loại cảm giác mềm mại.

Trái tim bỗng nhiên siết lại rồi liền mềm nhũn, một tầng lại một tầng rung động.....

Mà âm thanh trầm thấp kia, trong suốt, mang theo một chút xú từ tính, như hạt cát tinh tế dưới nước, ánh trắng nổi bật trong đêm tối.

Mềm mại đến mức làm người ta muốn chìm sâu trong đó.

Đường Nhược khẳng định hiện tại cả khuôn mặt mình đang đỏ bừng!

Cô phản ứng như thế, đôi mắt lay động không gọn sóng của Bạch Thất cũng lộ ra ý cười, anh cười ngắn ngủi hai tiếng, tựa như tiếng ngâm trầm thấp dễ nghe.

Song, hai người cũng không kịp tâm tình, tán gẫu chuyện nhân sinh thì sắc mặt Đường Nhược đã căng thẳng.

Ngay sau đó Bạch Thất đã nhìn thấy cô vội vã mở cửa: “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ.....”

Bạch Thất không rõ ‘ừ?’ một tiếng.

Đường Nhược cảm giác lời nói của mình cũng không mạch lạc được: “Zombie, phía trước rất nhiều, rất nhiều Zombie.”

Bạch Thất mặt trầm như nước: “Có bao nhiêu.”

Anh biết hiện tại tinh thần lực của Đường Nhược tăng mạnh, có thể cảm nhận Zombie ở phạm vi rất xa.

“Em đếm không hết, rất nhiều.....” Sắc mặt Đường Nhược tái nhợt, nôn nóng như muốn phát khóc.

Bạch Thất ôm cô vào trong lòng ngực, sau đó vòng qua đầu xe, trực tiếp nhấn một tiếng còi dài trên tay lái.

Người trong đội xe tự nhiên cũng bị đánh thức.

Người đầu tiên bị đánh thức hỏi Bạch Thất chính là Điền Hải.

“Anh Bạch, có Zombie à?” Vừa nói vừa nhẹ nhàng xoa xoa mặt hai cái, liền nhảy xuống xe.

Thật ra thì hiện tại rất nhiều người còn chưa ngủ, nghe được âm thanh tự nhiên vội vàng xuống xe.

“Zombie? Nơi nào.....”

“Có Zombie?”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Zombie Triều

Người thứ hai tới đây hội họp chính là người được chọn làm đội trưởng tạm thời của đoàn xe, Hồ Hạo Thiên.

Trước tận thế anh ta là thanh niên nhà xí nghiệp nổi danh thành phố H, làm ăn liên quan đến lĩnh vực đại lý xe và bất động sản, cha anh là thị trưởng tiền nhiệm của thành phố H.

Sau tận thế, thân là ông chủ mà anh ta lại thức tỉnh dị năng hệ Thổ.

“Phương hướng nào, có bao nhiêu Zombie?” Anh hỏi Bạch Thất, mặc dù hiện tại không nhìn thấy, nhưng ý tứ nghiêm túc trên mặt Bạch Thất khiến anh

cũng không cảm thấy Bạch Thất đang nói đùa.

Bạch Thất xoay người, nhìn con đường đi thông tới thành phố A trước mặt: “Ngay đằng trước thôi, cụ thể không biết có bao nhiêu, có lẽ là đoàn xe mấy ngày trước cũng muốn tới thành phố A rồi.”

Hồ Hạo Thiên quyết định thật nhanh, lập tức để cho người có dị năng tốc độ trong đội xe đi thăm dò phía trước.

Để đảm bảo an toàn cho đoàn xe tạm thời thành lập này, không thể bỏ qua công lao của Hồ Hạo Thiên, người có dị năng tốc độ cũng không hề bày ra vẻ mặt không nguyện ý, gật đầu một cái liền trực tiếp đi tới phía trước dò đường.

“Ài, cách thành phố A chỉ còn 300 cây số thôi, làm sao cứ lăm chuyện xảy ra như vậy.....”

“Thành phố A nhân khẩu dày đặc, chắc cũng có rất nhiều.....”

“Vậy đã đến thành phố A rồi thì phải làm sao, ngàn dặm xa xôi tới nơi này chịu chết à.....”

Mọi người bị sự kiện Zombie đánh bất ngờ buổi tối mấy ngày trước đây khiến cho có chút bất an, như đều muốn nói chuyện cho hết cảm giác bất an này đi, mọi người tụ tập ở một chỗ thấp giọng thảo luận.

Qua hai phút, người dị năng tốc độ đã trở lại rồi.

Lúc trước anh ta đi tinh thần vẫn là sung mãn, về đây lại là bộ dáng mờ hồ đắm đuối, sắc mặt tái nhợt: “Phía trước chừng 200m, rất nhiều rất nhiều Zombie, chỉ chút, nhìn đến mức chân ông đây đều mềm nhũn, thiếu chút nữa không về được.....”

Mọi người trầm mặc một lát, sau đó đều nhất trí nhìn Hồ Hạo Thiên.

Hồ Hạo Thiên hỏi: “Những phương hướng khác còn nhìn thấy được, cũng chỉ có đường phía trước hướng tới thành phố A sao?”

Người có dị năng tốc độ gật đầu: “Tất cả đều ở trên đường cao tốc, có lẽ là đoàn xe lúc trước không thuận lợi thông qua, bị cuốn vào đó.”

Mọi người vẫn trầm mặc, đột nhiên có một cô gái kêu lên: “Đánh không lại, chúng ta chạy thôi, hiện tại quay xe về phía sau, không phải thành phố L cũng có trụ sở ư, chúng ta đi trụ sở thành phố L.....”

Hồ Hạo Thiên liếc cô gái kia một cái, ý bảo cô ta ngậm miệng.

Cô gái kia chưa dừng lại, kéo cánh tay người đàn ông bên cạnh cô: “A Ninh, chúng ta đi thành phố L đi, tại sao phải vì người đàn bà kia đi thành phố A chứ, đi thành phố L không tốt sao, rất nhiều người đều thấy nơi đó có trụ sở, có quân đội, nơi đó an toàn hơn.....”

Người đàn ông gọi A Ninh kia quát khế liễu một câu: “Cô câm miệng. Người đàn bà trong miệng cô kia là người vợ được cưới hồi đảng hoàng của tôi.”

Cô gái khóc lóc nói: “Anh cũng nhìn thấy nhiều người biến thành Zombie như vậy rồi, có lẽ cô ta cũng bị lây nhiễm, có lẽ đã sớm chết rồi, em toàn tâm toàn ý đi theo anh, hiện tại chẳng lẽ còn không bằng người chết à.....”

A Ninh lướt qua cô gái đang khóc kìa, cách cô ta mấy bước.

Hồ Hạo Thiên cũng không còn tâm tư nghe người khác bát quái, hiện tại tình thế nghiêm trọng, vấn đề hiện tại chính là phải đối mặt với nhiều Zombie như vậy bằng cách nào.

“Đoàn xe nhiều người như vậy, trong vòng ba mươi giây tôi muốn mọi người biểu quyết, quay đầu trở về hay là ngăn cản Zombie, cũng phải nói cho tôi một câu.” Anh ta cao giọng, nói tiếp: “Nhưng là, nếu hiện tại chúng ta cứ quay về như vậy, sau này gặp khó khăn thì sợ, như vậy về sau, sẽ mất lòng tin. Trốn được hôm nay, trốn không được ngày mai, xã hội bây giờ nơi nơi đều là Zombie, chẳng lẽ sẽ có một nơi là tuyệt đối an toàn hay sao?”

“Tận thế, đối với mọi người mà nói, vừa là nguy hiểm lại là kỳ ngộ, chỉ cần có một tấm lòng dũng cảm, thì có thể thay đổi cuộc đời sau này, không bị người cười nhạo, mà được người kính trọng.....”

“Thế giới sẽ không vĩnh viễn chìm trong bóng tối, ánh sáng cuối cùng cũng sẽ tới, nhưng là trước khi ánh sáng tới, chúng ta vẫn phải cố gắng làm tốt nhất, là đề chính mình sống sót.....”

“Nhưng nếu hiện tại có người muốn đi, tôi cũng sẽ không ngăn cản, nhưng sau này nếu có thời điểm các người trở thành một tồn tại như con kiến hôi, xin không nên oán giận trời cao không cho mình một cơ hội.....”

“Hiện tại xin cùng biểu quyết, là sống oanh oanh liệt liệt hay bị phi nhỏ như con kiến hôi.....”

Hồ Hạo Thiên vốn là doanh nhân, lời nói mang cả nghĩa bóng nghĩa đen vừa thốt ra, cũng đã động rất nhiều người. Bọn họ cũng biết hiện tại chạy trốn không giải quyết được vấn đề. Thật ra thì quân đội cũng không đáng tin cậy, chỉ có thể dựa vào mình. Nếu quân đội có thể cứu viện, khi đó bọn họ cũng sẽ không phải tự mình lên đường. Thử nghĩ xem, rất nhiều người còn bị vây ở nhà, hoặc chết đói hoặc bị cắn thành Zombie.

Mà rất nhiều người sau khi thức tỉnh dị năng, chí khí ngút trời, hoài bão thật lớn, càng sẽ không lùi bước như vậy. Cho nên gần như tất cả người có dị

năng đều quyết định ở lại đánh Zombie.

Người có dị năng đều ở lại, người bình thường trừ phi không muốn sống nữa, nếu không cũng sẽ không tự mình lái xe chạy trốn.

Cho nên thống kê hết lại, tất cả mọi người trong đoàn xe đều nói nguyện ý lưu lại chiến đấu.

Thời gian không thể trì hoãn, nếu biểu quyết xong rồi, đó chính là sắp xếp nhiệm vụ xuống dưới.

“Phân tổ, người có dị năng một tổ, không có người có dị năng một tổ. Trong những người không có dị năng, có thể dùng vũ khí đánh Zombie lại phân ra một tổ.....”

“Người có dị năng hệ Thổ đi lên phía trước 50m dựng một bức tường đứng thẳng ở đó.....”

“Người có dị năng hệ công kích tất cả đứng sau tường cách 5m chuẩn bị.....”

“Người không có dị năng, hãy lấy đèn pin cầm tay trong xe mọi người, nhắm vào chỗ Zombie tới được ở đằng trước, chiếu sáng, sau khi thấy Zombie, nhắm ngay đầu của bọn nó mà chiếu vào.....”

Mọi người rối rít hành động.

Đường Nhựt đi theo Bạch Thất đi tới đội người có dị năng công kích kia.

Bạch Thất nhìn cô một chút, vươn tay nắm lấy tay cô.

Điền Hải nhìn Đường Nhựt tới nơi này, rất lo lắng mở miệng: “Chị, chị đi ra phía sau đi, nếu không tại em không yên lòng.”

Đường Nhựt lắc đầu.

Cô có tinh thần lực, đứng phía trước, chờ khi bức tường dị năng hệ Thổ chống đỡ không nổi, cô cũng có thể dùng tinh thần lực ngăn cản một phen.

Bạch Thất nói: “Yên tâm, không có chuyện gì, cùng lắm thì cùng chết thôi, dù sao anh chết em cũng sẽ không sống một mình.”

Điền Hải: “.....”

Đường Nhựt: “.....”

Mọi người: “.....”

Trước khi đánh Zombie, còn muốn mạnh mẽ dứt cho mọi người ăn thức ăn cho chó, thật sự được sao.

Theo tính toán của người có dị năng tốc độ, bây giờ Zombie đã càng ngày càng gần.

Đoàn người nhìn chằm chằm trận địa phía sau tường đất sẵn sàng đón quân địch. Hiện tại cả đoàn xe đều im lặng, không ai phát ra một âm thanh nào, chỉ có từng đợt tiếng chân trầm trọng cùng tiếng gào hùng phấn từ phía xa truyền đến.

“Tới.....”

Không biết ai kêu một tiếng, phía trước đã nhìn thấy một mảnh bóng đen đông nghịt hướng tới bên này.

“Toàn bộ đèn pin cầm tay, nhắm ngay phía trước, bật lên.”

Theo một vùng đột nhiên đồng thời sáng lên phía trước, các loại dị năng liền bay ra trên không.

Lộ lấy nhiều sắc màu.

Bạch Thất và Điền Hải cũng không giữ lại thực lực, một cái băng cầu lại một cái lôi cầu, ném ra ngoài hết sức nhanh chóng.

Đường Nhựt cũng là một thành viên trong số những người cầm đèn pin, nếu có Zombie bị người có dị năng bỏ sót muốn phóng qua tường, cô sẽ quấy nhiễu nó, khiến cho nó mất phương hướng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trong đêm tối vô tận, trên cao tốc mịt mờ, hàng trăm hàng ngàn con Zombie vẫn không có dấu hiệu giảm bớt.....

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Kết Thúc

“Hệ Thổ xây dựng tường, dị năng tiêu hao quá độ, trước tiên lui ra phía sau, tiểu đội người có dị năng thứ hai nhanh lên bổ sung.....”

Rất nhiều người lui về sau, Bạch Thất bởi vì quan hệ tới nước suối trong không gian, dị năng tiêu hao không nhiều lắm, cho nên tiếp tục chiến đấu tuyến đầu tiên.

Mà Điền Hải sau khi thức tỉnh, cũng bởi ý chí chiến đấu quá mạnh mẽ, dị năng cũng đầy đủ hơn người khác, cũng tiếp tục chiến đấu ở tuyến đầu tiên.

Nhưng vì Zombie thật sự quá nhiều, bọn chúng ngã xuống một nhóm lại một nhóm, thi thể xếp ở bên ngoài tường đất, Zombie phía sau giẫm lên thân thể của bọn chúng, khiến cho người có dị năng hệ Thổ phải không ngừng gia cố tường đất thêm cao.

Nhưng dị năng cũng có lúc dùng hết, cũng tới thời điểm bức tường bị chen tới sập.

Sau đó, Zombie liền dùng mãnh tràn vào như dòng nước lũ.

Dị năng tinh thần của Đường Nhược có hạn, đối mặt Zombie nhiều như vậy, thử mấy lần, vẫn ngăn không nổi lũ hồng kia, không thể làm gì khác hơn là dùng sức ‘bao vây’ Bạch Thất và Điền Hải.

Một người nếu ngã xuống, trong nháy mắt cũng sẽ bị cắn nuốt sạch.....

Mỗi lần thấy đồng bạn ngã xuống, lồng ngực kích động, cảm giác giống như bị không khí xé rách.

Hô ——

Tiếng hét trong lòng nổ tung.

“++! Liều mạng với bọn chúng!” Trong đó, có một người có dị năng hệ Hỏa đột nhiên rống dài một tiếng, lại có thể thổi ra một mảng lửa lớn ra phía trước.

Đây chính là thời khắc máu chót, dấu hiệu dị năng tăng cường bộc phát.

Một tiếng hô này, khiến cho nhóm người có dị năng máu nóng tuôn trào, thân thể chấn động, liền chiến đấu hăng hái.

Đối mặt quái vật ăn thịt người như vậy, cho dù thật sự chết vì dị năng hao tổn vô ích, cũng không muốn bị bọn chúng ăn hết!

“Oanh.....” Một chiếc xe hơi bị người có dị năng hệ Kim nâng lên, trực tiếp ném về phía bầy Zombie.

Chiếc xe kia bị tung lên lộn một vòng trên không trung, mạnh mẽ đập xuống, phát nổ.

Sau một tiếng vang này, liền vang lên mấy tiếng nổ trong bầy Zombie.

“Phanh..... Oanh.....” Một đoàn lửa bùng lên trong đoàn Zombie.

Lửa lớn hùng hực dấy lên, theo xăng chảy ra từ xe hơi, ngay cả Zombie xung quanh cũng đều bị đốt theo.

Mọi người mới phát hiện không biết người nào ném mấy quả lựu đạn vào giữa bầy Zombie.

Lựu đạn này ném ra, mở ra một cuộc huyết nhục thịnh yển trong Zombie triều.

“Không nên ngăn người, tiếp tục phòng thủ! Người có dị năng hệ Kim, tiếp tục dùng xe đập..... Không có dị năng mau lấy vật tư trong xe ra.....”

Hồ Hạo Thiên rống lên một tiếng, nhưng tay vẫn không hề dừng lại, kéo chốt bảo hiểm, ném lựu đạn ra.

Thì ra là, đội trưởng còn có loại vũ khí hiệu suất cao như lựu đạn này!

Thì ra là, trong một chiếc xe khác của đội trưởng, đều là những thứ vũ khí nóng này!

Nếu như vậy, lần này nhất định có thể cố gắng trôi qua!

Lựu đạn này không thể nghi ngờ đã cho mọi người một viên thuốc an thần.

Mọi người càng thêm không chậm trễ, càng ra sức chém giết.

Hệ Thổ dâng tường lên, bổ sung thêm mặt tường đang bị chèn phá, người có dị năng tầm xa ném các loại dị năng. Đường Nhựt dùng khả năng tối đa, ngưng tụ tinh thần lực thành tường đứng trước những người ở phía trước.

Hồ Hạo Thiên ném xong lưu đạn, người đàn ông to cao phía sau anh sẽ đưa tới cho anh một viên, để cho anh tiếp tục ném. Người kia chính là vệ sĩ của anh trước khi tận thế, sau tận thế, vệ sĩ không thức tỉnh dị năng, thế nhưng ông chủ lại thức tỉnh dị năng.

Vệ sĩ là người có ánh mắt, lúc trước tận thế vì tiền đi theo anh, sau tận thế lại vì năng lực đi theo anh. Song, thân thủ của vệ sĩ quả thật cũng rất tốt, cho dù không có dị năng, đối mặt Zombie cũng có thể đơn đả độc đấu, tay nghề điêu luyện.

Hàn quang trên tay Bạch Thất thoáng hiện, mỗi lần kết băng đều có thể chuẩn bị cho Zombie một kích trí mạng.

Chẳng qua là, Zombie thật quá nhiều, một con ngã xuống, lại tới một con.

Loài người tức giận thờ đóc, Zombie uy hiếp gầm nhẹ, trong không khí tản mát ra mùi vị nồng đậm.....

Sự đan xen khô khan mà lại hài hòa.....

Trời, từng chút từng chút sáng lên, mặt trời, cũng không biết trong lúc nào đã hé ra hoàn toàn.

Trận chiến này lại đánh suốt một đêm.

Ánh mặt trời mãnh liệt chiếu xuống, Zombie phía sau cuối cùng không thể liều lĩnh ‘tre già măng mọc’.

Không có Zombie liên tục không ngừng, mọi người rốt cục nhìn thấy ánh rạng đông của trận chiến dịch này.

Chiến đấu hăng hái đến buổi trưa, giết chết một con Zombie cuối cùng, tất cả mọi người trực tiếp tê liệt ngã trên mặt đất.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Hiện tại, ngay cả sức nói nửa chữ với nhau cũng không có.

Có điều cảm giác còn sống quả thật rất tốt.

Bạch Thất, Điền Hải kiên trì cả đêm không có nghỉ ngơi, lúc này cũng mệt mỏi ngồi phịch trên mặt đất, chỉ có thể thở.

Đường Nhựt lập tức lấy hai chai nước từ trong balo ra cho hai người uống.

Nước này lúc trước khi bọn họ đang đánh Zombie cũng có bổ sung, mỗi lần uống hết cũng sẽ phát hiện dị năng có chút tăng lên. Chẳng qua tốc độ hồi phục nhỏ hơn tốc độ phát ra rất rất nhiều.

Bạch Thất và Điền Hải hồi phục đủ dị năng, liền trước sau đứng lên, quét dọn chiến trường.

Cái gọi là quét dọn chiến trường, dĩ nhiên là đi đào tinh hạch Zombie.

Điền Hải trải qua những ngày qua, cũng biết chỗ dùng của tinh hạch, thấy Bạch Thất đứng lên đi đào, cậu cũng cùng tới hỗ trợ.

“Mấy người trẻ tuổi các cậu thể lực thật là tốt, vẫn còn ở nơi này tầm bảo.” Ngồi phía sau, Phan Đại Vĩ ngã trên tường đất ôm đầu vừa hút thuốc lá vừa hâm mộ, “Anh già tôi thì yếu đến ngay cả xương cũng muốn gãy.”

Bạch Thất mắt nhìn thẳng một đào một tinh hạch.

Anh không biết mọi người phát hiện tác dụng của tinh hạch lúc nào, nhưng hiện tại cậu tuyệt không muốn nói cho mọi người kinh nghiệm ‘tiện nghi’ thế này.

Điền Hải nhìn Phan Đại Vĩ một cái, cũng không nói gì, đi theo cùng đào.

Tinh hạch hai người đào lên đều giao cho Đường Nhựt, sau khi Đường Nhựt nhận lấy thì dùng nước khoáng rửa.

“Nhớ ngày đó, anh già tôi theo đuổi con gái, khi đó mưa không nổi đồ tốt nên tự mình đào mấy viên đá cuội khoan lỗ.....”

“Hắc, cậu khoan hãy nói, đá cuội nhỏ nhỏ kia xuyên thành một cái dây chuyền thật là xinh đẹp.....”

“Tôi đưa cho cô gái kia, gương mặt thẹn thùng của cô ấy.....”

Phan Đại Vĩ vẫn còn tiếp tục nhớ lại, đã nghe được ‘bốp’ một tiếng vang lên.

Phan Đại Vĩ ngã sấp, mặt sưng phù: “..... Lão bà..... Bà, bà tới rồi.....”

“Ông tặng đá cuội cho ai hả..... Ừ? Hồi tưởng lại còn rất đắm chìm vào đó.....”

“Lão bà, bà hiểu lầm, đó là hồi trẻ không hiểu sự đời, nào biết đâu..... Bà cũng biết tôi là con người ngay thẳng nhất..... Chúng ta đã đều là vợ chồng rồi.....”

“Ông còn biết ông là ông già nữa à, con gái cũng có thể lập gia đình đến nơi rồi, ông lại còn muốn tơ tưởng con gái mười tám nhà người ta.....”

“..... Tôi thề, tôi tuyệt đối không có.....”

Phan Đại Vĩ bị Phan đại tẩu lôi đi, tiếng nói chuyện với nhau cũng càng lúc càng xa

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Dị Năng Thăng Cấp

Cũng có những người có dị năng khác nhìn thấy những thứ màu xanh lấp lánh đó.

“Cái này là cái gì, thì ra trong cơ thể Zombie còn có vật như vậy.”

“Tốt nhất đừng động nó, Zombie ghê tởm, nhiều virus như vậy, ai biết cái đó có virus hay không đây.....”

“Rất xinh đẹp mà, có thể làm mất dây chuyền đây.....”

“Thôi đi, hiện tại cửa hàng vàng bạc nhà ai không phải là để anh mặc sức lấy, tùy tiện đi dạo một vòng, cũng có thể lấy đầy một túi kim cương, cầm cái này làm gì.....”

Ba người mất điếc tai ngơ, tiếp theo tự mình làm việc của mình, hai đào, một rửa.

Trong đó, cũng có mấy người tới đây đào thử, nhưng nhìn đồ mình lấy ra từ óc Zombie, vụ chưa trong cổ họng nổi lên vẫn không thể nhịn xuống được, trực tiếp phun ra.

Nhìn thấy một vài người ói ra, mọi người đối với ‘thứ đồ’ này lại càng không có hứng thú.

Nghỉ ngơi một lát, Hồ Hạo Thiên liền đứng lên để cho mọi người chỉnh đốn, sau đó tiếp tục lên đường.

Trải qua trận chiến thử thách thật sự này, tất cả mọi người đều im lặng hơn rất nhiều, giờ phút này ý nghĩ của mọi người, đều là muốn tìm một chỗ để thu xếp ổn thỏa.

Kiểm lại nhân số, phát hiện trong đội xe tổng cộng đã chết chín người, trong đó có hai là người có dị năng.

Nguyên bản đoàn xe cũng chỉ có năm mươi tám người mà thôi, trận chiến này đã mất đi gần một phần sáu.

“Hồ đội trưởng, chúng tôi tính quay đầu đi về thành phố L.....”

“Hồ đội trưởng, chúng tôi cũng đã thương lượng qua, tính quay về trụ sở thành phố L.....”

“Hồ đội trưởng, suốt con đường này cảm ơn anh đã chiếu cố, như vậy chúng ta từ biệt, nếu có duyên sẽ gặp lại thôi.....”

Còn có người mấy xe đi tới cáo biệt, trải qua trận chiến này, bọn họ cũng sinh ra cảm giác sợ hãi với thành phố A. Trên đường cũng đã như vậy, vậy sau khi tiến vào khu vực thành thị thì sao đây, không ai bảo đảm quân đội ở thành phố A đã không chế được cục diện, cũng không biết trụ sở thành phố A ở nơi đâu, lên đường không có mục tiêu như vậy, hiện tại đã là một loại tuyệt vọng.

Trong những người tới cáo biệt còn có A Ninh và người phụ nữ bên cạnh hắn lúc này.

Hồ Hạo Thiên cũng không có mệnh mề lưu lại bọn họ chỉ hơi nín lại, thấy bộ dáng kiên trì của họ, cũng cảm tạ bọn họ đã chiến đấu, sau đó dặn dò bọn họ dọc theo đường đi cẩn thận.

Anh có hai chiếc xe vật tư, hiện tại cũng không khách khí, để cho vệ sĩ trực tiếp lấy một xe phân ra cho mọi người.

Có thể sống sót, còn nhận được vật tư, tất cả mọi người cũng không nói thêm gì nữa, trận chiến bảo vệ này vốn chính là vì bản thân mình mà chiến đấu.

Người ta cho anh mấy thứ đồ này, cũng thật hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Lần này cộng lại cả chết đi cả rời bỏ, đoàn xe năm mươi tám người chỉ còn lại hai mươi tám người.

Mấy chiếc xe bị đập vỡ, dọn dẹp một chút, hai mươi mấy chiếc xe biến thành mười ba.

Bạch Thất và Đường Nhựt và Điền Hải trở lại trên xe.

Đường Nhựt thấy sắc mặt Bạch Thất vẫn luôn không tốt, không khỏi hỏi: “Không thoải mái à, anh muốn uống chút nước không?”

Bạch Thất lắc đầu, chậm rãi nói: “Có lẽ là sắp lên cấp rồi, cho nên mới có chút mệt mỏi.”

“Lên cấp?” Đường Nhựt đối với việc này thật đúng là không có khái niệm.

Bạch Thất cũng là người đã từng ‘lên cấp’, tự nhiên hiểu rõ năng lượng trong cơ thể mình khác thường. Vừa rồi sau khi hoàn toàn tiêu hao sạch năng lượng trong cơ thể, lại bổ sung thêm nước trong không gian, cảm giác ấy trở nên càng thêm rõ ràng.

“Đừng lo lắng, anh ngồi xuống chút sẽ ổn ngay.” Bạch Thất vừa nói xong liền nhắm mắt lại, cảm giác năng lượng trong cơ thể anh cũng muốn tuôn ra ngoài.

“Ừ, được rồi.” Đường Nhựt gật đầu liên tục, trực tiếp bao trùm hai tầng tinh thần lực trên người hắn, lại sợ không an toàn, trực tiếp bao trùm một tầng tinh thần lực lên xe của mình.

Mặc dù cô không biết lên cấp là dạng gì, nhưng cô xem mấy đại hiệp trong phim truyền hình, khi đột phá đều không thể bị quấy rầy.

Điền Hải ở phía trước lái xe, nghe được hai chữ ‘lên cấp’, cũng thấy kì lạ: “Chị, dị năng của chúng ta còn có lên cấp sao?”

Đường Nhựt chú ý đến Bạch Thất: “Phải, không chỉ có chúng ta, Zombie cũng sẽ lên cấp.”

Phản ứng của Điền Hải cũng không khác Đường Nhựt lần đầu nghe đến chuyện này mấy, vô cùng kinh ngạc nói: “Nếu như Zombie cũng sẽ lên cấp, vậy Zombie sau này không phải càng khó đánh hơn?”

Đường Nhựt gật đầu: “Ừ, Zombie sẽ càng ngày càng lợi hại, cho nên chúng ta phải nhanh chóng nâng cao thực lực của mình, mới có thể bảo vệ bản thân.”

Điền Hải quay đầu, còn thật sự nói: “Chị, em nhất định sẽ nâng cao thực lực của mình thật tốt, bảo vệ chị.”

Đường Nhựt: “.....”

Không phải là cô khoe khoang, cô vẫn có tự tin, đối mặt Zombie, cô vẫn không cần người khác bảo vệ.

Tinh thần lực của cô bao vây một nhóm người thì không được, nhưng là bao lấy một mình cô thật sự là rất dễ dàng nha.

Có điều em trai nhà mình thật lòng nói muốn bảo vệ chị gái, quả thật cũng làm người ta rất vui mừng.

Loại cảm giác tự hào ‘nhà ta có em trai sắp trưởng thành’ vẫn rất rõ ràng.

Thời gian Bạch Thất lên cấp cũng không có bao lâu.

Dù sao cũng chỉ là lên cấp thứ hai, mà anh lại có kinh nghiệm, chỉ cần không có ai quấy rầy, nhất định anh sẽ thành công.

Chỉ thấy một tầng băng vô cùng mỏng bao lấy toàn thân anh, sau đó, băng kia từ từ hòa tan, tan thành bọt nước, sau đó bọt nước lại bị hấp thu vào trong lỗ chân lông của anh.....

Chỉ qua hai giờ, Bạch Thất đã mở mắt ra.

Đường Nhựt vẫn chú ý đến anh thấy anh mở mắt, cũng không dám lên tiếng, rất sợ anh còn chưa khỏe, sau đó quấy rầy anh.

Cho đến khi anh khẽ mỉm cười nhìn cô, Đường Nhựt mới vươn bàn tay run rẩy ra nắm lấy tay anh.

Vừa rồi, thật sự là lo lắng, vạn nhất tẩu hỏa nhập ma giống như trong TV hay gì đó.....

Thật không dám nghĩ.

“Thành công không?” Cô hỏi một tiếng.

“Ừ.” Bạch Thất quay đầu, nhưng thấy khuôn mặt u sầu của Đường Nhựt. Nghĩ lại, đại khái hiểu nguyên do trong đó. Trong lòng ám áp, anh nhẹ nhàng cầm tay cô, “Không cần lo lắng, trong tình huống dị năng đầy đủ thì lên cấp không có nguy hiểm gì lớn.”

Kiếp trước anh mất chừng bảy tháng mới lên cấp, giờ ngắn ngủn hơn nửa tháng đã lên cấp, thực sự đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Đường Nhược khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới: “Dị năng cấp hai có phải lợi hại hơn không? Phóng ra chút, cho em nhìn xem.”

Bạch Thất mở bàn tay, nắm lưỡi dao băng trong nháy mắt xuất hiện ở trong lòng bàn tay anh.

Lưỡi dao trong suốt lấp lánh, giống như thủy tinh. Thứ này nhìn không giống công cụ giết Zombie, mà giống như một tác phẩm nghệ thuật trong cuộc triển lãm điêu khắc băng.

“Wow, lưỡi dao thật tinh xảo.” Đường Nhược đưa tay cầm lấy, thế mà cũng có thể cầm lấy một cái.

Chẳng qua là tách khỏi tay Bạch Thất, lưỡi dao hòa tan rất nhanh trong cái nóng giữa 12h trưa.

“Dị năng anh Bạch thật mạnh, lúc nào em cũng có thể lấy cầu sét cho chị Đường chơi như vậy.” Điền Hải ở phía trước, sau khi nhìn thấy qua kính chiếu hậu, không khỏi lộ ra bộ dạng mơ ước.

Đường Nhược: “.....”

Em xác định cầu sét có thể để chị cầm lấy, sẽ không bị điện giật chết người?

Dị năng lên cấp đến cấp hai, hơn nữa cảm giác uy lực còn mạnh hơn cấp ba hồi trước, Bạch Thất cũng có chút ngửa tay, cho nên, nhìn thấy Zombie bên ngoài nơi xa, anh liền thình thoảng ném ra một lưỡi dao băng, xuyên thẳng đỉnh đầu Zombie.

Phan Đại Vĩ lái xe đi theo phía sau bọn họ, nhìn thấy lưỡi dao thình thoảng bay ra từ trong xe bọn họ, nắm tay lái thở dài nói: “Trẻ tuổi thật là tốt, ngày hôm qua mới vừa đại chiến một đêm, hôm nay vẫn có thể đùa giỡn trên chóc bạn gái.”

Phan đại tẩu bên cạnh liếc ông một cái: “Ông già, ông yên tâm, nếu như tôi đây bên cạnh ông đổi thành mười tám cô gái như hoa, ông cũng có thể đùa giỡn như vậy.”

Phan Đại Vĩ: “.....”

Tâm thực một !

Tận thế rồi, lão bà còn lo lắng ta tìm nữ nhân bên ngoài, mặc dù người đàn ông già rồi, mị lực vẫn còn quá lớn! Làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Eq Bằng 0

Sau khi có cảm nhận rung động ngày hôm qua, Đường Nhược cũng không thể thoải mái lăn vào ngực đối phương như thường ngày được.

Không chỉ không có loại không câu nệ tiểu tiết này, ngay cả nhìn vào ánh mắt của anh, cũng đều mang theo chút ngượng ngùng, thấy Bạch Thất nhìn cô, ngược lại sẽ quay đầu đi, làm bộ nhìn ngoài cửa sổ.

Bạch Thất nhìn ra sự khác thường, anh tựa như không để ý kéo Đường Nhược qua, giữ tay cô trong tay mình: “Anh thấy em đang lên nhìn anh.”

Đường Nhược: “.....”

Bầu không khí nói lời đường mật thế này đâu rồi ?

Không phải mọi người hẳn sẽ mất đưa mày lại trước sao!?

EQ của anh đâu rồi, ngược lại với chỉ số thông minh đây à?

Bạch Thất nói: “Anh liền ngồi ở ngay đây, em muốn nhìn chỉ cần nhìn thẳng là được, không cần len lén.”

Đường Nhược: “.....”

Cô đã xác định, Bạch Thất chắc không có EQ.

Đã như vậy.

Đường Nhược lộn chết không sợ nước sôi, cũng trình diễn liễu một phen hào khí can vân: “Em không nhìn vị hôn phu của mình cũng không được sao?”

Về mặt thể thảm không đành lòng nhìn như vậy, khiến Bạch Thất buồn cười.

Đáng tiếc, phía trước có người đang ngồi, nếu không thật ra có thể ăn cô luôn.

Dù sao cũng là của mình.

Bạch Thất đối với hai chữ ‘ của mình ’ này, thật sự là phi thường hài lòng.

Tay Đường Nhược bị Bạch Thất nắm trong tay, cô rõ ràng cảm giác được, ngón tay Bạch Thất đang vuốt ve chiếc nhẫn trên tay cô.

Anh cầm tay cô lên, đặt trên khóe miệng ấn xuống một cái hôn, lẳng lặng nhìn cô: “Ừ, có thể, nếu là vị hôn phu, như vậy, thì càng phải quang minh chính đại mà nhìn.”

Trong nháy mắt đối mặt với gương mặt nghiêm túc đến mức khiến người ta rung động này, cảm giác tim đập đến mức muốn rơi ra ngoài, chỉ cảm thấy trong lòng đầy tràn ôn nhu.

Nhưng dưới tình huống như vậy, Đường Nhược lại không biết nên cư xử như thế nào, không thể làm gì khác hơn là nhếch miệng lên làm mặt quỷ với hắn.

Được rồi, cô chưa từng nói chuyện yêu đương, EQ của cô cũng là số lẻ!

Điền Hải ngồi ở phía trước lệ rơi đầy mặt.

Mặc dù cảm giác sự tồn tại của em tương đối thấp, nhưng là dầu gì cũng là bóng đèn a, có cần phải anh nhìn em, em nhìn anh, anh anh em em như vậy không hả.....

Tận thế rồi, làm một tài xế cũng thật dày vò!

Trải qua lần Zombie đại chiến này, mọi người trong đoàn xe cũng đều không có tâm tư dừng xe rồi, mọi người đều ở bên trong xe ăn bữa sáng bữa trưa. Chẳng qua, trên đường mọi người vẫn dừng xe nghỉ ngơi, nếu không lại gặp bầy Zombie, thì mất nhiều hơn được.

Lúc đi qua một chỗ rẽ, đoàn xe dừng lại nghỉ ngơi ở chỗ này.

Bạch Thất mở bản đồ ra nghiên cứu một chút, nói với Điền Hải: “Chúng ta chờ đi xuống khỏi đường cao tốc.”

Nơi anh muốn đi chính là trụ sở tương lai xây dựng tại thành phố A, mặc dù không biết hiện tại quân đội có ở đó hay không, nhưng trước khi tận thế, nhà của anh cũng là ở bên trong khu vực mới giải phóng này.

Điền Hải nhìn phương hướng Bạch Thất chỉ: “Anh Bạch, nhưng xem ra bọn họ còn muốn tiến lên phía trước nữa.”

Bạch Thất nói: “Mặc kệ bọn họ, tự chúng ta ra khỏi đường cao tốc.”

Điền Hải gật đầu.

Sau đó, Bạch Thất xuống xe cáo biệt với Hồ Hạo Thiên.

“Cậu muốn đi tới khu vực mới quy hoạch ở ngoại thành phía Nam?” Hồ Hạo Thiên nghe xong, nhíu mày.

Bọn họ đều muốn đi tìm thân nhân trong quân đội, nhưng trụ sở quân đội ở khu phía Tây.

Bạch Thất gật đầu: “Tôi còn có căn nhà ở ‘ Hoàng Đình ’, đi tới đó cũng có chỗ đặt chân. Nơi đó là vùng mới quy hoạch, đoán chừng Zombie cũng không nhiều, buổi tối qua đêm ở đó cũng an toàn hơn một chút.”

“Như vậy, bây giờ qua đêm ở trên đường cũng quả thật không an toàn.” Hồ Hạo Thiên nhìn con đường thông đến thành phố A ở phía trước, suy nghĩ một chút nói: “Thật ra thì trong ‘ Hoàng Đình ’ công ty của chúng tôi cũng có cổ phần tham dự, vài phòng nhỏ cũng còn giữ lại dưới danh nghĩa của công ty tôi, nếu như tất cả chúng ta đều đi qua đó, thật ra thì tất cả đều có thể ở lại.”

Bạch Thất nhíu mày.

“Chúng ta cũng có thể thuận tiện tiếp tục làm bạn đi Hoàng Đình.”

Bạch Thất không nói một lời.

Dù sao, anh chỉ đi vùng mới quy hoạch ở ngoại thành phía Nam.

Hồ Hạo Thiên tính toán lộ trình từ nơi này đi tới ‘ Hoàng Đình ’. Tính ra đại khái sau một canh giờ là có thể đã tới, nhanh chóng tập kết mọi người nói:

“Mọi người, bây giờ chúng ta đã ở trong phạm vi thành phố A, nhưng hiện tại khu vực nội thành như thế nào, vẫn còn chưa rõ ràng, tình huống tới ngày hôm qua tất cả mọi người đều nhìn thấy, hiện tại ở ngoài đường không an toàn, cho nên chúng ta tính trú tại khu mới quy hoạch ở ngoại thành phía Nam, không biết ý kiến mọi người như thế nào.”

Có một chỗ đặt chân, mọi người tự nhiên không có ý kiến gì, dù sao vật tư trên xe chỉ có thể kiên trì khoảng nửa tháng, hơn nữa mỗi ngày đều lên đường khiến cho tinh thần mọi người cũng mỏi mệt.

Cho nên rồi rốt cuộc quyết định đi ‘Hoàng Đình’ nghỉ ngơi chỉnh đốn lại.

Mười mấy chiếc xe tạo thành đoàn xe, dọc theo đường đi tránh né các loại chướng ngại vật, chỉ ba giờ chiều đã ‘Hoàng Đình thự uyển’ ở khu Nam thành phố A.

Song, sau khi Bạch Thất nhìn bộ dạng ở nơi đây, không khỏi có chút kinh ngạc.

Nơi này không có nhóm quân đội lớn kiếp trước đóng quân, cũng không có tường vây cao cao, hết thảy đều còn là bộ dáng ban đầu.

Chẳng lẽ bọn họ tới quá sớm, quân đội còn chưa tới đây?

‘Hoàng Đình thự uyển’ là khu nhà giàu phối trí cao cấp nhất trước khi tận thế, một căn biệt thự lớn cao ba tầng đứng sừng sững trong khu vườn lớn, Đường Nhược và Điền Hải nhìn đến hai mắt đều thẳng.

Cô không thể tin hỏi Bạch Thất: “Anh ở chỗ này có... có nhà?”

Đâu chỉ là nhà, đó là một tòa nhà nghiêm chỉnh, còn có cả vườn hoa, vườn hoa siêu cấp lớn.

Lại dùng ‘nhà’ để hình dung, quả thực khoe của khoe đến phát rồ!

Điền Hải cũng có chút lắp bắp: “Ta, chúng ta..... Sau này sẽ ở nơi này sao.” Nơi này còn lớn hơn cả căn nhà xi măng hai mẫu ruộng ở quê hán. Loại nhà ở này, cậu chỉ từng nhìn thấy trên TV, vốn tưởng rằng tiểu khu lúc trước ba cậu làm đã là cao nhất rồi.

Bạch Thất cũng không có để ý, vẫn chú ý đến tình huống chung quanh vừa nói: “Sau này sẽ không có diện tích lớn như vậy cho cậu ở, chính phủ sẽ sử dụng dị năng thô hệ tạo ra rất nhiều phòng ốc trên những căn nhà này.”

Diện tích trụ sở chính là chỉ có thế này, nhưng người tới đầu nhập vào lại càng ngày càng nhiều, cho dù chính phủ vẫn xây rộng ra bên ngoài, cũng không thể có tốc độ an trí từng người tới đầu nhập nhanh như vậy, cho nên sau lại sẽ để người có dị năng xây dựng phòng ở tạm thời ở chỗ này.

Mặc dù ‘vi phạm luật lệ kiến trúc’ như thế, trị an trong khu biệt thự cũng tốt hơn bên ngoài rất nhiều, khu cao ốc bên ngoài, cũng coi như có thể ở, nhưng khu lều dựng ở phía ngoài cùng, liền hoàn toàn chỉ có thể coi là là khu dân nghèo rồi, bên trong dơ dáy bẩn thỉu, cái gì cũng có thể xảy ra.

Xem như đề xướng cho biệt thự kiểu mới, an toàn, thoải mái, công năng đầy đủ, nơi này đều đồng loại sử dụng khóa vân tay, thủy tinh công nghiệp, khóa mật mã chống trộm chờ xử lý an toàn.

Xe Hồ Hạo Thiên dẫn đầu, một đường chạy nhanh quan sát khu biệt thự, trong tiểu khu hoàn toàn không thấy bóng dáng bảo an, khu biệt thự cũng không có nhiều Zombie như khi gặp phải ở khu cao ốc trên đường đi tới đây, cơ hồ vào ‘Hoàng Đình thự uyển’ liền không nhìn thấy bóng dáng Zombie với người, điều này cũng giải thích được, khi tận thế tới, hầu như nơi này còn chưa có ai vào ở.

Một nhóm người mặc danh kiệu đi theo Hồ Hạo Thiên vào phòng hành chính trên tầng quan sát.

Hồ Hạo Thiên nhìn mọi người giải thích nói: “Bởi vì ban đầu khi xây nơi này, muốn tạo nên phối trí cao cấp nhất Hoa quốc, cho nên nơi này tất cả đều là khóa vân tay, không thể dùng vũ khí để phá, đành phải đưa mọi người tới nơi này, chọn vài căn còn chưa có chủ nhà, để mọi người ấn vân tay.”

Hiện tại tầng không biệt thự lớn như vậy, mặc dù sau này cũng không có tác dụng gì, nhưng là mọi người vẫn rất vui vẻ. Chỉ là, đối mặt với căn nhà lớn như vậy, trong lòng mọi người vẫn còn có chút thấp thỏm.

Trước kia ở trong nhà lớn vậy gọi là hưởng thụ, nhưng hiện tại không có năng lực tự vệ, ở nhà lớn như vậy quả thực gọi là muốn chết, nếu gặp phải Zombie hay gì đó, không phải là kêu trời, trời không thấu, gọi đất, đất chẳng hay sao?

Trước kia còn có hàng xóm tốt bụng có thể hỗ trợ, bây giờ cầm cái loa kêu ra bên ngoài, đoán chừng ngay cả nhà đối diện cũng không nghe được. Cho nên trừ ba người Bạch Thất còn có đám người Hồ Hạo Thiên có một căn bất động sản ở nơi này ra, những người khác chỉ cần một căn để vào ở. Dù sao nhà lớn như vậy, nhiều gian phòng như vậy, hai người một gian cũng là đủ ngủ rồi.

Hồ Hạo Thiên biết bình ác-quy dự bị của phòng hành chính này ở chỗ nào.

Mở bình ác-quy, lưu tất cả vân tay vào, liền hoàn thành.

Giải quyết xong vấn đề nhà ở, mọi người lại chậm rãi đi ra khỏi đây, ‘về nhà’ riêng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Biệt Thự

Nhà của Bạch Thất là ông nội anh cho.

Thời điểm mới xây dựng khu quy hoạch này, ông nội đã đặt một căn nhà ở đây làm nhà cưới cho anh, sau này ông nội của anh qua đời, anh cũng không chú ý tới nơi này, chẳng qua nhớ mang máng nơi này kèm theo trang hoàng xa hoa, không cần phải mua thêm bất kỳ vật gì nữa.

Kiếp trước, lúc chỉnh trang xong nhà thì anh đã tới nơi này xem một lần, mặc dù vội vàng nhìn lướt qua, Bạch Thất cũng biết căn nhà của mình cụ thể ở nơi đâu nên cũng không lạc đường, trực tiếp lái xe đến chỗ biệt thự.

Lúc trước, Hồ Hạo Thiên cũng đã hỏi căn của Bạch Thất ở nơi nào, cho nên sau khi anh thấy căn nhà của họ cách khá xa, cũng đã rất hào sảng đổi sang căn nhà bên cạnh bọn họ.

Dù sao toàn bộ nơi này trống không, anh thích ở đâu thì ở.

Trong đội xe, hai nhóm người thực lực cao cường đều ở chỗ này nên những người khác cũng ở một căn biệt thự trên cùng đoạn đường đó.

Thế cho nên, thật ra thì ba nóc biệt thự chính là ở cùng một chỗ, nhưng là cái ‘ cùng một chỗ ’ này cũng thật sự cách nhau rất xa.

Giữa các căn biệt thự cũng không có phân cách, vườn tược trong khu làm rất tốt, những gì cần che lấp dùng thực vật để che, không cần phải có cửa lớn vững chãi.

Trực tiếp đỗ xe ở trong ga-ra, Bạch Thất mang theo Đường Nhựt và Điền Hải từ ga-ra vào biệt thự.

So với thái độ thân nhiên của Bạch Thất, hai người nhà quê là Đường Nhựt và Điền Hải không thể bình tĩnh được như vậy.

Trang hoàng trong biệt thự này còn đẹp hơn khách sạn năm sao Đường Nhựt từng thấy ở thế giới kia nhiều lần.

Biệt thự ba tầng, tầng hầm chia ra làm nhà kho, phòng chứa rượu, phòng trò chơi.

Tầng một trừ ga-ra liên tiếp bên ngoài, còn có phòng khách, phòng bếp.

Tầng hai có hai gian phòng khách, một gian phòng tập thể thao, còn có sân phơi, cùng một vườn hoa trên cao.

Tầng ba là nơi ở chính, suốt một tầng lầu đều là phòng ngủ, bên trong không khác tầng hai căn biệt thự của Bạch Thất ở thành phố H cho lắm, phòng rửa tay, phòng quần áo, thư phòng, thậm chí còn có một bể bơi nhỏ.

Căn biệt thự khoe của như thế này quả nhiên phù hợp phong cách ‘ điệu thấp ’ của Bạch Thất.

Thật hận giàu!

Đường Nhựt cảm giác đôi mắt chói hợp kim titan của mình cũng bị đâm mù.

Điền Hải cảm giác mình đã xuất hiện ảo giác: “Chị, sau này chúng ta thật sự ở nơi này à?”

Nhìn lại Bạch Thất, người ta đang cầm lấy một thanh băng đao cắt thủy tinh trên biệt thự.

Đường Nhựt vô cùng đau đớn: “Anh làm cái gì vậy, ngại thủy tinh quá cứng rắn à.”

Bạch Thất chém mấy đao vào kính, thấy không bị vỡ, hết sức hài lòng: “Lúc trước nghe nói kính ở nơi này toàn bộ dùng nguyên liệu chống đạn cao cấp nhất, bây giờ xem ra, thật đúng là không có lừa gạt người tiêu dùng.....”

Đường Nhựt che ngực, cảm giác mình lại tiến thêm một bước trên con đường hận giàu.

Một cửa sổ cũng dùng thủy tinh chống đạn tạo ra, như vậy, như vậy giá nhà lúc trước, là phải bao nhiêu một mét vuông?

Quả thực quá phá sản!

Bạch Thất thấy cô nổi bệnh trung nhị đang trầm ngâm, cười cười, rốt cục nhìn không được, dấn vào mặt cô: “Chạy nhiều ngày đường như vậy, em không mệt mỏi à, trước đi lên lầu tắm rửa, sau đó ăn cơm.”

Đường Nhược lúc này mới tỉnh ngộ lại, lấy ra từng đồng nguyên liệu nấu ăn từ trong không gian ra, còn lấy cả bếp lò.

Điền Hải: “.....”

Tình huống gì thế này, không phải là anh Bạch có dị năng không gian ư, sao lại biến thành chị Đường rồi.

Đường Nhược nhìn Điền Hải hóa ngọc hỗn độn trên không trung, buồn cười lấy đầu tây đưa tới, nói: “A Hải cũng không thể đem bí mật này nói cho người khác biết, nếu không, sau này chúng ta sẽ không còn đồ ăn rồi, có lẽ em còn không thể gặp được chị Đường của em nữa.”

Điền Hải không có nhận lấy đầu tây mà ngược lại giờ lên ba ngón tay, nghiêm túc nói: “Em Điền Hải thề, nếu nói ra dị năng của chị Đường Nhược, em sẽ bị thiên lôi đánh xuống, không được.....”

Đường Nhược vội vàng cắt đứt cậu, nhét cái khay đầu vào trong tay của cậu: “Được rồi, chị biết rồi, em không cần phải nói nữa.”

Điền Hải nhìn đầu tây đỏ rực, rất là không nỡ xuống tay: “Chị, đầu tây này tươi như vậy, chị ăn đi, em không ăn đâu mà cũng không đói.”

Đường Nhược lấy thùng nước ấm trong không gian ra, đặt ở trên mặt đất: “Chị có rất nhiều nữa mà, em không cần không nỡ, tắm rửa xong ăn nữa cũng được, đây là nước tắm.”

Sau đó, chính cô cũng đi lên lầu tắm

Ta yêu tắm, da đẹp đẹp!

Cho dù tận thế cũng muốn duy trì xinh đẹp!

Ở trong đoàn xe thật sự đã hơn một tuần lễ không có tắm rửa qua rồi.

Đến tầng ba, lại cảm thấy mí mắt co giật.

Phòng ngủ quá xa hoa, Đường Nhược không dám nhìn.

Trong phòng tắm thứ công cụ gì cũng đầy đủ, ngay cả bồn tắm để trong không gian cũng không cần lấy ra.

Tắm rửa xong, tìm quần áo ở nhà mặc vào, Đường Nhược xuống lầu gọi Bạch Thất đi tắm.

Tiếp theo, sau khi sấy khô mái tóc dài, cô đi xuống tầng chuẩn bị bữa tối.

Lúc cô xuống lầu, Điền Hải đã ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm tối rồi.

Điền Hải không biết sự thần kì của nước trong không gian của Đường Nhược, nhìn phòng tắm rộng lớn hoa lệ như vậy, thật sự mất tự nhiên vô cùng, liền hết sức nhanh chóng tắm rửa, sau đó thay bộ đồ lấy trong một cửa hàng quần áo nam nhìn thấy trên đường.

Đường Nhược nhìn đầu tây trên bàn ăn giống như là vẫn chưa từng được động vào đặt ở đó. Có chút buồn cười cầm lấy một quả bỏ vào trong miệng, sau đó bụng cái đĩa đi ra đằng sau cậu nhìn: “Đang nấu cái gì đây.”

Điền Hải không có xoay người, dao trong tay cẩn thận cắt thịt cá thành từng miếng từng miếng: “Em nấu canh cá cho anh chị, cái này để em làm.”

Cậu từ nhỏ lớn lên ở nhà cậu, cậu mơ mở quán cơm ở quê, mỗi khi bận rộn, cậu sẽ giúp đỡ bọn họ, từng chút từng chút nhìn theo, ít nhiều cũng học được chút nghề.

“Hắc, cái này ngon, chị thích ăn.” Cũng rất lâu rồi Đường Nhược không được ăn những món cay như thế này, trong lúc nằm trên giường bệnh, tất cả đều là cháo loãng nhẹ nhàng mà thôi, “Sao em không ăn đầu, rất ngọt đây.”

Điền Hải cười cười nói: “Chị ăn đi, cái kia, em thấy quý quá rồi.”

Đứa nhỏ thật thà này.

Đường Nhược cầm lên một quả nhét vào trong miệng cậu, cười nói: “Chị gái em thương cho, không nên khách khí, anh Bạch Ngạn của em rất có tiền.”

Điền Hải miệng đầy đầu tây, mắt cong cong đầy ý cười.

Chị Đường và anh Bạch đối với cậu thật là tốt.

Sau khi tận thế, mất đi cha, lại có anh trai chị gái cảm giác thật sự rất ấm áp.

Khi Bạch Thất xuống lầu, liền nhìn thấy một hình ảnh như vậy.

Vị hôn thê của mình cầm đĩa đầu tây đưa cho một chàng trai khác. Mặc dù tên kia còn là một vị thành niên, nhưng hình ảnh này, dù thấy thế nào cũng không

ồn, thấy thế nào cũng khó chịu.

Ừ, phải đánh một trận.

Ừ, đánh tên kia một trận.

Ừ, không cần đánh cậu ta, đổi tên kia thành mình là được.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Bạch Thất không chút do dự, đi qua gạt Điền Hải sang một bên.

Điền Hải đột nhiên bị người đẩy ra: “.....”

Đột nhiên tầm mắt Đường Nhược chịu ảnh hưởng: “.....”

Điền Hải nhìn Bạch Thất một cái, nghi ngờ nói: “Anh Bạch, anh muốn mổ cá sao?”

Bạch Thất: “Cá cái gì.”

Điền Hải cầm lấy dao chỉ chỉ cá trên thớt.

Bạch Thất nhìn thịt cá tuyết trắng kia, vung tay lên: “Anh chỉ tới tìm Tiểu Nhược thương lượng chuyện này, em tiếp tục làm cá đi.”

Cho nên Đường Nhược bị lôi đi.

Điền Hải xoay người sang chỗ khác, tiếp tục nghiêm chỉnh chặt cá.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cầu Ấm Giường

Bị người mang về mặt khó chịu dẫn tới ngồi xuống trên ghế sa lon trong phòng khách, Đường Nhược mở to mắt to liếc Bạch Thất.

Con người tồi như mực phản chiếu hình dáng mình

Hiện tại trong mắt, chỉ có một mình mình.

Trong lòng Bạch Thất cảm thấy thoải mái hơn chút.

“Chúng ta thương lượng chuyện gì?” Đường Nhược thuận tay cầm lên một quả dâu nhét vào miệng Bạch Thất.

Trong miệng Bạch Thất liền với tim, bị quả dâu này làm cho vừa ảm vừa tron.

Vị chua trong nháy mắt biến mất.

Anh sờ sờ kẹp tóc trên đầu Đường Nhược nói: “Chờ mấy ngày nữa, chúng ta đi ra ngoài một chuyến.”

Đường Nhược cũng không hỏi ra đi làm cái gì, gật đầu: “Được.” Sau đó liền ngẩng đầu, hỏi, “Bữa tối anh muốn ăn cái gì, em đi làm?”

Bạch Thất kéo tay cô qua: “Không cần, để cho Điền Hải làm là được rồi.” Sau đó liền nhân tiện giải thích đưa cô đi ra ngoài làm cái gì, “Dị năng của em sắp lên cấp, cho nên phải đi ra ngoài, hơn nữa nhìn bộ dạng những người khác trong đội xe, cũng sẽ không ở nơi này ngây ngốc quá lâu.”

Đường Nhược lúc này mới nhớ tới: “Ồi, ý của anh là, chúng ta tiếp tục đi cùng bọn họ à.”

Căn nhà lớn như vậy sẽ bị vứt bỏ sao ?

Bạch Thất lắc đầu: “Không, chúng ta sẽ ở nơi này.”

Đường Nhược gật đầu, tỏ vẻ vừa lòng.

Cô mới làm thổ hào một ngày, còn chưa thích đủ.

Thời gian đối với đôi trai gái đang trong thời kì yêu đương mà nói, luôn trôi qua đặc biệt nhanh, ở cùng một chỗ trò chuyện, cho dù không nói lời nào lắng

lặng dựa vào nhau, cũng có thể dựa đến một loại ý cảnh ‘ chân thành và thẳng thắn ’.

Hai người cũng coi như vừa mới xác định tình yêu, một người là học bá EQ số lẻ, một người là người bạn thân của bệnh viện EQ số âm, quả nhiên, khả năng nói lời yêu thương của họ trúc trắc y như học sinh tiểu học vậy.

Tình yêu ngây ngô tuổi dậy thì, đẹp như cảnh sắc hoa lệ trong mơ, đơn thuần chân thành.

Cả đời này, nhất định gặp gỡ, đẹp đẽ như vậy.

Hai người nói một lát, Điền Hải bên kia cũng làm xong cơm tối rồi.

Ba người coi như là ăn bữa tiệc lớn tốt nhất mấy ngày qua.

Lúc trước sợ đưa tới phiền toái không cần tiết, cũng đã mấy ngày không ăn đồ ăn nóng rồi.

Sau đó là buổi tối đi ngủ, lầu ba một gian phòng ngủ, lầu hai cũng có hai gian phòng khách.

Đã có ba gian phòng, dĩ nhiên, Đường Nhược cũng thật không có loại can đảm lặn vào ngực đối phương kia.

Cho nên quyết định, ba người mỗi người một gian.

Tất nhiên nói lại, Bạch Thất làm sao có thể để Đường Nhược và Điền Hải ngủ ở tầng hai.

Như thế, ba người liền chia làm: Đường Nhược ở phòng ngủ, Bạch Thất và Điền Hải mỗi người chiếm một gian phòng khách.

Buổi tối Đường Nhược ngủ, lại phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Không có Bạch Thất, thế mà cô lại có thể lặn trên giường, trực tiếp lặn xuống mặt đất!

Sau khi trải qua ba lần, Đường Nhược bắt đầu đi lấy đệm trong không gian ra, trải chăn đệm ở góc tường nằm dưới đất.

Bi thương không dậy nổi, đời trước thân thể này rốt cuộc là có tư thế ngủ như thế nào, cả đêm lại có thể rơi khỏi giường ba lần.

Ta quả nhiên là mệnh chó, ở biệt thự xa hoa cũng chỉ có thể ngủ trên mặt đất!

Sáng sớm ngày thứ hai, Đường Nhược ôm lấy người đi xuống lầu.

Điền Hải đang ở lầu dưới chuẩn bị bữa ăn sáng, nhìn thấy vẻ mặt Đường Nhược mệt mỏi, vô cùng khó hiểu: “Chị, tối ngày hôm qua ngủ không được ngon giấc sao?”

Đường Nhược rơi vài đường hắc tuyến: “Đúng vậy, phòng ốc quá xa hoa rồi, không thích ứng a.....”

Bạch Thất cũng đúng lúc xuống lầu, nhìn thấy cô che cánh tay, đi qua kéo tay cô nhìn: “Sao lại bầm hết rồi?”

Đường Nhược đau khô nhìn anh.

Em có thể nói, em lặn ba lần từ trên giường xuống đất sao?

Anh trai Bạch Ngạn, cầu ám giường!

Bạch Thất nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô xuất hiện một tầng hơi nước, đặc biệt đáng thương, đưa tay giúp cô vuốt vuốt cánh tay: “Buổi tối lặn xuống giường?”

Đường Nhược: “.....”

Nhất châm kiến huyết cũng rất đã thương người.

Thật ra thì cô cũng không muốn, ai biết được cơ thể này của cô ở trên giường nệm cũng có thể lặn xuống, sau nửa đêm càng khoa trương hơn, trực tiếp lặn xuống hồ bơi trong phòng, may là hồ bơi kia không có nước.

Buổi sáng tỉnh dậy, lại có thể phát hiện mình ngủ ở trong hồ bơi.

Loại tâm tình này, là một người bình thường đều chịu không được!

“Rốt cuộc là ngủ thế nào, giường lớn như vậy cũng có thể lặn xuống được?”

Bởi vì căn phòng này chuẩn bị làm phòng cưới, cho nên giường phòng ngủ cũng quả thật vô cùng to lớn.

Nhưng, trực ngữ của người nào đó cũng thật không phải là hư danh nói chơi.

Ba người ăn xong bữa sáng, Bạch Thất liền thoa dầu hoa hồng cho Đường Nhược vuốt vuốt máu bầm.

Bởi vì gần đây ngâm nước trong không gian nên da Đường Nhược nhìn càng thêm trắng nõn, dẫn đến một khối máu ứ đọng nhìn hết sức rõ ràng.

Động tác Bạch Thất rất nhẹ, xoa đến trong tim Đường nhược cũng mềm nhũn: “Em nghỉ, sau này xây rào ở xung quanh giường, như vậy sẽ không ngã xuống nữa.”

“Ừ, lần sau có thể mang cái cũi trẻ em tới để ngủ.”

Đường Nhược: “.....”

Vừa rồi còn cảm thấy anh dịu dàng, thật là ảo giác!

Một lát sau, Hồ Hạo Thiên tới.

Kiến thức anh rộng rãi, nhìn thấy biệt thự này của Bạch Thất trang tu như vậy, cũng chỉ tầm tắc hai tiếng: ” Còn xa hoa hơn cả chỗ của tôi.” liền xoay qua chỗ khác nói đến việc chính.

Ý tứ từ đầu tới đuôi là, ngày thứ ba sau tận thế cha anh gọi điện thoại cho anh tiết lộ tin tức thành phố A thành lập một trụ sở tạm thời ở phụ cận khu Tây, anh muốn đi tới đó, hỏi mấy người Bạch Thất có đi đầu nhập vào quân đội hay không.

Mà những người khác trong đoàn xe, lần này bọn họ đến thành phố A, mục đích tất cả đều là vì tìm người, bất kể thành công hay thất bại, có thể tìm được hay không, bọn họ cũng phải biết đáp án.

Thành phố A phản ứng tương đối nhanh chóng, tận thế ngày thứ hai liền mở một trụ sở, để thị dân đi qua tìm nơi nương tựa, trong cuộc điện thoại giữa đoàn xe và các thân nhân, lộ ra ý tứ, tất cả đều là bọn họ đã đi đầu nhập vào quân khu, cho nên mọi người mặc dù lo lắng, rốt cuộc vẫn tin tưởng thực lực quốc gia, cho là thân nhân tạm thời không có nguy hiểm.

Bạch Thất lắc đầu tỏ vẻ ba người mình không có thân nhân ở bên kia, tính toán tạm thời dừng chân ở chỗ này.

Cho dù cả đời này quân đội thật sự không thành lập trụ sở ở chỗ này, dựa vào khả năng chịu va đập của biệt thự, trước khi phần lớn Zombie đều tiến hóa thành cấp bốn, ở nơi này vẫn là không có vấn đề gì.

Hồ Hạo Thiên cũng không ép buộc, cho nên cáo biệt Bạch Thất, chính mình mang theo nhóm người muốn tìm quân đội nương tựa hoặc đến trụ sở thành phố A, chạy tới khu Tây.

Người của đoàn xe vừa đi, Bạch Thất liền mang theo Đường Nhược và Điền Hải cùng rời khỏi khu biệt thự, đi đến khu cao ốc phía trước cần quét Zombie.

Bọn họ cũng không còn chỗ để đi, vật tư đã đầy đủ ba người ăn, hiện tại vấn đề chủ yếu, tự nhiên là nâng cao thực lực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tinh Thần Lực

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Điền Hải đi tuốt đằng trước.

Bạch Thất cầm tay Đường Nhược, theo ở phía sau.

Con đường ở khu biệt thự rất u tĩnh, cây cối ven đường đều đã trồng nhiều năm, ánh mặt trời chiếu xuống cảnh lá tươi tốt, bóng cây dường như che lấp hai phần ba mặt đường, dưới tàng cây mỗi hai ba mét lại có ghế dài để nghỉ ngơi.

Nếu không phải hoàn cảnh xã hội bây giờ không đúng, môi trường tự nhiên trong này, cũng là nơi tình nhân ước hẹn tản bộ tốt nhất.

Ba người đi tới khu cao ốc.

Hai khu nhà cách nhau rất gần, không cần lái xe, trực tiếp đi bộ cũng không mất bao lâu, bởi vì dọc theo đường đi cũng có Zombie tới lui, ngồi xe ngược lại sẽ quên mất những thứ Zombie này.

Nếu bọn họ tính toán ở lại nơi này lâu dài, trong trong ngoài ngoài đều sạch sẽ mới tương đối yên tâm.

Từ khi tận thế bắt đầu đến bây giờ đã một tháng, phần lớn Zombie cũng đã tạo thành tinh hạch trong đầu, ba người vừa đánh vừa đi vừa lấy, mà Bạch Thất đã lên cấp đến cấp hai, nhưng trước mắt mà nói, phần lớn Zombie đều còn là cấp một, cho nên ba người một đường đi tới, cũng rất là dễ dàng.

Đến khu cao ốc, liền thấy Zombie tăng nhiều hơn rõ ràng rồi, Zombie lác lác dưới lầu người thấy mùi ‘thịt’ liền lao tới chỗ ba người.

Thật ra thì, quy hoạch khu cao ốc cũng rất chỉnh tề, đi vào cửa chính là một vườn hoa rộng lớn.

Bạch Thất nhìn số lượng Zombie, nói: “Phải tìm chỗ nào có thể phòng thủ.”

Cũng may phân cách ở giữa khu cao ốc cùng khu biệt thự là song sắt lớn, phía sau song sắt còn có hàng loạt những bồn hoa. Cho nên ba người đang ngồi ở phía sau bồn hoa, hướng về phía Zombie, phóng dị năng.

Mấy ngày qua lời cầu của Điền Hải đã to lên không ít, mà cậu nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được dị năng của mình tinh tiến rất nhiều.

Bạch Thất đối với dị năng hệ Lôi không có nghiên cứu, nhưng anh có kinh nghiệm ba năm tận thế, không ăn thịt heo, cũng từng nhìn thấy heo chạy.

Thình thoảng cũng sẽ chỉ điểm cho cậu mấy câu.

Zombie càng ngày càng nhiều, cơ hồ vây kín song sắt. Bọn chúng vươn đôi tay rữa nát, chen chúc ở bên kia song sắt, cơ hồ cũng muốn nhét đầu của mình vào.

Bạch Thất nhìn Zombie càng ngày càng nhiều, trầm ngâm nói: “Ngưng tụ dị năng hệ Lôi, đặt lên trên song sắt.”

Điền Hải gật đầu, xuất ra lời cầu lớn lên trên song sắt. Sắt tuy là vật dẫn điện, nhưng một lời cầu như vậy cũng không tạo nên tác dụng gì lớn.

Bạch Thất nói: “Tiếp tục, nếu như có thể, liền hao hết toàn bộ dị năng trong cơ thể đi.”

Điền Hải làm theo.

Sau đó cậu phát hiện lời cầu của mình biến thành lời cầu màu lam, này dòng điện màu lam sáng ngời ầm ầm tản ra trên song sắt!

Lời điện quán quýt tán loạn, vòn quanh trên song sắt giữa hai khu nhà, ban ngày cũng có thể nhìn thấy ánh sáng màu lam, phát ra tiếng vang lớn!

Vô số lời điện chuyển động trên lời cầu kia, tốc độ càng lúc càng nhanh, tất cả Zombie bên cạnh song sắt đều trong một lúc kia bị điện đánh bay.

Theo tiếng gầm Zombie, Lời cầu cũng dần dần biến mất trong tay Điền Hải.

Điền Hải hết sức lực ngồi dưới đất, cả người mồ hôi, như thể vừa mới vớt ra trong nước, lưng, đầu tóc, toàn bộ ướt đẫm: “Không còn dị năng.”

“A Hải, chiều đó vừa rồi của em rất đẹp.” Đường Nhượng nhanh chóng lấy nước ra đưa tới. Nước này cũng là cát kỹ trong balo, ra bên ngoài, bọn họ đều theo thói quen lấy đồ ra từ trong balo.

“Đúng vậy, tự em cũng cảm thấy rất đẹp, đáng tiếc không có giết chết bọn chúng.” Điền Hải uống một hớp, hơi lấy lại chút tinh thần.

Một đám Zombie kia cũng không chết, chẳng qua là đều nằm vật xuống trên mặt đất, lấy tư thế cổ quái, làm động tác đứng lên.

“Chờ khi lên cấp, có lẽ là sẽ được thôi.” Bạch Thất thuận tay bắn chết mấy con, rồi nói với Đường Nhượng, “Thử quấy nhiễu của em xem.”

Đường Nhượng vừa rồi đã nóng lòng muốn thử, thấy Bạch Thất nói như vậy, lập tức gật đầu, hướng về Zombie phía trước phóng tinh thần lực của cô ra.

Zombie ngoài song sắt vẫn đông đúc như cũ, bị dị năng hệ Lôi của Điền Hải kéo ở chung một chỗ cũng chưa có tản ra, bất quá sau khi bị điện giật qua, cũng an phận hơn rất nhiều, có điều động tác dị thường chậm chạp chen đến bên này.

Tinh thần lực của cô giống như một tấm lưới tinh mịn, dọc theo người đến trước mặt Zombie. Tiếp theo, bao lấy cả người Zombie, để loại lực lượng vô hình này điều khiển, khiến cho bọn chúng thay đổi phương hướng.

Những con Zombie bị điện giật thiếu chút nữa tử vong này, quả thật yếu hơn rất nhiều, bình thường chỉ có thể quấy nhiễu ba, bốn con, nhưng bây giờ lại có khả năng quấy nhiễu tận mười mấy con.

Chỉ thấy hơn mười con Zombie vịn vịn đứng lên, đi tới phương hướng ngược lại với bọn họ. Bởi vì dinh viện trống trải, cảnh tượng thế này lập tức có thể phát hiện.

Bạch Thất nhìn, nói tiếp: “Sử dụng hết toàn bộ dị năng đi, xem có thể phát sinh chuyện gì.”

Đường Nhược cũng không tiết kiệm dị năng, buông toàn bộ tinh thần lực đến trên người Zombie.

Tắm lưới tinh mịn kia càng thêm dày đặc, bao lấy Zombie càng ngày càng nhanh, khiến cho Zombie đều đứng cũng không vững.....

Bộ dạng Zombie phía sau song sắt tựa hồ hết sức thống khổ gằm nhẹ, bọn chúng ngã trái ngã phải, thậm chí còn va đập mãnh liệt vào song sắt.....

Thật giống như nào có bàn tay vô hình nào đó vật lộn, dùng sức đè ép bọn chúng.

Đường Nhược căng thẳng im lặng, Bạch Thất cũng không nói nửa chữ, không chế tinh thần lực cần hết sức chăm chú, tập trung tinh thần.

Mặc dù Điền Hải không biết Đường Nhược là dị năng gì, nhưng khi cậu nhìn hai người đều đang bày trận sẵn sàng đón quân địch nên cũng không đặt câu hỏi, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh nhìn mọi thứ phát sinh.

Song, quá nhiều tinh thần lực không trải qua được bao lâu thì Đường Nhược ôm đầu ngồi xuống, lập tức lấy bình ra uống nước.

Đầu cô đau, đã nói lên dị năng toàn bộ tiêu tốn hết.

Loại cảm giác dị năng hao tổn hết này thật sự rất chán ghét, thật giống như một loại cảm giác bị áp bách không lối hướng tới thần kinh, xuất hiện cảm giác chóng mặt nghiêm trọng.

Ba người đi ra ngoài, hai người dị năng tiêu tốn hết, tất cả Zombie vừa rồi bị Đường Nhược quá nhiều cũng chưa chết, sau khi tắm lưới kia tiêu tán, Zombie liền thoát khỏi trời buộc, tiếp tục lác lác tới đây.

Kế hoạch ban đầu chỉ muốn hai người luyện tập dị năng, nếu không còn dị năng, cũng không cần thiết phải ngốc ở trong này.

Bạch Thất nhanh tay lẹ mắt trực tiếp bắn ra năm lưỡi dao, nhanh chóng giải quyết sạch sẽ Zombie còn dư lại. Anh đỡ Đường Nhược dậy nói: “Chúng ta đi về nghỉ ngơi trước.”

Trên đường, Điền Hải rốt cục nghi ngờ đặt câu hỏi: “Chị, chị có thể..... Không chế không khí?”

Đối với Điền Hải, Đường Nhược cũng đã lựa chọn không kiêng dè: “Không, là một loại tinh thần lực.”

Điền Hải chưa từng nghe tới loại dị năng này, cho nên Đường Nhược cũng chỉ đem những lời Bạch Thất nói qua với cô, thuật lại một lần nữa cho hắn nghe.

Trở về tự nhiên là ăn cơm, tắm.

Nước suối không gian khiến cho dị năng tinh tiến, nhưng điều kiện tiên quyết để sử dụng phải là dị năng mãnh liệt tiêu hao.

Cho nên, bắt đầu từ bây giờ, ba người chuẩn bị mỗi ngày đều phải tắm hai lần.

Điều này dẫn đến, buổi tối Đường Nhược ở trong không gian nấu nước càng thêm cần mẫn.

Trở về ăn xong cơm trưa, ba người hấp thu tinh hạch, lại chạy vội tới khu cao ốc tiếp tục áp dụng kế hoạch đánh quái buổi sáng.

Hành động buổi chiều thuận lợi hơn buổi sáng rất nhiều, hiểu đại khái vị trí cùng kết cấu hai khu nhà, cũng biết thủ pháp luyện tập sử dụng dị năng, nếu như không có gì xảy ra, cuộc sống sau này cũng có thể trôi qua như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thiếu Niên, Cậu Chết Rồi!

Đội đến trời đen kịt, ba người mới về đến biệt thự.

Sau một ngày mệt mỏi, động vào giường rồi sẽ không muốn dậy nữa.

Bạch Thất tắm trước, hôm nay cậu không có ý định phân phòng ngủ nữa.

Lấy danh nghĩa người nào đó hay lấn giường, danh chính ngôn thuận vào phòng ngủ chính nằm, đó là một cái cớ vô cùng tốt.

Bạch Thất tự nhiên sẽ không buông tha cho lý do này.

Đi ra ngoài nhìn thấy bộ dáng Đường Nhược nằm như thi thể, đi qua vỗ vỗ mặt của cô: “Trước tắm rửa rồi hẵng ngủ.”

Đường Nhược xoay thân, lẩm bẩm “Để cho em nằm thêm một lát, chỉ một lát.”

Ban ngày cô liên tục hao tổn hết tinh thần lực, hao phí thể lực hơn so với sử dụng dị năng bình thường.

Bạch Thất không nói gì thêm, trực tiếp xoay Đường Nhược lại, bắt đầu cõ y phục của cô.

Thời điểm cõ cái cúc áo đầu tiên, trong nháy mắt Đường Nhược che cổ áo ngồi dậy: “Anh làm gì thế?”

Bạch Thất nói: “Giúp em tắm.”

Đường Nhược: “.....”

Khi đùa bỡn lưu manh, có thể hay không, không nên dùng cái loại vẻ mặt cùng giọng nói hợp tình hợp lý như vậy.

Chàng trai, mặt của anh cùng nội dung của những lời này, toàn bộ hoàn không hợp.

Bạch Thất nhìn bộ dáng quần bách của cô chỉ cười, sau đó từ từ ngang nhiên dựa vào phía trước: “Tại sao, cũng không phải là chưa từng nhìn hình ảnh em không mặc quần áo.....”

Khuôn mặt kia càng ngày càng gần, Đường Nhược lập tức nhảy xuống giường tới: “Em, em đi tắm.....” Vừa trốn, trong miệng vừa tranh thủ lú rú một câu: “Người xấu.”

Nhìn bóng ảnh cô chạy trốn chết, một nụ cười rất nhỏ hiện lên trên khóe môi Bạch Thất.

Vừa rồi, không có làm được gì, cũng thật sự là, rất đáng tiếc mà.

Ngâm nước nóng tắm, mặc dù người thanh tỉnh không ít, nhưng là ý niệm ‘ta muốn đi ngủ’ trong đầu làm sao cũng áp không nổi nữa.

Đường Nhược trực tiếp đi tới góc ngày thường ngủ, mơ mơ màng màng lấy nệm chần ra, trực tiếp nằm vào, ngủ!

Bạch Thất ở trên giường cầm sách, yên lặng nhìn tất cả mọi việc phát sinh trước mắt, quả thực cũng tự tay móc mắt.

Đối mặt giường lớn như vậy, đối mặt mình khêu gợi như vậy, lấy chăn đệm nằm dưới đất trong góc phòng là cái quỷ gì!

Thở hồng hộc sai bước đi qua, mới phát hiện cô nương này đã nằm trong chăn ngủ mất rồi.

Thân thể cô khẽ co rúc, ngủ vô cùng an ổn, vẻ mặt buông lỏng, bộ dạng tựa hồ còn hơi hiện nụ cười.

Nhìn gương mặt đã sớm quen thuộc dưới ánh đèn yếu ớt này, ngũ quan xinh xắn, gương mặt trắng như tuyết chôn dưới gối, mái tóc đen nhánh tản ra, lộ ra vành tai nhỏ mượt mà, cổ trắng ngần, còn có đôi môi mềm mại như cánh hoa.

Hết lần này tới lần khác còn không tự biết, ngủ hết sức ngọt ngào.

Thật là một đứa nhỏ xinh đẹp nhu thuận.

Bạch Thất vươn tay, bế ngang cô lên, cùng cô nằm trên giường.

Đường Nhược lẩn lẩn, lẩn ngay vào trong ngực Bạch Thất.

Loại tư thế ngủ kiểu trực lẩn tự động này này, Bạch Thất rất hài lòng, một tay nâng mặt cô lên, lại dùng mu bàn tay còn lại chậm rãi xoa xoa trên gò má.

Nhưng là, chỉ như vậy, lại cảm thấy không đủ.

Lần trước, cảm xúc ôn nhuận giống như hoa hồng mà ngón tay lướt qua bên môi truyền đến, tựa hồ rất không tệ.

Rốt cục, không nhịn được cúi đầu xuống hôn đôi môi kia.

Quả nhiên cảm giác tốt đẹp y như trong tưởng tượng, có trí mạng lực hấp dẫn.

Nhưng cũng chỉ có thể tới đây mà thôi.

Bạch Thất có chút nhụt chí.

Không biết ăn không đủ no thế này là tốt, hay là trực tiếp nhắm mắt làm ngơ không ăn mới tốt.

Nhìn mơ giải khát, cũng chỉ ôm cô, lại cọ cọ cần cổ tuyết trắng kia, từ từ ngủ.

Chàng trai thích cô gái là cảm giác gì, cho dù ở thời điểm đau khổ nhất cũng có thể nổi lên cảm giác động tâm.

Bạch Thất cảm giác mình bắt đầu hiểu một chút ý nghĩa trong đó.

Sau khi ngủ, Bạch Thất lại bắt đầu nằm mơ, trong mộng cô gái ngủ ở bên cạnh anh kia trắng nõn ngon miệng, chủ động dán lên lồng ngực của anh, da thịt trắng mịn cọ da anh, xúc cảm tuyệt đẹp rồi tỉnh rồi ngủ, kết quả đương nhiên anh liền tỉnh dậy ngược lên.....

Mặt trời đang mọc, Bạch Thất liền tỉnh.

Ngắm lại giấc mộng ngày hôm qua, lại nhìn cô gái ngủ say bên cạnh, anh có chút hắc tuyến.

Nhìn mơ giải khát căn bản không thể giải quyết vấn đề, hôm nay nên đi chuẩn bị rào chắn bốn phía giường, trực tiếp phân phòng ngủ với cô!

Vốn kế hoạch còn muốn mấy ngày nữa ra ngoài phải thay đổi, chỉ vì, Bạch Thất tìm cái giường cho Đường Nhục.

Lúc trước ở thành phố H đã mua một quyển bản đồ cả nước, mở bản đồ kia ra tập trung vào một khu chợ đồ gia cụ lớn, lên kế hoạch xong lộ tuyến, ba người lên xe trực tiếp hướng đi tới hướng kia.

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, nhưng là quá nắng, lại biến thành nóng cháy.

Nóng như thế này khiến cho ba người trong xe đều có chút trầm mặt.

Bên ngoài là Zombie tới lui.

Trước khi, những thứ này đều là đồng loại.

Hiện tại, biến thành quái thú đáng sợ.

Bạch Thất thấy Đường Nhục tựa hồ cũng không có tâm tình đối đầu Zombie bên ngoài luyện tập dị năng của mình, liền từ trong balo lấy một chai nước đưa tới.

Đường Nhục nhận lấy, mới phát hiện nước này lạnh.

“Thì ra là dị năng hệ Băng còn có thể làm tù lạnh.” Cô cầm lấy bình nước áp lên mặt, cảm giác mát mẻ khiến trầm muộn trong lòng tiêu tán không ít, “Chợ gia cụ bên kia sẽ có giường lớn có rào chắn bốn phía sao?”

Trong làn sóng mắt lấp lánh chỉ chứa một mình mình, trong lòng Bạch Thất đấu tranh một chút, lại yên lặng bỏ qua.

Quên đi, đôi mắt đơn thuần này.....

Vẫn là chờ một chút.

Dọc theo đường đi, quả nhiên là vừa thuận lợi vừa không thuận lợi.

Thuận lợi chính là trên đường không có gặp phải Zombie triều gì, ánh mặt trời rạng rỡ, khiến cho Zombie ảm núp đến chỗ tối tăm, không trực tiếp lác lác đi tới.

Không thuận lợi chính là, ở trong chợ gia cụ cũng không thể tìm được giường có rào chắn bốn mặt.

Đừng nói bốn mặt, ngay cả ba mặt cũng không có. Trừ phi thật sự là giường trẻ con.

Bạch Thất nhìn nhìn, cũng không có biện pháp, chỉ vào cái giường trẻ con kia nói: “Thu đi.”

Đường Nhục bị dọa cho nhảy dựng: “Giường này quá nhỏ cho em.”

Bạch Thất nhìn cô một cái, hời hợt nói: “Chờ sau khi em sinh, cho đứa nhỏ, vừa vặn.”

Đường Nhục: “.....”

Chàng trai, hình tượng của anh đã hoàn toàn tiêu tan rồi, anh làm vậy được sao!

Mặc dù không tìm được giường, cũng may có một loại lưới dạng vòng bảo hộ phòng ngừa trẻ nhỏ bò rơi xuống giường, lấy ra hơi che chắn một chút, cũng có thể sử dụng được.

Nhiệm vụ kết thúc, ba người cũng không có ý định tiếp tục ở lại.

Trở lại khu biệt thự dĩ nhiên là tiếp tục đánh quái luyện tập dị năng.

Về sau, sinh hoạt hằng ngày của ba người liền biến thành ăn cơm, ngủ, đánh Zombie, hấp thu tinh hạch.

Qua ba ngày, đại khái ba người đã đánh sạch một phần ba lượng Zombie ở khu này. Lấy ra tổng cộng hơn năm trăm viên tinh hạch.

Thi thể Zombie sau song sắt, trên mặt đất loang lổ vết máu, hết thảy ghi lại thành quả cuộc chiến đấu này.

Mùi hôi thối bắt đầu lan tràn, ruồi bọ bắt đầu gia tăng.

Tràng diện này, tràn đầy mùi vị khiến cho kẻ khác buồn nôn.

Ba người hoàn toàn không có cảm giác mừng rỡ cùng hưng phấn sau khi dị năng tăng lên.

Chỉ là đội xướng trước kia thu thập được lên thi thể, để cho chúng hóa thành tro tàn.

Phơi mình dưới ánh mặt trời giữa trưa, Đường Nhược dùng tinh thần lực bao quanh ba người đi vào bên trong khu nhà. Hiện tại tinh thần lực của cô cường đại, có thể bọc lấy ba người mà ngăn cách Zombie.

Hơn nữa, cô phát hiện sau khi tinh thần lực của mình bao trùm, tia tử ngoại trong ánh mặt trời cũng có thể bị ngăn lại một chút.

Bọn họ đã giải quyết xong phần lớn Zombie ra khỏi cửa lớn, hiện tại tính toán dọn dẹp Zombie trên hành lang một chút.

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, mặc dù có lúc có sinh ra cảm giác nghi ngờ cùng bất đắc dĩ, nhưng mà, mặt khác cũng không còn lựa chọn.

Đang đánh, ba người nghe được âm thanh xe chạy trên đường cái ngoài tường bên cạnh.

Quân đội tới?

Chỉ là nghe âm thanh, có lẽ số lượng xe không nhiều lắm.

Nhìn nhau, Bạch Thất nói: “Anh đi ra ngoài nhìn một chút.”

Còn lại hai người khẳng định cũng không còn tâm tư tiếp tục đánh, đều đi theo Bạch Thất rời khỏi nơi này, đi về phía đường lớn, tìm hiểu kỹ càng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ở Lại

Ra khỏi khu nhà cao ốc, đã nhìn thấy xe của đám người Hồ Hạo Thiên rời đi ba ngày trước quay về.

“Bọn họ không có tìm được trụ sở quân đội sao?” Điền Hải tò mò.

Thật ra thì, Điền Hải cũng hi vọng có người cùng ở lại nơi này, tóm lại cảm giác tốt hơn so với ba người phiêu bạt lưu lạc ở chỗ này.

Bạch Thất cũng không rõ ràng.

Hồ Hạo Thiên từ đằng xa đã nhìn thấy Bạch Thất, vẫn đứng ở tại đó chờ anh. Đợi ba người đến gần, ừ rừ nói: “Không có cách nào vào khu vực nội thành cả, suy nghĩ bao nhiêu biện pháp, cũng không thể đi vòng qua, mẹ kiếp, Zombie thật sự rất nhiều.”

Hơn nữa một số người trong đoàn xe sau khi nhìn thấy tình huống này liền đi mất, nói là quay lại đi tới trụ sở thành phố L.

Điền Hải nói: “Hồ đội, không phải là anh có rất nhiều lựu đạn ư, còn có nhiều súng như vậy.”

Hồ Hạo Thiên lúng túng nói: “Những thứ đó đều là lúc trước tôi đổi lấy bằng tất cả giá trị con người tôi đẩy chứ, chính phủ hạn chế, những thứ vũ khí nóng đó làm sao có thể có vô tận được, chẳng qua là lấy ra trên đường chạy thoát thân.”

Bạch Thất nói: “Vậy thì tạm thời ở chỗ này đặt chân đi, ít nhất hệ số an toàn của nhà ở còn cao hơn.”

Hồ Hạo Thiên nói: “Cũng chỉ có thể như vậy.”

Mọi người trong đoàn xe ở trên đường màn trời chiếu đất bốn ngày, sau khi trở về đều là ngả đầu đi ngủ, cũng không còn sức nào ôn chuyện với nhóm

người Bạch Thất.

Buổi tối, ba người com nước xong.

Đường Nhựt ngồi ở trên ghế sa lon cùng Bạch Thất nói chuyện phiếm: “Nhân khẩu thành phố A nhiều như vậy, nếu như trong nội thành đều là Zombie..., vậy những người may mắn còn sống sót có phải tất cả đều bị vây khốn ở bên trong hay không?”

Bạch Thất gật đầu: “Có điều ban đầu chính quyền thành phố A phản ứng cũng rất nhanh chóng, đã có rất nhiều người đi tìm quân đội để nương tựa rồi.”

“Quân đội trụ sở ở khu Tây, nhưng là hồ Hạo Thiên bọn họ còn không thể nào vào được khu Tây, vậy phải làm sao bây giờ, quân đội sẽ phái người đi ra ngoài tìm những người may mắn còn sống sót sao?”

Bạch Thất lắc đầu: “Không biết, có lẽ sẽ vậy. Nhưng bây giờ tình huống như thế, quân đội nhất định sẽ chuẩn bị dùng thủ đoạn bảo tồn toàn bộ để có thể mở rộng thêm nữa.”

Như vậy cũng là nói, quân đội vì bảo tồn thực lực, chắc sẽ không tiêu hao quá nhiều quân lực đi giải cứu cư dân bình thường bị vây khốn ở trong nhà.

Đường Nhựt chợt hiểu ra.

Bạch Thất nói tiếp: “Thật ra thì em không cần lo lắng thay bọn Hồ Hạo Thiên, tự quân đội sẽ dời tới nơi này.”

“Gi..... Quân đội trở lại nơi này?” Đường Nhựt ngồi xếp bằng.

“Ừ, nhiều người như vậy đầu phục quân đội, khu Tây vốn chính là căn cứ quân sự, nơi đó không thể nào ở nhiều người như vậy, hơn nữa nơi này rất nhiều phòng ốc vốn là của nhân viên chính trị quan trọng, hệ số an toàn đều rất tốt, hơn nữa khu này mới quy hoạch, phương tiện ở nơi này cũng đầy đủ, nếu muốn dời trụ sở, nơi này chính là lựa chọn tốt nhất.....”

Đường Nhựt nói: “Thì ra là như vậy, vậy Hồ đội bọn họ ở chỗ này chờ là được rồi.”

Bạch Thất: “Đây cũng chỉ là suy đoán của anh mà thôi, nếu thật sự không tới cũng không thể bắt mọi người trong đoàn xe vẫn chờ đợi.”

Đường Nhựt ngẫm lại cũng hiểu được điều này, không tiếp tục đặt câu hỏi.

Cô đối với nơi này, thậm chí vận mệnh của cái thế giới này đều không quen thuộc, không thể chỉ bằng ảo tưởng của mình, lại giúp cho thế giới nghênh đón một kết cục đại viên mãn tất cả đều vui vẻ.

Trong một thế giới như thế này, không phải để cô mỗi ngày ở đây đa sầu đa cảm vì người khác.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi ngày hôm qua, mọi người trong đội xe hơi khôi phục tinh thần, tận thế mới ngắn ngủn một tháng, nhưng là mọi người cũng đã nhìn quen sinh tử, thậm chí cũng có chút xem nhẹ sống chết của mình.

Hôm nay ở gần ba nóc biệt thự, vẫn có thể nhìn thấy một số người trong đội xe ra cửa hoạt động, chẳng qua là phạm vi hoạt động rất nhỏ, bọn họ chỉ tới cửa khu biệt thự mà thôi, xa hơn nữa chính là khu cao ốc, Zombie trong khu cao ốc quá nhiều, thỉnh thoảng một hai con lác lác đến khu biệt thự còn có thể đánh, sâu hơn vào bên trong, dị năng giả không kết đội với nhau, chính là tự mình muốn chết.

Điền Hải ăn xong điểm tâm, từ cửa sổ nhìn thấy người đang ở bên ngoài, cảm thấy cư xá trống rỗng những ngày qua cũng có chút ít sinh cơ. Cậu cũng mở cửa đi ra ngoài.

Cửa biệt thự số 5, Phan Đại Vĩ đang cùng dị năng giả tốc độ trong đội xe tán gẫu, nhìn thấy Điền Hải từ cửa đi ra ngoài, vẫy vẫy tay.

Điền Hải tăng nhanh bước chân, đi tới.

Phan Đại Vĩ nói: “Người trẻ tuổi, đoàn xe cũng coi như đối đãi cậu không tệ, cậu có thể đền đáp tổ chức, cống hiến vì mục tiêu lớn của tổ chức không?”

Điền Hải nhìn thoáng qua dị năng giả tốc độ đang hút thuốc bên cạnh, gật đầu: “Vâng, cháu có.”

Phan Đại Vĩ không chút do dự: “Đã như vậy, chỗ này của chú có một nhiệm vụ muốn giao cho cháu.”

Điền Hải nói: “Nhiệm vụ gì ạ.”

Phản ứng kiểu bé ngoan thế này, Phan Đại Vĩ hết sức hài lòng.

Phan Đại Vĩ chỉ chỉ hội sở giải trí chỉ có một tầng lầu của tiểu khu phía trước, nói: “Cháu nhìn xem, ở đó có hai mươi mấy con Zombie, Lưu Bình sẽ đi vào kéo một lớp, sau đó cậu ở phía sau đây giải quyết bọn chúng.”

Điền Hải ‘oh’ một tiếng, tỏ vẻ tiếp nhận.

Dị năng giả tốc độ Lưu Bình nhìn Phan Đại Vĩ nói: “Ông nói, dẫn xong một lớp này sẽ cho tôi mười gói mì tôm.”

“Yên tâm yên tâm, có có.....” Vừa nói, đẩy dị năng giả tốc độ ra.

Hội sở giải trí này xây ở giữa khu biệt thự cùng khu cao ốc, coi như là mọi người hai bên đều có thể tới nơi này tiêu tiền giải trí. Vào ở khu biệt thự căn bản không có mấy người, nhưng là khu cao ốc cũng đã không ít người, cho nên Zombie trong hội sở cũng thật sự không ít.

Dị năng giả tốc độ Lưu Bình ở bên trong chạy vài vòng, liền kéo ra một đàn Zombie, căn bản không phải hai mươi mấy con Zombie như trong miệng Phan Đại Vĩ.

“Tôi XX cả nhà ông Phan, ông già rồi, còn con mẹ nó không thành thực, nơi này chỉ có hai mươi mấy con ư, ông đây còn chưa kéo toàn bộ đầu, cứ một lớp như vậy.....” Lưu Bình vừa chạy vừa mắng, kéo cái đuôi thật dài chạy về hướng Phan Đại Vĩ với Điền Hải.

Zombie một chuỗi đi theo phía sau hắn, đi lại tập tễnh, chi chít, lại vẫn cảm thấy, tình cảnh này, lộ ra chút cảm giác buồn cười.

Phan Đại Vĩ ném ra mấy hạt mầm về phía trước.

Ông là dị năng giả hệ Mộc, dưới tình huống không có hạt giống cùng cây cối, không có cách nào sử dụng dị năng, nhưng từ sau khi ông thức tỉnh dị năng cũng góp nhặt lượng lớn hạt giống, cho nên lúc này cũng là lập tức ném hạt giống ra, phía trước mọc ra vài cây mây tạo thành bức bình phong cách ly mình với Zombie.

“Lưu Bình, kéo Zombie đi một lối rẽ khác, nếu không Zombie đều chạy tới chỗ bọn tôi.....”

“Mau mau mau, tiểu Điền, sử dụng lời cầu của cháu, tổ chức tin tưởng cháu như vậy, ngàn vạn không nên cô phụ kỳ vọng của tổ chức.....”

Điền Hải nhìn bên kia vài chục con Zombie, ý chí chiến đấu sục sôi, đưa tay ném ra hai lời cầu lớn, trong nháy mắt đè chết năm con Zombie bị cây mây ngăn cách.

“Cố gắng lên.....” Phan Đại Vĩ tiếp tục ném hạt giống của mình, sau đó chỉ huy Điền Hải ném lời cầu, “Nơi này..... Đúng đúng, nơi này có một lớp..... Đúng đúng, nơi đó, nơi đó cũng có một lớp.....”

Sau lại.....

Bởi vì cây mây trước Zombie đã bị quét dọn sạch sẽ, Phan Đại Vĩ giảm bớt số lượng hạt giống.

“Đúng đúng, chính là như vậy, tiếp tục, lời cầu, tiếp tục.....”

Sau nữa lại.....

Phan Đại Vĩ đã không ném hạt giống nữa.

“Lưu Bình, cậu lại đây chút, Zombie đều đã chết, *****, cậu có thể đi hình chữ S hay không vậy, đánh LOL bao giờ chưa hả, cậu có thể là loi như chữ S hay không đây.....”

“Cố gắng lên! Điền Hải cố gắng lên..... Đúng đúng, chính là ném ra lời cầu như vậy, quá đẹp trai rồi, nhóc giỏi quá.....”

Loại hình ảnh kỳ dị này, một người già cầm lấy hàng mây tre chỉ huy hai thiếu niên đánh Zombie, cứ như vậy, trình diễn cho tới trưa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Phụ Cận Có Siêu Thị

Sau khi xác định bên trong hội sở không có Zombie, Phan Đại Vĩ mới đi qua chỗ Điền Hải đã tê liệt ngã xuống trên mặt đất, về mặt tán thưởng nói: “Người trẻ tuổi quả nhiên không cô phụ kỳ vọng của tổ chức đối với cháu, giỏi lắm, tổ chức chính là cần nhân tài như cháu vậy.....”

Điền Hải thở hào hển hỏi: “Bên trong có cái gì, tại sao có thể có, nhiều Zombie như vậy?”

Phan Đại Vĩ nói: “Bên trong có bảo tàng, cháu chờ đó, chú đi lấy tới cho cháu, chú sẽ không bạc đãi cháu đâu.”

Điền Hải hết sức mong đợi chờ ở bên ngoài, ngay cả đàn đầu Zombie cũng quên.

Lưu Bình đi tới, cũng đứng tới anh ngồi xuống: “Tôi XX cả nhà lão Phan, bản thân chỉ hy vọng bình tĩnh, chúng ta mệt gần chết, lát phải nói với ông ý, cho tôi hai mươi gói mì tôm”

Điền Hải nói: “Đồ vật bên trong có lẽ đối với đoàn xe mà nói, rất hữu dụng đi, một chút cũng không có gì, coi như luyện tập dị năng.....”

“Nhóc rất thật thà a, trừ ăn ra, chúng ta còn cần thứ gì, hiện tại muốn điện không có điện, muốn internet không có internet.....”

Lưu Bình suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Không đúng, nhìn bộ dạng nơi này cũng không giống như có đồ ăn.....”

Điền Hải nói: “Có lẽ đồ không nhiều lắm đâu.....”

“Uh, chắc thế.....”

Hai người đang nói, đã nhìn thấy Phan Đại Vĩ hết sức cẩn thận kéo một giá sách đi ra.

Lưu Bình nhìn một chút, bên trong tựa hồ tất cả đều là sách, không khỏi nhìn Phan Đại Vĩ với cặp mắt khác xưa: “Anh Phan, quả nhiên anh là phần tử trí thức, đã ăn không đủ no rồi, còn muốn học tập, thật là bội phục..... Xem trên việc anh hiếu học như vậy, tôi liền lấy của anh mười gói mì tôm là được rồi, định muốn lấy của anh hai mươi gói.....”

Hắn vừa nói, đột nhiên nhìn thấy Phan Đại Vĩ lấy ra một quyển tạp chí, vẻ mặt vui mừng nói: “Bộ sách quả nhiên là bậc thang tiến bộ của loài người.....”

Quyển tạp chí kia được đặt vào tay Lưu Bình, sau đó Lưu Bình cùng Điền Hải đều thấy được tên sách ——《Thục nam trang》.

Nhìn nội dung.....

Không, đều không cần nhìn nội dung, nhìn cô gái áo không đủ che thân trên trang bìa đã có thể nhìn ra đây là loại tạp chí gì.

Lưu Bình: “.....”

Điền Hải: “.....”

Hai người nhìn nhau một cái, ý tứ hàm xúc trong mắt kia hết thảy cũng là một ý tứ: ta không muốn nói ta quen biết ông già bản thủ sa ngã này!

Lưu Bình nhìn lại nhìn, cuối cùng nhìn không được: “Tôi XX em gái ông Phan, ông TM có thể làm chuyện có ý nghĩa một chút hay không, vì một đồng tạp chí này, mà khiến cho ông đây cũng muốn trả bằng tính mạng luôn rồi, nha, tận thế rồi, mọi người muốn chết hết sạch, ông TM còn muốn xem những thứ này.”

Phan Đại Vĩ nhún nhún vai: “Cậu nhóc, tuổi cậu còn rất trẻ.....”

Lưu Bình hừ một tiếng.

Phan Đại Vĩ đem sách thả lại trên giá: “Chờ đến khi cậu đến tuổi anh già đây thì cậu sẽ hiểu.”

Tầm mắt Lưu Bình chuyển tới khu biệt thự.

“Người trẻ tuổi, nhìn mọi chuyện phải toàn diện một chút.”

Lưu Bình rốt cục quay đầu: “Nha, nếu như vậy, ông cũng nên nói cho tôi nghe một chút toàn diện.”

Phan Đại Vĩ tựa hồ đang ở chờ những lời này của cậu ta, đi về phía trước hai bước, dừng lại nói: “Thằng nhóc, nếu cậu đã thành tâm muốn biết, như vậy, tôi liền sẵn lòng trả lời.....”

Lưu Bình: “.....”

Cậu không phải cần nghe kể chuyện!

“Cậu mới vừa nói cái thế giới này tận thế rồi, người muốn chết hết sạch, nhưng cậu phải biết rằng, tận thế không phải chúng ta tạo thành, nghĩ lại là không phải chúng ta, ít nhất không phải là tôi.”

“Cho dù tận thế rồi, cuộc sống còn phải tiếp tục, người không thể chỉ sống trong bi thương, những người đã chết kia cũng đã chết rồi, cho dù cậu khóc đến chết, có thể đổi lấy cái gì. Tôi cũng có một đứa con gái tung tích không rõ, nhưng tôi cũng không thể mỗi ngày ngồi khóc cho qua ngày được.”

“Còn có, bộ sách là bậc thang tiến bộ của loài người, là lương thực cho tinh thần, vì để cho tôi có thể đủ giữ vững đầy đủ nhiệt tình cùng tinh thần, tôi dưới điều kiện đang trong giai đoạn đầu giải quyết vấn đề ẩm no, một lần nữa phát triển hứng thú của chính mình thì có làm sao!”

“Tiếp theo, nơi này Zombie nhiều như vậy, dưới tình huống các cậu có năng lực, giúp quốc gia giúp xã hội giúp tương lai người bình thường có thể tới nơi này, tiêu diệt một chút quái vật, không tốt sao?”

“Cuối cùng, sau khi các cậu đánh xong những thứ Zombie này, còn có thể tiến bộ một chút dị năng, đối với các cậu không có ích lợi sao?” Lưu Bình: “.....”

Sau một hồi nói dài như vậy, Lưu Bình lại cảm thấy những thứ này ông Phan nói cũng đều có lý.

Ít nhất, mình vô pháp, vô lực phản bác!

Nếu có cơ hội, nhất định phải đọc sách tử tế, học cách cãi chày cãi cối!

Thời điểm ăn cơm buổi trưa, Điền Hải cảm về rất nhiều tình hạch, xấp xỉ chừng trăm viên.

Đường Nhượng tò mò hỏi là ở nơi nào tới.

Điền Hải nhìn Đường Nhượng một cái, kéo kéo khóe miệng, chỉ nói là lúc cậu ra ngoài đi dạo, đánh ở khu nhà phụ cận.

Đối với chuyện buổi sáng kia, chuyện ngu xuẩn như chạy đi quét Zombie ở hội sở vì tạp chí XX, cậu thật không muốn nói lại!

Ác! Chuyện cũ không nên nhắc lại!

Buổi tối Hồ Hạo Thiên tập trung mọi người lại một lần.

Biệt thự của Hồ Hạo Thiên không phải là biệt thự lúc trước của anh, mà sau này lựa chọn biệt thự mẫu bên cạnh Bạch Thất.

Trong căn biệt thự này rất nhiều phòng khách, lại cũng rất lớn, mười sáu người ngồi ở trong cũng không khiến cho phòng khách chật chội.

Vấn đề chủ yếu Hồ Hạo Thiên hôm nay tập hợp mọi người chính là một siêu thị ở gần đây.

Công ty của anh có tham dự xây dựng ‘Hoàng Đình’, biết nơi này có siêu thị rất lớn, cũng là dưới cờ bọn họ.

“Siêu thị kia cũng chưa chính thức buôn bán, mới chỉ là trang hoàng xong, nhưng lúc trước nghe nói có một nhóm hàng đã tới, đang chuẩn bị đưa lên giá rồi khai trương, chủ yếu nhất, người phụ trách kinh doanh lần đó là tôi, cho nên tôi xác định nơi đó có hàng.....”

Có hàng đã nói lên có vật tư, người ở đây còn chưa vào ở, khẳng định vật tư trong siêu thị vẫn được bảo tồn rất đầy đủ, cho nên đoàn người quyết định đi siêu thị phụ cận để thu thập vật tư.

Đường Nhượng và Bạch Thất tuy có vật tư, nhưng vì tránh những suy đoán không cần thiết, bọn họ cũng quyết định gia nhập lần hành động này.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người trong đoàn xe liên tập hợp thật sớm ở khu đất trống giữa ba căn biệt thự, mặc dù tất cả mọi người vẫn còn vật tư, nhưng là đồ ăn thì dù là ai cũng không chê nhiều, không phải sao.

Hồ Hạo Thiên kiểm lại nhân số, lại an bài thành vài nhóm.

Còn dư lại mười sáu người, trong đó chỉ có bảy người sở hữu dị năng không bao gồm Đường Nhượng.

Bảy dị năng giả, cộng thêm Đường Nhượng, cộng thêm hộ vệ của Hồ Hạo Thiên, liền hợp thành đội ngũ xuất hành chín người.

Ý tứ của Hồ Hạo Thiên là người không có dị năng ở lại trong biệt thự, nhưng nhìn Bạch Thất nắm tay cô gái kia, chưa từng có ý định buông ra, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Người ta không phải sống chết có nhau sao, anh cần gì phải làm gây đánh uyên ương đâu.

Thời điểm phân tổ, Phan Đại Vi chủ động yêu cầu cùng một tổ với Lưu Bình, Điền Hải.

Đối với thành công ngày hôm qua, Phan Đại Vi tỏ vẻ hết sức hài lòng.

Lưu Bình, Điền Hải kéo kéo khóe miệng, tỏ vẻ mình thật không muốn cùng một tổ với ông ta.

Có điều phản đối không có hiệu quả.

Người ra ngoài tổng cộng có hai tổ, Bạch Thất, Đường Nhượng, Lưu Bình, Điền Hải còn có Phan Đại Vi đã bị phân ra một tổ.

Hồ Hạo Thiên cảm thấy Phan Đại Vi từng trải lão luyện, cho nên đem chức vụ tiểu đội trưởng tổ một giao cho hắn.

Lưu Bình, Điền Hải tức thì toàn bộ tắc nghẽn.

Thật muốn khóc!

Đường Nhượng Bạch Thất cũng đều cảm thấy bộ dáng của bọn họ đặc biệt mới lạ.

Phan Đại Vi bình thường chỉ là nói nhiều chút mà thôi, cũng không cần thiết phải thấy chết không sờn như vậy đi?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Siêu Thị

Siêu thị ở gần khu cao ốc, vẫn còn có chút khoảng cách tới khu biệt thự.

Dọc theo đường đi mọi người không hề dừng lại, người có dị năng ném các loại dị năng, sau đó để cho xe Hồ Hạo Thiên ở phía trước dẫn đường, chạy thẳng tới siêu thị.

Bởi vì siêu thị còn chưa buôn bán dẫn đến cửa cuốn, cửa thủy tinh ở cả siêu thị đều đang đóng chặt.

Hiển nhiên người ở quanh đây cũng cho rằng siêu thị trống không, cho nên cửa lớn siêu thị lại được giữ gìn hoàn hảo không tổn hao gì.

Lưu Bình nhanh chóng chạy một vòng, trở lại báo cáo, nơi này không có chỗ nào có thể trực tiếp đi vào, vẫn cần phá cửa mà vào.

Nếu như vậy.

Hồ Hạo Thiên bèn chọn một vị trí, sau đó, sử dụng dị năng hệ Thổ của mình phá cửa.

Mọi người nhìn anh đánh cướp siêu thị của mình, khí phách ngời ngời như vậy, không có chút cảm giác đau lòng nào, cũng rồi rít bắt đầu phá cửa.

Người ta là ông chủ cũng khích lệ ủng hộ, hơn nữa còn dẫn đầu làm tấm gương tốt rồi, dĩ nhiên mình càng không có chút cảm giác áy náy nào.

Đoàn người không có cảm giác áy náy, nhanh chóng phá mở cửa, từ nửa bên cửa mở chui vào.

Siêu thị còn chưa buôn bán, cho nên hàng hóa còn chưa bày lên giá, mọi người thấy một cái siêu thị cực lớn rộng tuếch, tự giác tập hợp ở hình trụ thạch đài bên cạnh kết hợp, đợi chờ chỉ thị kế tiếp của Hồ Hạo Thiên.

Hồ Hạo Thiên tuy là một trong những ông chủ của siêu thị, nhưng mà cũng không rõ ràng cách sắp xếp trong siêu thị cho lắm, không thể làm gì khác hơn là đề nghị mọi người chia làm hai tiểu đội đi tìm kho siêu thị.

Nhưng siêu thị này không hề giống những siêu thị bình thường, sắp hàng chỉnh tề.

Bên trong nó là một hàng lang thật dài.

Không nghi ngờ chút nào, mọi người đều bị cái siêu thị theo ‘chủ đề cá tính’ này đánh cho hôn mê hết rồi.

“CMN, đáng lẽ ban đầu nên nghe lời bọn họ, làm hình vuông là được rồi, vòng tới vòng lui vòng cái rắm a, cửa cũng không tìm được.” Hồ Hạo Thiên vừa mắng vừa theo đồng đội mình lên lầu hai.

Không gian siêu thị này thật lớn, tổng cộng chia làm bốn tầng, dưới đất là bãi đậu xe, lầu một là gian hỗ trợ khách hàng và đại sảnh, đi lên lầu hai mới nhìn thấy một chút hàng hóa bày ở đó.

“Chúng ta đi bên kia.” Phan Đại Vĩ cũng chỉ huy nhóm người Bạch Thất lên lầu hai.

Phía sau mỗi người bọn họ đều đeo balo leo núi lớn, để dễ dàng lấy vật tư.

Nhưng lầu hai cũng rất lớn, vách tường màu xanh quân đội, trừ giá hàng hóa, bên trong một Zombie cũng không có, dĩ nhiên, một chút hàng hóa cũng không có.

“Nơi này thật lớn.” Diên Hải nói.

“Hơn nữa không có Zombie.” Lưu Bình nói.

“Nơi này có Zombie.” Đường Nhượng nói.

Mấy người còn lại rồi rít quay đầu nhìn Đường Nhượng.

Đường Nhượng chỉ chỉ trên lầu: “Tôi nghe thấy tiếng bước chân trên lầu.”

Thật ra thì cô sử dụng tinh thần lực cảm thấy nơi này có Zombie mà thôi, trên lầu có lẽ có phòng ở của công nhân viên, dẫn đến số liệu Zombie trên lầu

cũng không ít, tổng cộng có hai mươi mấy con, nhưng chắc là do đóng cửa, cho nên Zombie đều chỉ ở lầu ba, không đi ra ngoài.

Phan Đại Vĩ nói: “Người trẻ tuổi giỏi lắm, có thể nghe được tiếng bước chân trên lầu, đã như vậy, chúng ta phải đi lên lầu xem qua.”

Lưu Bình nói: “Anh Phan, tôi cảm thấy được nhà kho phải ở dưới lầu, làm sao phải lên lầu trên tìm phiền toái a, chúng ta nên xuống lầu dưới tìm.”

Phan Đại Vĩ nói: “Chúng ta phải dừng cảm đối mặt khó khăn, tại sao có thể lâm trận bỏ chạy, vì hòa bình của thế giới, vì vật tư cho tổ chức, chúng ta nhất định phải lên lầu ba.”

Lưu Bình: “.”

Nhất định phải đọc sách tử tế, học cách cãi chày cãi cối!

Thật ra thì hai mươi mấy con Zombie đối với tiểu đội bọn hắn mà nói, thật đúng là không nhiều lắm, Bạch Thất cũng không có ngăn cản, đi theo lên lầu ba.

Lên lầu ba, dễ thấy không gian nhỏ hơn rất nhiều.

Nhìn một loạt cửa, cảm giác thật đúng là không ít phòng.

Phan Đại Vĩ nhìn một chút, nói: “Đây là chỗ ở của công nhân viên.”

Mọi người không hèn mà cùng gật đầu.

Phan Đại Vĩ nói: “Nếu nơi này là chỗ ở của công nhân viên, vậy thì chắc không có vật tư.”

Mọi người lại gật đầu.

Phan Đại Vĩ nói: “Nếu đã không có vật tư, chúng ta sẽ mở cửa từng gian phòng một, xử lý Zombie.”

Mọi người: “.”

Phan Đại Vĩ nhìn lướt qua bốn người một cái, nói với Lưu Bình: “Cho dù không có vật tư, bằng thân thủ của chúng ta, xử lý lũ Zombie này cũng là chuyện dễ dàng, nếu đã tiện tay thì nên làm thêm chuyện tốt cho xã hội, diệt trừ vài con Zombie, có cái gì không được đâu. Người trẻ tuổi không nên chỉ muốn đầu cơ trục lợi.”

Một câu nói sâu sắc vì đại nghĩa như vậy, bốn người khẳng định không có cách nào phản bác, như vậy, để cho một mình Lưu Bình mở cửa dẫn Zombie, sau đó Điền Hải ném lựu cầu đánh Zombie thôi.

“Đúng, chính là như vậy, đi hình chữ S, vô cùng tốt, giữ vững., Lại đến, phong cách một chút, OK, OK, bên trái, sang bên trái, tốt, lại sang phải, vòng một vòng sau đó trở lại. Giữ vững.”

“Lôi cầu, lôi cầu, lớn hơn một chút, phóng tiếp, đúng đúng. Lại tới.”

Hình ảnh quỷ dị như thế, lại diễn ra một lần nữa.

Khi mới bắt đầu, Bạch Thất cũng sẽ ném lưỡi dao ra, giết mấy con. Sau đó, nhìn Phan Đại Vĩ chỉ huy hai người, trấn định tự nhiên, sau đó hai người dưới sự chỉ huy của ông ta cũng thành thạo, cho nên không ném dĩa nặng nữa. Ngược lại vào phòng ngủ tìm kiếm vật tư cùng Đường Nhục.

Thật ra thì bọn họ tạm thời cũng không thiếu vật tư, có điều Bạch Thất kiếp trước làm thợ săn ba năm, trong chốc lát thật sự không thể thay đổi thói quen đi đâu cũng phải càn quét một lượt.

Trong phòng ngủ không có bao nhiêu đồ ăn, thỉnh thoảng cũng có thể tìm được mấy gói khoai tây chiên cùng mấy hộp bánh bích quy. Phòng ngủ trên lầu ba, toàn bộ quét sạch một lần, cũng phát hiện được hai mươi mấy cốc mì tôm, mười mấy túi khoai tây chiên cùng bánh bích quy còn cả đồ uống.

Hai người đặt những thứ đồ này ở lối đi nhỏ ngoài hành lang để Lưu Bình sắp xếp.

Lưu Bình bị Phan Đại Vĩ chỉ huy đã mệt đến ngồi phịch dưới đất, nhìn thấy những thứ này, thất lưng không mỏi chân đã không đau, trực tiếp đứng lên mà bắt đầu cất đồ vào trong balo.

Bạch Thất cũng đi qua dùng lưỡi dao đào tinh hạch.

Phan Đại Vĩ đã vào tìm đồ trong các phòng ngủ. Không phụ kỳ vọng của ông, cũng tìm được vài cuốn tạp chí, cũng giống với những cuốn hôm qua hắn lấy được.

Quên đi, có còn hơn không, cho dù là hàng cũ lặp lại, cũng là di vật trước tận thế rồi, về sau cũng là đồ cổ!

Lúc đi ra mấy người Bạch Thất đã đào xong tinh hạch, năm người làm xong chuyện riêng của mình, tiếp chính là xuống lầu lần nữa tìm kho siêu thị.

Năm người bên này vừa mới xuống lầu, đã nghe được thanh âm một người trong đội xe: “Bên này, dưới tầng hầm bên này, phát hiện kho hàng rồi!”

Một nhóm người gấp gáp lao xuống dưới tầng hầm.

Xuống dưới một tầng hầm, đã thấy cửa kho hàng siêu thị kia không khác gì cái lô cốt.

“Anh Hồ, không hồ là sản phẩm đầu tư từ Cảnh Thái, một siêu thị mà thôi, làm cho giống như một cái địa đạo, cửa kho hàng thì càng hay rồi, quả thực là giống hệt cửa phòng ngự căn cứ quân sự.”

Thật sự Hồ Hạo Thiên cũng rất buồn bực, ban đầu phụ tá của anh mang bản kế hoạch tới, đưa cho anh nhìn, anh còn cảm thấy siêu thị lấy chủ đề ‘tàu ngầm’ này rất mới mẻ độc đáo, không chỉ khen ngợi một phen, còn đề ra ý kiến, khiến cho nơi này phức tạp hơn chút nữa.

Hiện tại mình tiến vào, mới biết được quyết định ban đầu ngu xuẩn đến cỡ nào!

“Kho hàng hình như khóa rồi.”

“Vậy thì phá cửa!”

Ông chủ siêu thị chính nghĩa vô tư như thế, thẳng thắn đánh cướp chính mình, mọi người nào dám chậm trễ, rồi rít phông dĩa năng phá cửa.

Cửa kho hàng cũng chỉ là làm giống như cửa lô cốt mà thôi, không phải thật sự chế tạo giống hệt độ dày lẫn độ cứng, tất nhiên không được một lát, đã bị mọi người phá ra một lỗ hổng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bình Ấc Quy

Bên trong từng dãy thùng xếp chỉnh tề ở đó, phía trên còn có phân loại, viết rõ ràng là vật gì.

“Ồ! Supermarket! Ta tới rồi!”

Vật tư nhiều như vậy, balo leo núi sau lưng mọi người thật sự bé nhỏ, bởi vì cái balo này ngay cả một thùng mì ăn liền cũng không bỏ đủ!

Hồ Hạo Thiên nhìn chung quanh một vòng, nhìn thấy cửa vận chuyển hàng hóa của kho hàng, là mở từ bên trong ra.

Tất cả mọi người cũng nhìn thấy, đứng ở cửa, nhìn về phía Hồ Hạo Thiên nhẹ nhàng gật đầu, sau đó thấy Hồ Hạo Thiên mở cửa ra.

Bên ngoài có Zombie, cũng may không nhiều lắm.

Cửa vừa mở ra, nhìn thấy Zombie, người có dị năng đánh xa sử dụng dị năng, sau một lần đánh phá, đã không còn nhìn thấy bóng dáng Zombie ngoài kia nữa.

“Đi tìm cái xe tải đến, chúng ta có nhiều xe như vậy cũng không mang đi được bao nhiêu thứ.” Hồ Hạo Thiên nói.

Mọi người tự nhiên không có ý kiến gì, cho nên chia nhau làm hai tổ như lúc trước, đi tìm xe tải.

Vốn là gần kho hàng siêu thị cũng có xe tải, không bao lâu, tổ Hồ Hạo Thiên đã đi tìm một chiếc xe hàng hai tấn bốc xếp và vận chuyển.

Mở cửa xe hàng, phát hiện bên trong cũng không thiếu đồ uống chưa tháo dỡ.

Đã như vậy, vậy thì tiếp tục chất lên xe, cho đến không nhét được nữa mới thôi.

Chín người lại bắt đầu kiêm chức làm công nhân bốc vác siêu thị, tháo dỡ hàng mất hai giờ đồng hồ.

“Ngọa tào, trước kia còn cảm thấy một siêu thị, thuê những ba mươi công nhân bốc vác quả thực quá phí tiền, ai biết công việc thể lực này còn lao lực hơn cả công việc đầu óc.” Mặc dù Hồ Hạo Thiên thức tỉnh dị năng hệ Thổ, sức lực cũng không hề yếu hơn trước kia, tùy tiện chuyển mười mấy phút đồng hồ cũng không có chuyện gì, liên tục hai giờ thì thật sự cảm thấy chịu không nổi.

“Anh Hồ, hiện tại cũng không thể trả lương bằng cách tính tiền công cho đồng đảo lao động như trước kia, hại chúng ta.....”

“Đúng vậy, anh Hồ, chúng ta đều là công nhân viên tốt, hiện tại nếu đều bãi công, một mình anh vội không được.....”

Hồ Hạo Thiên vịn tường nói: “Sao có thể được, hiện tại các vị đầu phải công nhân viên của tôi, hiện tại chúng ta đều là anh em tốt, chỗ nào còn có tiền lương, dĩ nhiên là phải chia đều!”

Mọi người cũng chính là đang chờ những lời này, cho nên càng thêm ra sức.

Xe vận tải chất đầy, xe mọi người cũng chất đầy, mới chỉ mang đi một phần tư kho hàng, đoàn người quyết định đi về trước, xế chiều lại tới vận chuyển.

Hồ Hạo Thiên cho rằng chỗ đồ này đặt ở trong biệt thự, an toàn hơn để ở đây. Bởi vì bên trong biệt thự có một hệ thống bảo an, Ngay cả cửa sổ cũng là thủy tinh chống đạn công nghiệp, dĩ nhiên phải an toàn hơn những cửa hàng siêu thị này hơn rất nhiều.

Một nhóm người chậm chậm rãi rãi lái về ‘Hoàng Đình’.

Buổi sáng mọi người rời đi, đã quét sạch một nhóm Zombie lác lác tới đây, khi trở về, tự nhiên đuôi xe lại có một nhóm Zombie tư thế vận vẹo, mặt mày khó ưa bám theo.

Mọi người trong đoàn xe phối hợp với nhau hai tuần, cũng đánh ra kinh nghiệm rồi, không chỉ có tiểu tổ kỳ dị ba người Phan Đại Vĩ, còn có tổ bạo lực bốn người Hồ Hạo Thiên, còn có tiểu tổ hai người nghịch thiên Bạch Thất.

Mười mấy phút đồng hồ trôi qua, Zombie đuổi theo phía sau đã hoàn toàn nằm xuống.

“Anh Hồ, chúng ta dùng tường vây lại nơi này đi, nếu không mặc dù phòng ốc bền chắc, chỉ sợ vạn nhất a, vây tường lại cũng có thể để vợ con chúng ta ra ngoài đi lại trong sân một chút.” Đây là người có dị năng hệ Thổ trong tổ Hồ Hạo Thiên, La Tự Cường.

La Tự Cường lúc trước ở thành phố H cũng là một nhà quản lý bất động sản, sau tận thế, đưa theo vợ con trốn ra được, gặp Hồ Hạo Thiên nên vẫn luôn đi theo.

Hiện tại tạm thời mọi người cũng không thể đi tới chỗ quân đội ở khu Tây, phải đặt chân ở chỗ này rồi, tự nhiên muốn chuẩn bị an cho nơi này an toàn hơn chút nữa. Hồ Hạo Thiên nhìn hoàn cảnh chung quanh một lúc.

Mặc dù khu biệt thự hầu như là không có ai ở lại, nhưng khu cao ốc bên này nhân khẩu lại rất cao, thỉnh thoảng sẽ có mấy con Zombie lác lác tới đây.

“Được, để com nước xong chúng ta đi siêu thị chở vật tư về, buổi tối chúng ta tập trung đến phòng của tôi triển khai cuộc họp, lập kế hoạch cho sau này.”

Đoàn người trở về nhà ăn cơm trưa, đoàn vật tư của mọi người vốn cũng không thiếu, chưa cần phân chia những thứ đồ mới chở về này

Ba người Bạch Thất bận rộn từ sáng sớm, com nước xong lại phải tập hợp. Không thể nhàn hạ thoải mái nấu ăn được, Đường Nhượng trực tiếp lấy thức ăn nấu sẵn lúc trước, gọi hai người tới đây ăn.

Sau khi ăn xong, chính là thời gian lại đến siêu thị chuyển đồ.

Buổi chiều tới tới lui lui hết bốn lần, mới đem về hết mọi thùng hàng.

Trước khi đi, Lưu Bình còn đứng ở bên cạnh góc tường trong kho hàng nói: “Đây bên cạnh có âm thanh.”

“Tiếng gì thế, Zombie ở đây đều bị giết sạch rồi mà.” La Tự Cường hết sức tò mò.

Mọi người đều quay đầu nhìn Hồ Hạo Thiên.

Không có biện pháp, ai bảo anh là ông chủ của nơi này, hiểu rõ nơi này nhất.

Hồ Hạo Thiên suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra nguyên do.

Đột nhiên, trong đầu vụt sáng: “Có phải âm thanh có cái gì chạy điện hay không?”

Lưu Bình nói: “Đúng, là tiếng máy phát điện đang chạy, không nghĩ tới nơi này của anh Hồ, anh tân tiến như vậy, còn có máy phát điện dự bị chạy thời gian dài như vậy.”

Hồ Hạo Thiên: “Ban đầu đều ấn theo quy cách cao nhất để chế tạo, cái bình ắc-quy này dường như còn không thuận tiện!”

Mạng lưới điện quốc gia đã bị ngắt, biệt thự không có điện, nếu có bình ắc-quy nối vào mạng lưới điện, cũng có thể tiết kiệm rất nhiều chuyện.

Lưu Bình tự nhiên hỏi: “Anh Hồ, bình ắc-quy của anh là dùng cái gì nạp điện a, năng lượng mặt trời?”

Hồ Hạo Thiên nhớ lại: “Hình như là nạp điện vào bình ắc-quy, không phải là năng lượng mặt trời.”

Mọi người rối rít cảm thấy đáng tiếc, bình ác-quy cũng phải thông qua nạp điện mới có thể sử dụng, như vậy lấy về, đoán chừng cũng không thừa nổi bao nhiêu điện.

Lưu Bình nói: “Không có chuyện gì, loại chuyện nhỏ nhoi này, sửa lại bên trong bình ác-quy một chút, gắn tấm năng lượng mặt trời lên trên, là có thể nạp điện rồi, chỉ cần bình ác-quy khá lớn là có thể cung cấp lượng điện dùng cho cả ba nóc biệt thự.”

Sửa lại một chút.....

Khóe miệng mọi người đều co rút

Hồ Hạo Thiên chỉ ra một sự thật: “Vấn đề hiện tại là, không ai biết, sửa lại một chút.....”

Lưu Bình cười cười nói: “Em có thể làm, chuyên ngành của em chính là cái này, tổ nghiên cứu của bọn em còn đang xin độc quyền nữa à, đáng tiếc còn chưa xong đâu, đã tận thế rồi.....”

Nhân tài.

Đã có nhân tài ở đây, vì thế chất lượng cuộc sống của mọi người tốt hơn, nhất định phải tìm được bình ác-quy kia.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Kỹ Thuật Lam Quang

Đáng tiếc chỗ này quá phức tạp, bàn đi bàn lại càng rắc rối hơn.

Hồ Hạo Thiên gãi đầu: “Lúc trước ông đây điên rồ mới quyết định siêu thị làm theo chủ đề “Tàu ngầm”, ngầm cmn.”

Nếu là tàu ngầm thì loại như máy phát điện này chắc sẽ ở khoang thuyền cuối cùng. Nhỡ về sau thực không tìm thấy thì nghe chỗ nào có âm thanh thì phá tường.

Đối với loại phương pháp hung tàn bạo lực này thì mọi người đã làm nhiều lần rồi nên lần này vô cùng thuận tay.

Khi phá xong bức tường thấy đồ vật bên trong thì mọi người mới bắt đầu hồi hận.

Lưu Bình vô cùng đau đớn: “Bà mẹ nó, đây là phòng lạnh, còn là phòng lạnh chứa thực phẩm”

“Bị chúng ta đập thành hồ to như thế giờ phải làm sao, hơi lạnh bay hết thì đến lúc đó đồ ăn hỏng hết rồi.”

Buổi tối tận thế vô cùng lạnh nhưng ban ngày lại cực kỳ nóng. Nếu không có hơi lạnh thì những đồ ăn này chỉ để được hai ngày là hỏng.

“Chạy nhanh đi lấy chăn bông nhét vào lỗ trước đây.” Hồ Hạo Thiên phản ứng nhanh chóng lập tức bố trí nhiệm vụ cho mọi người. “Lưu Bình đi vòng quanh xem bình ác quy còn bao nhiêu điện.”

“Trên lầu có phòng ngủ, Zombie ở đó đã bị chúng ta thanh lý sạch sẽ rồi.” Điền Hải nói xong rồi mang theo một đồng người chạy lên lầu lấy chăn bông và tấm ván gỗ.

Mọi người rối rít hành động, Lưu Bình cũng nhìn qua lượng điện: “Đại thái còn có thể chạy được ba ngày.”

Sau ngày thứ ba tận thế thì toàn bộ thành phố đều mất điện, cái phòng lạnh này dựa vào bình ác quy chạy được một tháng là hết. Xui mà đến muộn thì nhóm thực phẩm trong phòng lạnh này chắc hỏng hết.

Hồ Hạo Thiên nói: “Chúng ta có thể trong vòng ba ngày tìm được tấm năng lượng mặt trời không?”

Bạch Thất lấy bản đồ cả nước từ trong balo ra rồi lật đến trang có khu nam thành phố A.”

Mọi người thấy anh lấy bản đồ ra: “....”

Thế nào là loại chuẩn bị, có bản đồ cả nước thì thôi đi hơn nữa từng địa điểm còn ghi chú rõ ràng.

Bạch Thất cẩn thận tìm một lát rồi nói: “Cách chỗ này khoảng 120km, chỗ kỹ thuật Lam Quang có.”

Kỹ thuật Lam Quang là một nhà xưởng lớn chế tạo tấm lưới năng lượng mặt trời.

Hồ Hạo Thiên cũng là người chạy hai đầu thành phố A-H, nghe Bạch Thất nói thế cũng nhớ tới vì vậy nói: “Đã thế thì ngày mai chúng ta đi đến đó lấy về.”

Lưu Bình tính toán biệt thự dùng lượng điện hết khoảng 270 tấm.

“Đến lúc đó phóng trên nóc nhà, nếu như không đủ chỗ thì để ở trước sân, dù sao biệt thự lấy ánh sáng cũng khá tốt.

Đã có kế hoạch rồi nên mọi người tạm thời về nhà. Buổi tối ăn ở biệt thự của Hồ Hạo Thiên, hôm nay đạt được mùa thu hoạch nên mọi người cũng không khách khí đem hết đồ ăn của nhà mình ra. Lấy thực phẩm từ trong phòng lạnh ra để nấu lẩu.

Coi như trừ ba người Bạch Thất ra thì từ lúc xảy ra tận thế đến nay mọi người mới được ăn no đến vậy. tuy tình huống bên ngoài không lạc quan nhưng ít nhất mọi người vẫn còn sống, cố gắng sống thoải mái hơn.

Mới sáng sớm dĩ năng giả của đoàn xe tập trung ở cửa xuất phát đi kỹ thuật Lam Quang thành phố A. mọi người dự định đi mất một ngày qua đêm ở đó rồi hôm sau quay về.

Lần này ra ngoài vẫn là chín người cũ, còn bảy người không có dĩ năng sẽ ở trong biệt thự chỉ cần khóa chặt cửa lại là được.

Bình thường 120km đi mất khoảng 3h nhưng sau tận thế Zombie trên đường quá nhiều, sau khi tiêu hao hết dĩ năng mệt mỏi vô cùng mới thấy được trình độ tụ tập của Zombie thành phố A lúc buổi tối. Cho nên cảm thấy qua đêm ở chỗ an toàn tốt hơn đi suốt đêm.

Cầm cũng khá nhiều đồ đạc, các loại chăn bông đều là thứ cần thiết, vì phòng ngừa vạn nhất nên cầm thêm rất nhiều lương thực cho vài ngày.

Mặc dù Đường Nhược có không gian nhưng vì không bị lộ nên ba người cũng mang theo rất nhiều vật phẩm.

Đêm qua đã nghiên cứu thảo luận vị trí cụ thể của kỹ thuật Lam Quang, cho nên lần này không cần Bạch Thất dẫn đường để cho xe của Hồ Hạo Thiên dẫn đầu. Đường nhiên cũng bởi vì xe của anh chịu được va chạm mạnh. Đằng sau là xe tải lái ra từ siêu thị.

Vùng ngoại thành khu nam thành phố A là khu công nghiệp mới phát triển, có rất nhiều công ty lớn tụ tập ở chỗ này, các công ty lớn tọa lạc ở hai bên đường nhưng giữa các công ty cách nhau khá là xa.

Trên đường có quá nhiều Zombie, mọi người chậm chạp dừng lại để càn quét đám Zombie phía trước nếu không với số lượng quá lớn này sẽ đụng ngã ô tô.

Có điều cũng may là đẳng cấp Zombie không quá cao thậm chí còn chưa tiến hóa, hơn nữa con đường này đi thông từ ngoại ô vào thành phố A nên Zombie liên tục lác lác đi vào trung tâm thành phố.

Mọi người có thể ứng phó nhưng cũng có lúc không chịu đựng nổi.

Phan Đại Vĩ mặc kệ hình tượng bám vào cửa xe thở hổn hển: “Không được, không được, già rồi, ném mấy hạt giống thôi mà cũng tốn bao dĩ năng.”

Lưu Bình ở bên người Phan Đại Vĩ thuộc về loại dùng xẻng công binh chém giết, dĩ năng tốc độ của cậu ta ở sơ kỳ nhanh hơn tí mà hồi còn lại rất yếu: “Ông phan, ông cũng cầm xẻng đi giết Zombie đi, giết nhiều thì thuần thục.”

Phan Đại Vĩ vắt hạt dưa hầu ra, nó mọc thành dây leo dài quấn trụ hai Zombie phía trước.

“Dĩ năng thật là tốn khiến người ta khó chịu, nếu như dùng mãi không hết thì tốt biết bao.”

Lưu Bình vung xẻng công binh giải quyết hai Zombie: “Hi hi, nếu dùng mãi không hết thì vô địch thiên hạ rồi, cháu có thể từ nơi này chạy thẳng một mạch đến thành phố H, thật sáng khoái.”

“À, cháu xem dây đằng của chú có thể mọc đến tận bầu trời không, như kiểu nắm Mario trèo dây leo lên bầu trời...”

Về mặt Lưu Bình đại ra: “Chú định nói rằng chú leo lên bầu trời ăn tiền vàng chứ?”

Phan Đại Vĩ vắt thêm một hạt dưa hầu ra: “Ai biết bầu trời có cái gì...”

“Chú ngốc à, trên trời chỉ có tầng khí quyển thôi.”

Phan Đại Vĩ trợn mắt lên: “Đó là lúc trước, giờ ngay cả Zombie cũng có ai biết trên trời có cái gì đâu, không phát hiện ra máy bay không bay được trên trời à?”

“...” Lưu Bình

Nhất định phải đọc thật nhiều sách học cách cãi chày cãi cối.

Hai người đó méo mó định thảo luận thêm nữa chứ.

Mà Zombie cũng không vì hai người thảo luận mà ngồi xồm dự thính.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Muốn Tín Nhiệm

Cách không xa Điền Hải nhìn bọn họ rồi ném một lỏi cầu lớn về phía Zombie rồi nhìn sang Bạch Thất hạ giọng nói: “Anh Bạch, em muốn...”

“Hả?” Bạch Thất một tay lỏi Đường Nhục còn một tay ném băng đao về phía đầu Zombie, thấy Điền Hải lấp bắp hỏi thì không khỏi nhìn sang.

Điền Hải móc ra một cái túi. Bạch Thất biết rõ đó là túi chứa tinh hạch thế nên hiểu cậu ta muốn nói gì.

Bạch Thất quay đầu nhìn Đường Nhục: “Em thích đoàn xe này không?”

Đường Nhục đang cố gắng dùng tinh thần lực bao bọc vị bảo tiêu đang ra sức chém giết Zombie ở phía trước, nghe thấy Bạch Thất nói chuyện thì xoay đầu lại, gật gật đầu nói: “Thích chứ, mấy người này khá tốt.”

Không có lực đực với nhau, cũng không có lừa lọc lừa dối, tất cả mọi người đều cố gắng đánh quái vật. So với mấy sinh viên hồi trước thì thấy tốt hơn nhiều.

Bạch Thất ừ một tiếng rồi nói với Điền Hải: “Em đi chia đi, dù sao sớm muộn gì mọi người cũng biết, không bằng hiện tại nói cho bọn họ biết coi như làm việc tốt.”

Trải qua mấy lần đào thải thì mọi người trong đoàn xe có nhân phẩm đầy đủ, vì những người sợ chết chỉ lo cho mình đã lái xe tới căn cứ Biên Hòa rồi.

Đường Nhục thích đoàn xe này thì Bạch Thất cũng không ngại tín nhiệm đám người này. Nếu như những người này thực sự có thể tin tưởng thì anh cũng nguyện ý cùng mọi người thành lập đội lính đánh thuê.

Sau tận thế thì danh từ lính đánh thuê này sẽ lưu hành mọi căn cứ. Vì dĩ năng già không thể một mình ra ngoài mà phải kết bạn mà đi mới an toàn. Thế nên sẽ thành hiện tượng mọi người tổ đội đi đánh quái. So với đội tạp nham ‘thợ săn’ thì lính đánh thuê an toàn cùng với hiệu suất cao hơn nhiều.

Điền Hải nở nụ cười vui vẻ gật đầu rồi chạy vội tới chỗ Lưu Bình.

Đường Nhục bọc một tầng tinh thần lực cho Điền Hải, nhìn xem Bạch Thất cười cười: “Như thế đội của chúng ta sẽ lợi hại hơn nhiều.”

“Ừ” vui vẻ của cô lây sang Bạch Thất, đưa tay vuốt má cô: “Nếu như bọn họ phù hợp thì chúng ta sẽ ở lại đội xe này.”

Đường Nhục mặt mày vui vẻ nói: “Vâng”

Mặc dù có Bạch Thất và Điền Hải nhưng đây là một xã hội vẫn cần lực lượng của nhiều người. Bọn họ cũng không thể nghịch thiên chỉ dựa vào mình có thể chinh phục thiên hạ.

À chinh phục thiên hạ để làm gì vậy?

Lưu Bình giải quyết xong một con Zombie thì trông thấy Điền Hải tới, ngoắc ngoắc gọi: “Tiểu Hải, tới đây giúp chúng ta giết thêm mấy con, ông Phan chậm quá, quán cả buổi mới được hai con.”

Phan Đại Vĩ cũng không có dừng lại dĩ năng trong tay, hừ hừ một câu: “Anh bạn nhỏ, không kính già yêu trẻ là không có nhân phẩm đấy.”

Lần này Lưu Bình đã biết cãi cùn: “Chú đã thừa nhận mình già thì tốt rồi.”

Điền Hải đưa cho Lưu Bình một cái túi. Lưu Bình ngừng tay rồi hỏi: “Cái gì thế?”

Điền Hải nói: “Hết dĩ năng thì cầm lấy hấp khê là được.”

Phan Đại Vĩ đổ đồ trong túi ra. Đồ vật chính là tinh hạch màu xanh da trời mà bọn Bạch Thất đào từ trong đầu Zombie.

Lưu Bình ‘ah’ một tiếng rồi bị Phan Đại Vĩ bật mồm lại: “Cháu bé hòng đi, cháu muốn làm mình tinh miễn phí đi hấp dẫn Zombie à?” Ông và Lưu Bình mỗi người một tinh hạch hít lấy, một cổ lực lượng trong veo từ huyết mạch trên tay truyền vào trái tim, thử một chút quả thật cảm thấy dĩ năng sung túc hơn.

Phan Đại Vĩ nói: “Tiểu Điền à, cháu sai rồi, vì tổ chức vì nhân dân cháu phải nói cho chúng ta sớm hơn mới phải, ít ra phải nói cho chú biết trước, cháu như bây giờ là phá hoại tình bạn tốt đẹp giữa hai chúng ta, chú tin tưởng cháu như thế, vậy mà cháu không thể ý tới cảm thụ của chú.”

Điền Hải: “...”

Lưu Bình nói: “Chú Phan, không bằng chú trả nó cho cháu, sau đó coi như chú chưa nghe thấy bao giờ.”

Phan Đại Vĩ nói: “Sao được, cái gọi là biết tốt hơn là không biết, Tiểu Điền đã nói cho chú biết thì sao chú có thể coi như không biết, Tiểu Điền cháu yên tâm, nhất định chú sẽ lợi dụng hết cái ngọc xanh này...” Nói xong còn vỗ vỗ vai Điền Hải, “Nhóc con thật tốt bụng, tốt tốt, cháu và thằng nhóc họ Bạch kia cũng tốt bụng lắm, trẻ nhỏ dễ dạy.”

Ông cũng thừa biết nếu không có sự cho phép của Bạch Thất thì thằng nhóc ngốc Điền Hải chắc chắn sẽ không lộ bí mật.

Đã có tính hoạch bổ sung nhưng tốc độ của đoàn xe cũng không nhanh hơn bao nhiêu, bởi vì nhân số chỉ có vậy.

Có điều Bạch Thất cũng không có giữ lại mà giao ‘bí mật’ này cho Hồ Hạo Thiên. Hồ Hạo Thiên há hốc mồm ra, mãi sau đó mới bình tĩnh lại. Người ta phát hiện ra bí mật mà còn chia sẻ với mình, chẳng lẽ còn muốn ghét bỏ vì nói muộn hay sao.

Anh hiểu rõ lấy năng lực của Bạch Thất và Điền Hải thì không cần theo bọn họ, đi đâu cũng có thể sống tốt. So sánh đối lập rõ nét chính là bốn ngày trước bọn họ như người rừng châu phi trở về còn ba người Bạch Thất ở biện thự như đi nghỉ dưỡng.

Hồ Hạo Thiên đã biết tác dụng của tính hoạch nên cũng không có che giấu mang đi chia sẻ với mọi người trong đoàn xe. Mọi người ôm lấy Hồ Hạo Thiên hai mắt đầm lệ, nhưng nghĩ lại thì ba ngày trước bọn Bạch Thất đã đảo tính hoạch rồi. Hồ Hạo Thiên cũng nói là do Bạch Thất chia sẻ. Vì vậy mọi người rất cảm kích Bạch Thất mặt than.

Kể tiếp mọi người trong đoàn xe càng cố gắng đánh Zombie. Dù sao đánh một con thì là một tính hoạch, một tính hoạch chính là một phần lực lượng.

Mọi người hào hứng vừa đánh Zombie vừa đảo tính hoạch, trên đường đi mọi người cũng phát hiện ra một vấn đề chính là muốn hút là có thể hút. Hình như có hạn chế trong ngày, Hồ Hạo Thiên cùng Bạch Thất thảo luận vấn đề này.

Bạch Thất nói: “Tôi cũng không rõ lắm, lúc trước ngoài ý muốn phát hiện ra, lúc đó dị năng không mạnh lắm còn phải trốn trong rạp hát, mỗi ngày sử dụng cũng không nhiều, sau đó đi theo đoàn xe thì hình như mỗi ngày chỉ có thể hút 5 viên thôi.”

Hồ Hạo Thiên là doanh nhân khôn khéo đã hiểu ý Bạch Thất nói: “Ý của cậu là cái này không chỉ bổ sung dị năng mà còn có thể khiến dị năng mạnh hơn?”

Bạch Thất nói: “Có lẽ thế, dù sao tôi thấy dị năng hiện tại mạnh hơn lúc mới thức tỉnh nhiều.” Nói xong còn thả ra năm thanh đao băng giải quyết một đồng Zombie.

Nghe xong rồi lại thấy tận mắt thực lực của Bạch Thất thì mọi người sôi máu lên. Dị năng cường đại đại biểu cho cái gì, chỉ cần là đàn ông có nhiệt huyết thì không ai hy vọng mình có năng lực khiến mọi người phải nhìn lên.

Hơn nữa vừa rồi Bạch Thất thì triển ra dị năng thật sự rất mạnh mẽ lại đẹp trai nữa. Zombie trên đường cũng không cần nổi bước chân của mọi người, sau năm giờ mới tới cửa kỹ thuật Lam Quang.

Kỹ thuật Lam Quang là công ty lớn chuyên sản xuất đồ năng lượng mặt trời, đoán chừng bên trong có mấy nghìn công nhân.

Đám người ở cửa ra vào nhìn vào bên trong. La Tự Cường nói: “Chỗ nào là khu ký túc xá? Chúng ta tránh chỗ đó ra.”

Đường Nhược đứng ở cửa ra vào phóng ra tinh thần lực cảm thụ một phát thì phát hiện tòa nhà năm tầng tận cùng bên trong khu phía đông là khu ký túc xá.

Lưu Bình nói: “Loại công ty này thì ký túc xá phải 5-6 tầng, thấy cửa sổ hay ban công có phơi quần áo thì tránh đi.”

Mọi người thấy cũng đúng nên tự tách ra làm hai tổ nhỏ, cẩn thận bước vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nhà Kho

Cửa lớn này vốn mở rộng, có lẽ hậu quả sau tận thế, người sống sót ở bên trong khi đi ra ngoài thì không quan tâm được đến cửa lớn nữa.

Dù sao đối với việc không cần phá cửa như trong dự tính, mọi người đều hết sức hài lòng, trực tiếp đứng ở cửa lớn đi vào bên trong thu dọn một lượt.

Dọn dẹp xong, để cho Luru Bình đi vào quan sát một lượt.

Trước khi Luru Bình đi vào, Đường Nhược cũng dặn dò một lần, bảo cậu đừng đi về phía đông.

Sau khi Điền Hải cho cậu tình hạch, cậu ta cũng noi theo Điền Hải coi Đường Nhược như chị mình, thấy Đường Nhược dặn dò cậu như vậy, tự nhiên nói: “Chị Đường, chị yên tâm, em nhất định sẽ nhớ kỹ.”

Đường Nhược sờ mũi một cái, hơi lúng túng.

Điền Hải nhỏ hơn cô thì gọi cô là chị cũng không có gì đáng trách, nhưng rõ ràng nhìn Luru Bình còn lớn hơn cả Bạch Thất mà cũng gọi là chị sao?

Luru Bình nhanh chóng chạy một vòng rồi trở lại, sau lưng còn có một đám zombie gầm gào đi theo ở phía sau.

“Nhanh nhanh nhanh, giúp em giải quyết hết mấy cái đuôi này.”

Đường Nhược dùng sức mạnh tinh thần bao bọc lấy cậu.

Hồ Hạo Thiên và La Tự Cường nhanh chóng dựng thẳng tường đất ở phía sau cậu.

Người có dị năng đánh xa vội vàng ra tay, ném kỹ năng của mình về phía zombie.

Một đám rất nhanh bị xử hết.

Luru Bình thấy mình an toàn, tới báo cáo phát hiện của mình về vị trí ở bên trong: “Đi thẳng có thể trực tiếp đi đến nhà xưởng. Nhưng nhà kho ở góc tây nam, có lẽ chúng ta nên đi góc tây nam. Ký túc xá cũng ở phía tây, nhà ăn ở đây ở phía nam.”

Đã tới nơi này, nhất định phải cướp tấm năng lượng mặt trời cần quét nhà ăn một lần, bằng không thì sẽ cảm thấy mình lãng phí xăng rồi.

Chỉ là còn có một vấn đề.

Hồ Hạo Thiên nói: “Nếu nhà ăn còn người sống sót, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Mọi người thương lượng một chút.

Đoàn xe là tạo thành tạm thời, nhưng nhiều ngày trôi qua như vậy, mọi người cũng đều rất đoàn kết, ngoại trừ vài người ý chí không kiên định, tham sống sợ chết đã bỏ đi, hiện tại, đám người còn lại có thể nói là tương đối tin tưởng.

Vật phẩm cũng đều do mọi người tìm được, hiện tại nếu như lại thêm một nhóm người, nhất định sẽ lại phân một bộ phận đi ra ngoài.

Nhưng nếu thấy chết mà không cứu, tất cả mọi người hiện giờ đều không làm được.

Bạch Thất thấy bộ dạng đắn đo của họ, nói một câu phân tích vấn đề cụ thể, đặc biệt phù hợp tình hình thực tế hiện giờ: “Chờ nhìn thấy người sống sót trong nhà ăn, mấy người hỏi trực tiếp bọn họ có phải tốt hơn không?”

Đúng vậy, người còn chưa gặp được, có hay không vẫn là ẩn số, có bao nhiêu người cũng không biết, chính mình ở đây nói chuyện như ngốc vậy.

Mọi người cũng không còn suy nghĩ về vấn đề này, bắt đầu làm chính sự.

Chính là đi cướp tấm năng lượng mặt trời.

Luru Bình dẫn đường, người có dị năng cần quét, hai tiểu đội tiếp tục phối hợp, nhanh chóng đi tới góc tây nam nhà kho.

Hồ Hạo Thiên để vệ sĩ của mình lái hết xe tải vào đây.

Kinh nghiệm thực chiến nhiều lần phá vòng vây zombie, cũng có sự phối hợp từ đồng đội mình, mọi người đã không còn cảm giác sợ hãi với zombie, mỗi người đều tinh thần phấn chấn tiến lên.

Đường Nhược tung sức mạnh tinh thần ra, hiện giờ sức mạnh tinh thần có thể giống như mạng lưới trong suốt, kéo dài đến 300m, quan sát hoàn cảnh bên trong một chút.

Trong kho hàng không có dấu hiện tồn tại sự sống, ngược lại có hai mươi mấy con zombie lác lác ở bên trong.

Không có Đường Nhược nhắc nhở, mọi người cũng vẫn rất cẩn thận tiến vào nhà kho.

Luru Bình trước tiên nhanh chóng đi vào dạo qua một vòng, sau đó dùng phương pháp cũ hô hào lôi ra một đám zombie.

Dựa theo phương pháp vừa rồi, chưa tới vài phút đã giải quyết xong zombie ở trong.

Không có zombie, mọi người đứng ở cửa ra vào nhà kho, dò xét tình hình bên trong.

Lưu Bình nhìn một chút, bên trong có rất nhiều cells năng lượng ánh sáng mặt trời giấu ở trong, một chồng một chồng chồng chất ở bên trong, vẫn chưa được lắp ráp thành tấm điện.

Ngược lại bên ngoài đã được lắp ráp xong, chỉ cần trở về để trên nóc nhà là có thể sử dụng, nhưng từng này khẳng định vẫn không đủ chèo chống lượng điện sử dụng cho ba ngôi biệt thự. Vì vậy, nói: “Chúng ta chỉ nên lấy riêng tất cả cells về, tự mình lắp ráp.”

Dù sao tới nơi này, chính là muốn chứa vào xe tải đến mức không chứa nổi được mới bỏ qua, mọi người cũng đều không có ý kiến, chuyển là được.

Hồ Hạo Thiên đi vào bên trong đánh giá một chút, diện tích nhà kho ở đây khá lớn, khoảng năm sáu trăm mét vuông, ở bên trong còn có hai gian phòng làm việc. Anh ta nói: “Chúng ta qua đêm ở đây một hôm, phòng thì chỉ có hai gian, chúng ta có thể sắp xếp một chút.”

Chín người, hai gian phòng, rõ ràng không đủ, nhưng có hai dãy hệ thống ở đây, ngăn cách thành mấy gian cũng không có vấn đề gì lớn.

La Tự Cường nói: “Một đám đông ông cao to, vạm vỡ, đầu đội trời chân đạp đất, cần quái gì phân phòng. Dù sao cũng đều tự mang chăn theo, ngủ một đêm xong có thể trở về ngủ ở biệt thự lớn rồi, tất cả ngủ một gian thì tốt rồi.”

Hồ Hạo Thiên cũng thấy vô cùng hợp lý, hai phòng làm việc có phòng lớn hơn rất nhiều chứa được nhiều người, vậy thì chọn ở phòng đó đi.

“Em gái Đường là con gái, vậy cùng với cậu Bạch qua gian nhỏ ngủ đi.” Hồ Hạo Thiên lại nhìn Điền Hải, “Cậu cũng có thể theo chân bọn họ đi phòng nhỏ ngủ”

Cả người Điền Hải run lên, cảm thấy cả người đều không ổn: “Dĩ nhiên em sẽ chung phòng với mấy người.”

Từng có kinh nghiệm đến siêu thị nhỏ lần trước, lần này, quyết không thể tự gây họa!

Phân phòng xong, mọi người bắt đầu vận chuyển tấm năng lượng mặt trời.

Quá nhiều tấm điện, chuyển hai giờ vẫn chưa xong.

Buổi tối cho dù qua qua lại lại giữa kho hàng với cổng, mọi người cũng hiểu được không an toàn, dĩ nhiên, đến hơn bốn giờ sau, tất cả mọi người ngừng khuôn vác, đóng kỹ cửa kho hàng, chuẩn bị ăn cơm ngủ.

Trước đó mọi người đã mang riêng phần chăn của mình, thậm chí còn mang cả lều trại đấy ...

Mọi người trong phòng làm việc lớn nhiệt tình tăng cao bày chăn đệm của mình ra, Đường Nhược trong phòng làm việc nhỏ cũng đang xếp đệm lót.

Đối với việc buổi tối hôm nay không cần ngủ lăn lộn trên sàn nhà dưới đất, Đường Nhược vô cùng cao hứng.

Cho dù trước đó bị lưới bảo hộ vây quanh nhưng cô vẫn có thể vượt qua lưới bảo hộ lăn lộn trên mặt đất, đối với loại chuyện này, cô đã muốn ngửa mặt nhìn lên trời góc 45 độ luôn rồi!

Lúc cô tắm rửa, Bạch Thất không dám ngốc bên trong nữa.

Hình ảnh kia quá đẹp, anh không dám nhìn.

Vừa lúc Hồ Hạo Thiên ở sát vách cũng tìm Bạch Thất thương lượng kế hoạch sau này, nên nhường lại nơi này cho Đường Nhược tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Không Biết

Hồ Hạo Thiên tìm mọi người thương lượng kế hoạch trở về, đường trở về nhất định sẽ gặp ngăn trở trên đường, hiện tại tận thế mới hơn một tháng, rất nhiều người giống như bọn họ đều tìm nơi nương tựa ở quân đội quốc gia.

Trên đường tới, xe cộ không nhiều, nhưng cũng thấy trên đường cái đối diện có rất nhiều xe dừng ở đó.

“Nếu vậy thì không còn cách nào, có thể vòng qua trấn nhỏ quanh đó.” Hồ Hạo Thiên cầm bản đồ nghiên cứu qua một chút, đưa nó cho mọi người.

Lưu Bình thở dài: “Tình hình giao thông trên đường như vậy, có lẽ lượng xăng không đủ cho ba ngày.”

Hồ Hạo Thiên chỉ vào một con đường ở vùng nông thôn phía nam, nói: “Chỉ bằng đi đường này, nhiều hơn 50 km mà thôi, nếu như tình hình giao thông tốt, có lẽ cũng chỉ thêm một ngày, nếu chặn đường càng thêm phiền phức, cũng không thể nhanh hơn được.”

Mọi người ngồi cùng một chỗ nghiên cứu thảo luận một chút, cảm thấy kế hoạch này cũng ổn, nếu mà so sánh, hiện tại cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Bạch Thất ngồi ở trên bàn làm việc, nhìn mọi người, kỳ quái nói: “Chạy ngược lại đường đi để về, không phải được rồi sao?”

Mọi người: “...”

Vì sao không nghĩ tới cái này!

Hoa quốc quân chế giao thông rất nghiêm khắc, đường tách ra hai làn, ngăn cách bằng hàng rào và một lượng lớn cây xanh.

Nếu ai không tuân thủ giao thông, không phải chỉ cần trừ điểm phạt tiền là xong việc. Luật pháp heo chó viết rõ ràng, trực tiếp điên cuồng bắt người bỏ tù, phán xử tù có thời hạn!

Đối với thói quen hai mươi thậm chí ba, bốn mươi năm, mọi người thật sự không nghĩ tới lái theo đường ngược lại để trở về.

Đã giải quyết xong vấn đề con đường, như vậy thì lại thương lượng một chút về vấn đề vận chuyển tám năng lượng mặt trời sau khi trở về, việc leo lên nóc nhà lắp đặt, còn có việc đi lấy từ lạnh lắp đặt...

Lúc một đám đàn ông thương lượng kế hoạch thì Đường Nhược bên kia lại đang nước sôi lửa bỏng.

Cô vốn dĩ không định ở đây ngâm bồn tắm, về sau nghĩ, hôm nay chuyển hàng ra toàn mồ hôi. Và lại, nước trong không gian có tác dụng gia tăng dị năng, Đường Nhược lập tức lấy bồn tắm lớn ra.

Thoạt đầu cũng như thường ngày, nhưng sau đó, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Đây là tín hiệu dị năng tiêu hao quá độ, cô biết. Nhưng nếu có sử dụng dị năng vậy thì cũng thôi, nhưng bây giờ ngâm ở trong nước, tại sao lại xuất hiện loại chuyện này?

Dị năng lên cấp.

Đầu tiên Đường Nhược nghĩ đến cái này. Cô không dám chậm trễ, lập tức đứng lên mặc quần áo tử tế.

Nếu thật là lên cấp, vậy có phải cũng nên ngồi xuống thật tốt hay không?

Được rồi, cô chưa từng lên cấp, thật sự không hiểu.

Nhưng mà, ngồi xuống lên cấp dù sao cũng tốt hơn so với thân thể trần truồng ngâm trong bồn tắm.

Chờ sau khi vội vàng mặc quần áo xong, cũng không phải chỉ là đau đầu thôi, trong thân thể dường như có một nguồn sức mạnh như muốn xông ra ngoài.

Rõ ràng, rõ ràng đáng về Bạch Thất lên cấp không phải vậy mà.

Đường Nhược nhanh chóng ngồi lên giường, dùng sức mạnh tinh thần vỗ về nguồn sức mạnh kia.

Đối với mọi chuyện không biết này, cô có chút sợ hãi, cũng có chút sợ hãi.

Nếu như hiện tại Bạch Thất ở chỗ này, có phải sẽ giảm bớt một chút cảm giác kinh hoàng này hay không.

Có điều giờ phút này, cũng không có thời gian để cho cô nghĩ tiếp, sức mạnh kia từ bốn phương tám hướng trong thân thể hội tụ lên đầu. Lúc này, mạch máu toàn thân cô co rút, khổ sở không chịu nổi, lại cảm thấy trận lạnh trận nóng trong cơ thể, như hàng vạn con kiến gặm nhấm, buồn nôn muốn nôn.

Đường Nhược sử dụng sức mạnh tinh thần đè ép sự rét lạnh kia. Như vậy có thể hơi khổ sở, nhưng chỉ sau một lát lại hóa thành hư ảo, cô cũng không nghĩ ngợi nhiều, có thể giảm bớt một phần khổ sở, vậy thì cứ dùng sức mạnh tinh thần cản trở một phần đi.

Thời gian trôi qua, các loại âm thanh âm ỹ tiến vào lỗ tai của cô, có tiếng thảo luận sát vách, tiếng gầm của zombie ở phía xa xa...

Lúc cô dùng hết một phần sức mạnh tinh thần cuối cùng vẫn không thể loại bỏ phần khổ sở kia, thì đứng lên định đi sang bên cạnh tìm Bạch Thất.

Cho dù chết, cũng nên thấy mặt anh lần cuối cùng.

Không biết làm sao cả người cô đều run, tay chân không có sức, lão đảo vài bước, dưới chân mềm nhũn, nhào về phía cửa: “Bạch Ngạn...”

“Rầm...” Cả người đụng vào cửa thủy tinh, phát ra tiếng động.

Một tiếng rầm này, khiến cho Bạch Thất ở bên cạnh nghe thấy, hần lập tức đứng lên.

“Anh Bạch?” Những người khác đang thảo luận, không chú ý tới tiếng động ở bên cạnh.

“Mấy người cứ nói chuyện, tôi đi xem Tiểu Nhược.” Bạch Thất không dừng lại, gần như lập tức rời khỏi phòng.

Điền Hải cũng đứng lên, nhanh chóng đi theo ra ngoài.

Mọi người nhìn anh, anh nhìn họ, cũng muốn đi sang phòng bên cạnh nhìn rõ mọi chuyện.

Hồ Hạo Thiên ngăn cản, nói: “Chuyện của người ta, có lẽ không muốn chúng ta nhúng tay vào, nếu cần thì sẽ báo chúng ta, chúng ta ngồi chờ thì tốt hơn, lỡ mắng đi qua ngược lại sẽ khiến đôi bên đều xấu hổ.”

Mọi người tưởng tượng, cũng cảm thấy có lý, nên không đi qua.

Cửa phòng làm việc nhỏ bị khóa trái, chỉ là những loại khóa này không làm khó được Bạch Thất, dễ dàng mở ra.

Nhưng, trông thấy Đường Nhược ngã trên mặt đất ở bên trong phòng, trái tim Bạch Thất nhảy lên một cái, bước nhanh tới đỡ cô dậy: “Đường Nhược?”.

“Chị?” Điền Hải cũng nhìn thấy Đường Nhược ngã trên đất ở trong phòng, vội vàng đi qua.

Bạch Thất nói: “Đóng cửa lại, khóa vào.”

Điền Hải lại quay trở lại giữ cửa rồi khóa. Sau khi quay trở lại, Bạch Thất cũng đã ôm Đường Nhược mang lên giường.

“Bạch, anh Bạch, chị Đường sao vậy?”

Trong lòng Bạch Thất cũng không nắm chắc, cậu cũng không biết Đường Nhược làm sao.

Làn mồ hôi thờ, còn có nhịp thờ, chỉ là khá yếu ớt. Bạch Thất lại sờ lên trán Đường Nhược, cũng không có dấu hiệu phát sốt.

Bạch Thất nhìn không ra lý do, anh ngẩng đầu, nói thẳng: “Cậu đi ra ngoài, sau đó nói cho bọn họ biết, chúng ta không sao, để bọn họ nghỉ ngơi.”

Điền Hải chần chừ: “Anh Bạch, nhưng chị Đường...”

“Anh cần kiểm tra xem trên người cô ấy có vết thương gì không, cho nên cậu nhất định phải đi ra ngoài trước, hiểu chưa?”

Lúc này Điền Hải mới đỏ mặt đi ra ngoài, chạy được một lát vẫn không yên lòng quay đầu lại: “Anh Bạch, có chuyện gì lập tức gọi em, hôm nay em ngủ ở cửa ra vào.”

Bạch Thất gật gật đầu.

Điền Hải vừa trở về, cũng bị đám người trong phòng làm việc lớn tra hỏi.

“Tiểu Đường làm sao vậy?”

“Có sao không?”

“Có cần giúp không?”

“Ở đây có dầu hồng hoa, dầu cù là, cần đưa qua không?”

Điền Hải nhất trí trả lời mọi người, ý tứ nói là, chị Đường đại khái là quá mệt mỏi, bị ngã, nhưng không có chuyện gì cả, cảm ơn ý tốt của mọi người.

Nhưng mọi người xem dáng vẻ vô cùng lo lắng của cậu ta, thế là lại bắt đầu an ủi cậu ta.

Chờ Điền Hải vừa đi, Bạch Thất khóa cửa lại rồi hết đồ cho Đường Nhược.

Nếu hiện giờ Đường Nhược tỉnh dậy, đoán chừng sẽ muốn kêu to lưu manh.

Cơ thể trắng nõn ngoại trừ vết máu ứ đọng do lăn xuống giường, không có những vết thương khác, chỉ là vết máu ứ đọng này thật sự khá nhiều. Bạch Thất lúc trước vịn vào cánh tay cô, so với hiện tại nhìn thấy, quả thực có nặng hơn chút.

“Tiểu Nhược? Tiểu Nhược...” Bạch Thất nghĩ không ra nguyên nhân cô hôn mê bất tỉnh, vậy mà cảm thấy mình còn có chút suy nghĩ lung tung.

Hiện tại, có thể tỉnh lại hay không...

Dù anh lo lắng, đến cùng vẫn không đánh mất lý trí.

Một đám người đông như vậy, chắc sẽ không đột nhiên cứ như vậy xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ là, ôm tay của cô lại không tự giác thu lại.

Vốn nghĩ rằng người này sẽ luôn an ổn ở bên mình.

Hiện tại...

Bạch Thất vui mặt thật sâu lên vai của cô, không nhúc nhích, tận đến bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Trời Ban Lương Duyên, Ở Bên Anh

Phía đông dần sáng lên, mặt trời ló rạng phía chân trời.

Sau khi Đường Nhượng tỉnh lại, cảm thấy chuyện đầu tiên là cổ hơi đau một chút.

Cô vừa tỉnh, Bạch Thất lập tức ngẩng đầu lên: “Em tỉnh rồi!”

Giọng anh có chút khàn, hốc mắt hơi phồng hờn.

Trong lòng Đường Nhượng chấn động, cũng nhớ tới chuyện ngày hôm qua: “Bạch Ngạn...”

“Anh đây.” Bạch Thất nhẹ giọng đáp lời.

“Hu hu ...Em tưởng em sẽ chết mất.” Đột nhiên Đường Nhượng chui vào lồng ngực anh nức nở: “Em khó chịu lắm, anh lại không có ở đây, em muốn đi ra ngoài tìm anh, kết quả, em không còn sức lực gì, em tưởng, em sẽ không còn được gặp lại anh nữa...”

Kiếp trước cô chết không hề hay biết, nằm ở trên giường bệnh cũng không lo lắng không có người vương bận, thế mà kiếp này lại sợ hãi cứ như vậy mà chết đi.

Thế giới này rõ ràng vô cùng tàn nhẫn nhưng cô lại cực kì không muốn xa rời.

Bạch Thất nhẹ vỗ lưng Đường Nhượng, lặng lẽ ôm lấy cô, chỉ cảm thấy mềm lòng, nhớ lại tình hình lúc trước, trái tim vẫn giống như bị kim đâm: “Không đâu, sau này anh cũng vẫn luôn ở đây.”

Đường Nhượng khóc nức nở trong chốc lát, cũng thôi không khóc nữa.

Cô tâm rộng tính chậm, nói thật dễ nghe chút là tâm tư đơn thuần, nói khó nghe chút là người ngốc. Bất kể ngày hôm qua nhiều chuyện vất vả, qua rồi, cô sẽ quên đi đau đớn lúc trước. Nếu không thì kiếp trước, cô cũng không có khả năng một mình chống chọi một lần lại một lần hóa trị.

Mặt trời đã lên thêm chút, còn nữa, đèn điện sử dụng năng lượng mặt trời trước đó cũng chưa tắt.

“Trời đã sáng.” Cô nói, nhìn lại tư thế của hai người, cuống lên, “Trách không được thấy cô có hơi lệch, thì ra là ngủ như vậy cả đêm.”

Cô vui trong ngực Bạch Thất, so sánh với vật nuôi cũng không khác là bao.

Nếu cô biết trước đó Bạch Thất từng trực tiếp coi sạch đồ của cô, có lẽ sẽ càng quýnh.

“Chỗ nào không thoải mái?” Bạch Thất giờ tay ra phía sau cổ của cô, “Đây à?”

“Ừm, xoa xoa.”

Tay Bạch Thất thon dài, đôi tay này trước tận thế mười ngón không dính bùn, ở kiếp này, vẫn rất hoàn mỹ như trước.

Bàn tay của anh khá lớn, gáy Đường Nhượng cũng nhỏ, trùm lấy toàn bộ gáy cô, ngón cái còn có thể chạm đến gương mặt cô, xúc cảm mềm mại tựa như dòng điện chạm đến lòng bàn tay.

Đối diện nhau, mặt cách nhau rất gần, thậm chí anh có thể thấy được lông tơ nhỏ nhỏ trên mặt cô, ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt trên người cô.

Làn da trắng nõn bóng loáng, không nhìn ra lỗ chân lông, bờ môi có hơi hé ra, lộ ra cánh môi hồng nhuận bóng láng.

Da như bạch ngọc, môi như chu sa.

Cô xứng đáng bốn chữ ‘Mặt như hoa đào’.

Cho dù dung mạo cô như Vô Diễm, chỉ cần cô là Đường Nhượng, chỉ cần cô là người Bạch Thất nhận định...

Người này, người này, người này thuộc về mình.

Tay Bạch Thất đỡ phần cổ của cô, cúi thấp đầu xuống đối diện với cô, dán môi của mình lên.

Anh đã muốn làm như vậy với cô, thật sự, từ lâu rồi.

Đường Nhượng vừa định hỏi vì sao anh phải dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, sau một khắc, đã bị hôn lên, bờ môi lạnh buốt mềm mại dính sát lên, còn mang theo hơi lạnh, quanh chóp mũi đều là hơi thở của anh.

Rung động trong nháy mắt, khiến cô quên đi mọi thứ xung quanh.

Yên tĩnh đến vậy, tiếng hít thở và tiếng tim đập vang lên bên tai, cả người như rơi vào trống không, ngã vào đám mây.

Anh nhẹ nhàng hôn cô, nhẹ nhàng hôn môi của cô.

Sau đó ôm chặt cô vào lòng, dùng đầu lưỡi thăm dò khoang miệng cô, thâm nhập sâu hơn...

Từng lớp từng lớp thủy triều dâng lên trong lòng, càng lúc càng mạnh mẽ.

Tình cảm tới, là điên cuồng, là không lý trí, là mình không thể ngăn cản nổi.

Lông mi Đường Nhượng thật dài mà cong lên, khẽ kháng cự vào, lý trí không thể quyết định được điều gì, chỉ thấy trong lòng liên tục dâng lên ngọt ngào...

Nụ hôn này, quá dịu dàng cũng quá lưu luyến.

Cho đến khi Bạch Thất nhẹ nhàng buông cô ra, thuận tiện sửa sang lại tóc cho cô, nói: “Ngày hôm qua, vì sao lại bất tỉnh trên mặt đất?”

Đường Nhượng phục hồi tinh thần, che miệng, tròn tròn mắt, lắp bắp nói: “Anh, anh vừa hôn em...”

Giờ mới nghĩ đến?

Trong mắt Bạch Thất lóe lên từng tia sáng ngời, trong mắt hẹp dài tất cả đều là ý cười: “Vị hôn thê của mình, không thể sao?” Kéo tay của cô ra, lại tiến đến khoe miệng của cô, “Rất ngọt cũng rất mềm...”

Đường Nhượng cảm thấy miệng mình cháy rồi, mặt nóng lên.

Bạch Thất thế mà...

Thế mà lại hôn cô.

Hơn nữa, lần đầu tiên, lần đầu tiên của hai người chính là một nụ hôn ẩm ướt.

A, nụ hôn đầu của cô, quá nóng bỏng!

Lại là đáng về ngày ngốc này. Bạch Thất nở nụ cười, trước đó bởi vì lo lắng tạo thành u ám giờ tiêu tán không ít: “Không đứng dậy rửa mặt sao? Như vậy, chúng ta tiếp tục việc vừa rồi...”

Đường Nhượng lập tức lăn xuống giường.

Bạch Thất đỡ một bên cô, lại lập lại nghi hoặc trong lòng: “Vì sao hôm qua ngất đi?”

Đường Nhượng cũng không rõ ràng lắm, từ buổi sáng cũng không phát hiện chỗ nào kì lạ: “Hôm qua em tắm rửa, đau đầu, còn tưởng rằng là dị năng lên cấp, nên ngồi lên giường. Thế nhưng lại đau đầu, lúc lạnh lúc nóng, em dùng sức mạnh tinh thần xoa dịu cơ thể, mới cảm thấy thoải mái một chút, chỉ là, dường như vẫn không buông bỏ được sức mạnh kỳ quái kia, nên định đi tìm anh, kết quả cũng không biết.”

Bạch Thất cau mày, trầm ngâm một phen.

“Hiện tại thế nào, thân thể cảm giác như thế nào?”

Đường Nhược cảm nhận một chút, không phát hiện thân thể có cảm giác đau đớn: “Không cảm thấy chỗ nào lạ cả.”

Bạch Thất cầm lấy tay trái của Đường Nhược, nhìn hình xăm thực vật trên mu bàn tay cô: “Lúc ngắt đi, có tiến vào không gian nhìn một chút không?”

Đường Nhược cũng nhìn hình cò ba lá kia: “Không có, khi đó cảm giác gì đều không có, bây giờ còn chưa vào xem thử.”

“Sử dụng dị năng xem.”

Đường Nhược nhắm mắt lại cảm nhận một chút, bao quát dị năng, bao quát không gian.

Bạch Thất đứng trước mặt cô, lặng lẽ chờ.

Đến cùng vẫn không xua đi cảm giác bất an trong lòng.

Sinh hai lần, sống hai đời, vậy mà lại cùng một người như vậy, có thể khiến anh lo lắng đến vậy, làm anh điên cuồng đến thế.

Qua hồi lâu, Đường Nhược mở mắt ra: “Trong không gian không có gì thay đổi đâu, nhưng mà...”, sau đó vươn tay, mở lòng bàn tay ra. Bạch Thất khó hiểu nhìn xuống dưới, một ánh mắt khó hiểu xuống, một đám cầu nước từ trong lòng bàn tay cô bay lên.

“Đây là?” Bạch Thất lên tiếng hỏi.

Đường Nhược cười nói: “Nước, nước trong không gian, dùng sức mạnh tinh thần bọc một tầng ở bên ngoài, thì sẽ có bộ dạng như vậy.”

Sức mạnh tinh thần có thể biến hóa bất kì hình dạng gì, có thể bao bọc người, vật, thì ra có thể trùm một tầng bên ngoài nước, khiến cho nó không rò rỉ ra.

“Có phải rất thú vị hay không, có thể biến hóa thành rất nhiều hình dạng này.” Vừa nói vừa cho nó dựng đứng lên biến thành hình trụ, “Chỉ là, lớn một chút thì không được, cái này quá tinh vi, làm lớn một chút thì không thể một giọt cũng không lọt, đại khái còn phải lên cấp tiếp mới có thể, anh nói ngày hôm qua có phải là dị năng của em lên cấp hay không ...”

Bạch Thất hơi nghiêng đầu, đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm cô: “Em không sao, vậy là tốt rồi.”

Cái khác, không quan trọng..

Vẩy cột nước trong tay, Đường Nhược chậm rãi, đưa tay ôm lấy Bạch Thất trước mắt. Cơ thể dần dần thả lỏng, khuôn mặt yên tĩnh dịu dàng, biểu lộ ý cười ngọt ngào.

Trời cao, thật sự đối với cô không tệ.

Lại một lần nữa, gặp được anh.

Trời ban lương duyên.

Ở bên anh.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Dị Năng Hệ Thủy

Lúc hai người sắp xếp ổn thỏa đi ra, mọi người trong đội cũng khó khăn lắm mới rời giường, từng người đều đang rửa mặt.

Nhìn thấy hai người, đều thăm hỏi chuyện ngày hôm qua.

“Tiểu Đường, hôm qua không sao chứ?”

“Em gái Đường, nếu không hôm nay em cứ nghỉ ngơi thêm đi...”

“Những việc nặng này giao cho đám đàn ông bọn tôi là được rồi...”

Đường Nhược cười cười, nghiêng đầu nhìn Bạch Thất, thấy hắn cũng cười với mình, tâm trạng vô cùng vui sướng duỗi một tay về phía mọi người: “Về sau, tôi có thể cung cấp nguồn nước cho mọi người rồi.”

Sau đó chỉ thấy, trên tay của cô xuất hiện một cầu nước sáng lóng lánh.

Trở tay một cái, cầu nước lập tức tản ra bay về phía mọi người.

Cầu nước không lớn, tản ra diện tích rộng, sau khi bay tung tóe ra ngoài, trên mặt mọi người đều chỉ bị hắt tới một chút xíu.

Cái cảm giác mát lạnh này trong nháy mắt từ trên mặt mọi người chui vào tận trong lòng.

“Tốt, cái này thật sự là quá tốt.”

“Đúng lúc đoàn xe chúng ta đang buồn rầu vì tài nguyên nước, không ngờ em gái Đường đã thức tỉnh.”

Nói Đường Nhược thức tỉnh hệ Thủy, mọi người cũng đều rất ngạc nhiên, bởi vì bọn họ đều là sau tận thế ba ngày đã thức tỉnh dị năng, Đường Nhược này xem như hơn một tháng sau tận thế mới thức tỉnh, nếu như, dị năng không phải thức tỉnh ở một thời điểm thống nhất, vậy, có phải chứng tỏ người thân trong nhà mình, cho dù hiện tại không sở hữu dị năng, về sau cũng sẽ có cơ hội thức tỉnh hay sao?

Đối với vấn đề này, Đường Nhược và Bạch Thất cũng thương lượng qua, bọn họ quyết định lấy dị năng hệ Thủy mà Đường Nhược vừa thức tỉnh để che dấu sức mạnh tinh thần của cô, nên thương thảo một chút về thuyết pháp thức tỉnh dị năng ‘Trề’ như vậy.

Vì vậy Đường Nhược nói: “Tôi cũng không rõ, nhưng Bạch Ngạn nói trước đó tôi cũng có phát sốt ba ngày, chỉ là ba ngày sau, tôi không có cảm giác nào, tôi cho là tôi không sở hữu dị năng, hôm qua đột nhiên đầu đau như muốn nứt ra, hôn mê bất tỉnh, buổi sáng tỉnh lại thì tôi phát hiện có thể ngưng tụ được cầu nước.”

Vừa nói như vậy, mọi người đều tin tưởng, vốn cũng không có điểm nào để nghi ngờ, nếu người ta muốn vụng trộm xài cho bản thân, mọi người đều không có phần để chia sẻ đâu. Thế lại cảm thấy Đường Nhược may mắn, cũng cảm thấy đội xe của mình may mắn, thật sự là thiếu cái gì đến cái đó, đội xe này càng lúc càng đáng tin cậy.

Mọi người đều không có vấn đề, kế tiếp dĩ nhiên là chuyển nốt tám năng lượng mặt trời còn lại của ngày hôm qua.

Đồ đạc thật sự nhiều, mà cũng chỉ có chín người, liên tiếp chuyển một buổi sáng, mới vát và lấp đầy xe hàng.

Hồ Hạo Thiên để bảo vệ khóa cửa xe lại.

Công việc chủ yếu sau khi làm xong, là trở về thuận tay mang theo vật phẩm.

Một đoàn người đều nhìn về phía cửa lớn nhà ăn, lộ ra vẻ mặt sỏi thô tục.

Cửa lớn đóng chặt, nơi đó còn có zombie ở đó đập cửa. Điều này nói rõ, trong phòng ăn có người.

Chín người phân chia thành hai tiểu đội đi qua, trong nháy mắt giải quyết hết zombie ở cửa ra vào. Zombie chỗ đó cũng không nhiều, tinh hạch cũng đào được mười cái, còn chưa đủ nhét kê răng.

Hồ Hạo Thiên là đội trưởng đoàn xe, chuyện liên hệ ngoại giao với người sống này dĩ nhiên là giao cho anh.

Anh ta đi lên bậc thang, đập đập cửa, một giọng điệu lãnh đạo đi tuần tra công ty con phía dưới, nói: “Bên trong có người ở đây không? Zombie bên ngoài đã bị chúng ta dọn dẹp sạch sẽ, có thể đi ra, chúng ta tới giải cứu mấy người đây, hiện tại tận thế một tháng...”

“Giãn lược một chút, đừng thao thao bất tuyệt.” Phan Đại Vĩ ngâm thuốc lá, xen vào một câu.

“Cùng là người sống sót, có lẽ chúng ta nên nương tựa vào nhau, giúp đỡ lẫn nhau...”

“Đại chúng một chút.” Phan Đại Vĩ lại xen vào một câu.

Hồ Hạo Thiên rất nhanh quay đầu, cười mắng một câu: “Này, vậy chú đi, chú qua đây.”

“Việc nhỏ.” Phan Đại Vĩ phá hơi thuốc lượn lờ, bước nhanh đi lên bậc thang, đập đập cửa, “Chúng ta biết bên trong có người, mở cửa đi, sau đó thuận tiện lấy toàn bộ thức ăn bên trong ra đi”

Không chỉ không có ai lên tiếng, ngược lại nghe thấy bên trong có tiếng đồ vật cỡ lớn bị kéo ra chặn cửa.

Trước đó đã cảm giác phía sau cửa có gì đó cản trở, hiện tại lại cản thêm một khối... Mọi người: “...”

Hồ Hạo Thiên đáp lảo một cái: “Sao chú không nói thẳng là ăn cướp đi, chú nhìn hiện tại đi, người ta càng không dám đi ra ngoài.”

Phan Đại Vĩ nói: “Người trẻ tuổi, tư tưởng sao có thể cổ hủ như vậy, rõ ràng chúng ta đang giúp bọn họ, đương nhiên phải mang đồ ăn ra rồi. Tôi chỉ là

dùng thuyết pháp giản lược mà thôi, hơn nữa, anh nghĩ rằng chúng ta bắt chuột sao, còn phải ở cửa ra vào chờ bọn họ ra nữa.”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Thật muốn đánh cho lão một trận để biết chuyện gì đang xảy ra!

Đợi thật lâu, bên trong cũng không có ai lên tiếng.

Hồ Hạo Thiên sờ mũi: “Nếu không cần chúng ta giúp đỡ, vậy chúng ta đi.”

Bên trong vẫn không có người đáp lại.

Sau đó đi xuống cầu thang đối diện người trong đội xe, khoát tay, nói: “Được rồi, đã hơn một tháng, có lẽ cũng không có nhiều lương thực dư, dù sao bọn họ cũng không đi theo chúng ta, vốn đang nói không bỏ xuống được chủ nghĩa nhân đạo, hiện tại, người ta đều cảm thấy chúng ta là người xấu.”

Dù sao vật phẩm của bọn họ cũng đủ, ngược lại chỗ ngồi trên xe không đủ, người trong nhà ăn nếu không đi cùng bọn họ, bọn họ cũng không có ý kiến nào cả.

Mọi người tự nhiên nhấc chân rời khỏi nơi này.

Trong phòng ăn ẩn náu bốn người, ba trai một gái. Bọn họ trước đây đều là công nhân ở xưởng sản xuất khoa học kỹ thuật Lam Quang.

Người con gái hơn hai mươi tuổi, tận thế hơn một tháng, quần áo không còn được gọn gàng, trên người ngoại trừ máu còn có **** khô cạn, cô ta ghé cửa sổ nhìn mọi người rời đi: “Bọn họ, thật ra bọn họ, có phải thực sự muốn mang chúng ta rời khỏi đây không?”

Một người con trai cao to, một phát kéo cô ta qua, bắt cô ta trở về: “Bọn hấn vì đồ ăn ở trong này mà thôi, đâu thể nào thật sự mang chúng ta rời khỏi đây chứ. A Ngưng, chuyện lần trước cô không được quên.”

Người con gái tên A Ngưng rũ mắt xuống: “Không, tôi không quên.”

Khi đó, tận thế vừa bộc phát, người trong nhà xưởng hoảng loạn, rất nhiều xe cấp lãnh đạo còn sở hữu dị năng, tất nhiên là lập tức lái xe rời khỏi nơi này, còn lại mấy người bình thường như bọn họ tụ tập cùng một chỗ, dựa vào mấy người có dị năng chiếm lĩnh nhà ăn.

Thoạt đầu mọi người cũng đều bình an vô sự, về sau lại có mấy người có dị năng từ phòng ngủ ở tầng bên kia tới, dựa vào việc là nhân viên tạp vụ ở một nhà máy, bọn họ mở cửa lớn cho mấy người kia vào.

Về sau ...

Vì vật phẩm, giết lẫn nhau.

Lại về sau, hết thảy đều phát sinh biến hóa, ở đây có bốn người, nhưng không phải là phương thức ở chung giữa bạn bè với nhau, mà đã biến thành phương thức ở chung giữa nô lệ và chủ nô.

Sở hữu dị năng chính là chủ, mà bọn họ đều là nô lệ.

Một mặt nhân tính âm u, tận thế mới một tháng, thế mà đã phát huy vô cùng triệt để, không lộ chút sơ hở ra bên ngoài.

Đoàn xe đi ra từ cổng chính nhà máy, cũng không cần đường vòng, trực tiếp thuận đường, quay ngược trở lại chạy về.

Đường Nhượng ngồi trên xe, thắt chặt dây an toàn: “Có phải anh đã sớm biết người trong phòng ăn sẽ không đi theo chúng ta không?”

“Cũng chỉ là một loại suy đoán.”

Tận thế rồi, lòng người không còn đơn thuần, trong mắt những người kia, thật ra bọn họ không phải chúa cứu thế, có thể chính là trộm cướp.

Điền Hải cũng khó hiểu: “Nán lại bên kia có tác dụng gì đâu, đồ ăn sớm muộn cũng ăn hết.”

“Chị cũng không biết.” Đường Nhượng thở dài một cái.

Bạch Thất nói: “Bọn họ cho rằng đi ra mạng sẽ càng ngắn.”

Đường Nhượng và Điền Hải cũng á khẩu không trả lời được.

Mặc dù không thể nào hiểu được suy nghĩ của bọn họ, nhưng đó là lựa chọn của người ta, mình cũng không có cách nào chi phối được.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

